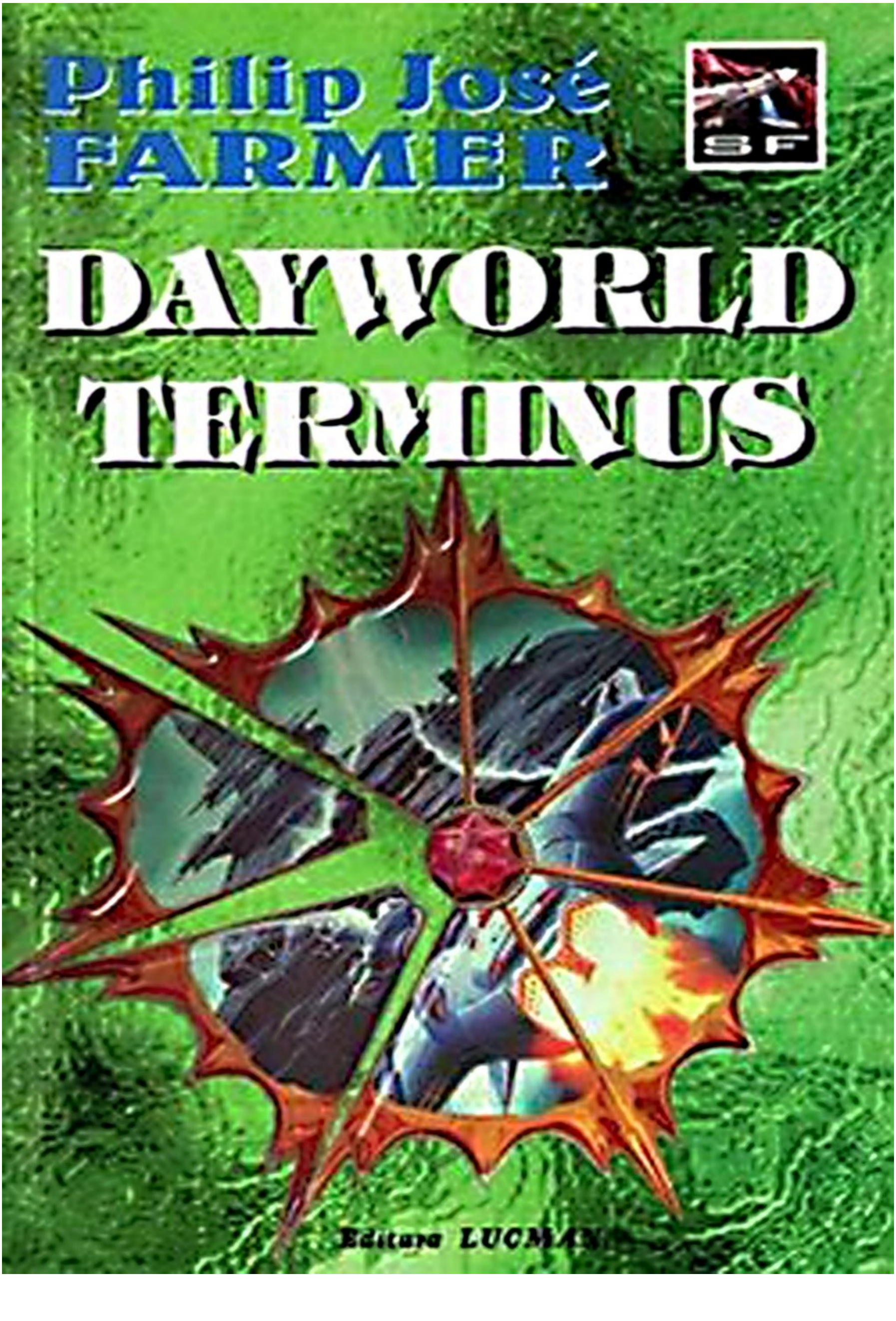

Philip José
FARMER
SF
DAYWORLD
TERMINUS
Editura LUCMAN

Philip José Farmer

Dayworld Terminus

Traducere de:
Radu Șerban

Editor: Lucian Borleanu
Tehnoredactarea: Ela Trandafir
Redactor: Constantin Dumitru
Coperta: Grupul DUCOMY

Titlul original:
Dayworld break up

Editura Lucman – București
Bd. Al. I. Cuza nr. 91, sectorul 1
Comenzile pot fi trimise pe adresa
editurii sau la
telefon/fax: 01.223.77.55

ISBN 973-9439-81-0

Ruperea lanțului

Pentru majoritatea oamenilor din secolul 35 AD, anotimpurile trec rapid: șase din cele șapte zile ale săptămânii sunt petrecute într-o stare de animație suspendată. În acest fel, resursele reduse ale unei planete fragile pot fi protejate de ravagiile unei populații prea numeroase.

Pentru spărgătorul de zi William Duncan (cunoscut și sub numele de Jeff Caird), care are câte o identitate deosebită pentru fiecare zi a săptămânii, viața este foarte diferită. După ce și-a petrecut o mare parte a vieții urmărit de autorități, el se trezește acum într-o poziție de invidiat, dar foarte periculoasă. Întreaga structură a Dayworld-ului a ajuns în momentul unei crize finale. Iar Duncan are cheile lanțurilor ce leagă această lume. Cunoscând secretele pe care guvernul le ține ascunse de atâta timp publicului stonat, el este hotărât să distrugă odată pentru totdeauna sistemul Dayworld. Dar pentru asta va trebui să se ascundă, să lupte, să ucidă și să reziste suficient de mult în libertate.

Un prolog care este totodată un epilog

de Ariel Cairdsdaughter

Tatăl meu obișnuia să mă prezinte drept fiica mea, istoricul.

Jefferson Cervantes Caird nu a visat niciodată că, într-o zi, va fi o personalitate proeminentă în video-cărți, și că își va ocupa locul alături de Robin Hood, Wilhelm Tell, George Washington și multe alte personaje fictive, semi-fictive sau foarte reale, din legende și istorie. Nici nu a anticipat că fiica lui îi va cerceta viața.

De ce eu, copilul lui, a trebuit să fac cercetări asupra lui? Nu l-am cunoscut eu pe deplin, nu am avut eu în fața ochilor toată viața lui, de la naștere și până acum?

Nu, nu am avut-o. În primul rând, abia dacă l-am văzut de câteva ori, după ce am terminat liceul.

În al doilea rând, nu știam că el avea mai multe vieți, nu doar una, ca toți ceilalți.

Cât despre începuturile vieții lui, ceea ce știa el despre ele era o minciună. Numai părinții lui știau adevărul. După moartea lor, nu l-a mai știut nimeni. Tatăl meu nu cunoștea adevărul, deși e posibil să-l fi ținut ascuns adânc în memoria lui, inaccesibil oricărui cod de apel.

Un alt lucru despre povestea lui. Nu s-a întâmplat înainte de mijlocul secolului 1 N.E. (Noua Eră), care era numit de antici secolul 21 A.D. Ceea ce a făcut el s-a întâmplat cu peste două mii de ani mai târziu.

Două mii de ob-ani, adică. Acesta este un termen care nu mai este folosit în calculele oficiale sau în conversația cotidiană. Nu mai există diferența dintre ob-ani și sub-ani. Adică între timpul obiectiv și cel subiectiv. Ne-am întors la sistemul antic, atunci când ne referim la timp. Totul revine, dar nu mai este ceea ce a fost înainte.

Pe vremuri, în perioada pe care o numeam Noua Eră, noi am crescut în acea așa-numită Lume a Zilelor. Eram obișnuiți cu ea încă de pe vremea când deveniserăm suficient de mari ca să înțelegem. Părea ceva foarte natural.

Astăzi, copiii de școală trebuie să învețe despre Lumea Zilelor: stonere pentru oameni, divizarea celor vii în șapte și diferența dintre ob-timp și sub-timp. Pentru copii, este o istorie

fascinantă, deși presupun că ei sunt la fel ca ceilalți copii, de peste tot și din toate timpurile. Ar prefera să se joace.

Totuși, lumea de dinaintea nașterii lor li se pare probabil la fel de ciudată cum mi se părea mie, pe vremea când eram copil, perioada anterioară Noii Ere. Și acum, când am cincizeci de ani, din punct de vedere fiziologic, dar de fapt trei sute cincizeci de ani, numărați după rotațiile Pământului în jurul Soarelui, perioada de dinaintea Noii Ere mi se pare stranie.

Copiii învață că lumea a fost împărțită pe vremuri pe națiuni, că existau mai multe state, fiecare având propriul guvern. Apoi află că, după o luptă lungă și sângeroasă, a apărut un guvern mondial. În ciuda numărului mare de morți din timpul războiului, pe planeta aceasta trăiau încă opt miliarde de oameni. În alți o sută de ani, timp obiectiv, aveau să fie zece miliarde. Poate unsprezece. Planeta nu putea găzdui atât de mulți, mai ales din cauză că poluarea și distrugerea pădurilor otrăveau rapid viața.

Dar atunci a început să fie folosită practic invenția cunoscută sub numele de stoner. Suspendarea mișcării moleculare în corpurile vii prin aplicarea energiei electrice a schimbat enorm societatea și a schimbat fața Pământului. În bine, din multe privințe. Dar din altele, nu.

Populația lumii a fost împărțită în șapte, fiecare șeptime trăind într-o singură zi a săptămânii. Oamenii din celelalte șase zile se aflau în stonere, viața lor fiind într-un fel de suspendare a mișcării, deși în realitate nu era chiar suspendată. Era înghețată. Oamenii de marți, de exemplu, trebuiau să intre în aceste containere ca niște coșciuge înainte de miezul nopții, erau stonați și, la scurt timp după aceea, oamenii de miercuri erau destonați. Și așa mai departe. Marțea următoare, cetățenii acelei zile erau destonați și își reluau viața întreruptă.

Asta era. În fiecare zi, numai 1,1 miliarde de oameni consumau resursele de apă și de hrană, era necesară golirea reziduurilor a numai 1,1 miliarde de oameni, și așa mai departe.

Dar opt miliarde în total erau încă prea mulți. Așa încât guvernul mondial a impus un control al nașterii aproape imposibil de înșelat, iar populația a început să scadă spre numărul pe care guvernul considera că planeta îl putea găzdui fără apariția efectelor negative. Chiar și azi, în ciuda numeroaselor noastre libertăți, părinții știu că nu pot avea mai mult de doi copii, decât dacă guvernul ridică temporar

interdicția, în anumite zone. Dar nici un cuplu nu poate avea mai mult de trei.

Lumea Zilelor nu era o Utopie. Utopia este imposibilă, pentru că natura umană înnăscută este non-utopică. Majoritatea oamenilor acceptau sistemul, deși nu lipseau resentimentele și protestele. Totodată, existau multe fraude, minciuni și luptă pentru putere în ierarhia guvernului. Nu aveai cum să scapi de asta. Și fără îndoială încă mai există așa ceva. Guvernul, ca toate celelalte guverne din istorie, trebuie urmărit cu atenție și trebuie verificat, ținut pe calea cea bună. În această privință, lucrurile nu s-au schimbat deloc. Cei guvernați trebuie să-i guverneze pe guvernatori.

Pe acele vremuri, existau „spărgători de zi”, oameni nemulțumiți și proscriși, care fugeau de restricțiile vieții într-o singură zi. Puțini dintre ei scăpau de polițiști, care erau numiți eufemistic organici, iar de cetățeni, „copoi”. Când era prins, un spărgător de zi era trimis într-o instituție de reabilitare. Dacă se considera că reabilitarea lui nu era posibilă, era stonat permanent.

Tatăl meu era unul dintre acești spărgători de zi. Dar el era diferit de alții. El avea în spate o organizație secretă puternică, ce îi oferise o identitate diferită pentru fiecare zi a săptămânii, și care-l ajuta să certifice aceste identități. Cu mult înaintea nașterii lui Jeff Caird, un cetățean de marți, un om de știință numit Immerman descoperise un mijloc de încetinire a procesului de îmbătrânire. Cu ajutorul acestuia, o persoană a cărei durată de viață era de o sută de ani, putea trăi șapte sute de ani. Dar cum sistemul stonerului permitea unei persoane să trăiască de șapte ori durata unei vieți normale, Immerman își putea folosi FII-ul (factorul de încetinire a îmbătrânirii) ca să trăiască o mie patru sute de ani.

El păstrase FII-ul pentru sine și pentru unii membri ai familiei lui. Mai târziu, FII-ul a fost acordat și membrilor organizației lui din ce în ce mai largi, „immerii”. Jeff Caird, nepotul și strănepotul lui, era curier pentru immeri. El „spărgea ziua”, asumându-și câte o identitate pentru fiecare zi, așa încât să poată duce immerilor mesajele ce nu trebuiau să treacă prin canalele electronice. Totodată, el îndeplinea diverse sarcini pentru șefii immeri, sarcini ce nu trebuiau cunoscute de immerii cu grade mai mici.

În cele din urmă, tatăl meu a devenit cele șapte persoane. Atunci, Panthea Snick, un detectiv, a ajuns întâmplător pe urmele lui. În timp ce îl urmărea, ea a fost capturată de immeri.

Immerman era acum Consilier mondial, cu identitatea falsă de David Jimson Ananda. Nepotul lui, Jeff Caird, se îndrăgostise de Snick și reprezenta acum un pericol pentru immeri. Immerman ordonă uciderea nepotului lui.

Halal loialitate și dragoste față de cei de același sânge!

În același timp, cele șapte personalități ale lui Caird se luptau pentru preluarea controlului corpului lui. Immerii, conștienți de asta, îl considerau acum un pericol dublu pentru ei.

Deși Caird a fost prins, el nu le-a putut spune nimic despre activitățile lui anterioare celor care-l capturaseră. Nici chiar folosirea irezistibilului drog al adevărului nu-l făcu să-și dezvăluie activitățile ilegale. Caird suferise o cădere psihică și devenise acum o persoană nouă, care nu avea nici o amintire despre precedentele lui șapte personalități. Apoi, a evadat din închisoarea în care se afla, lucru presupus imposibil, și a fugit din statul Manhattan în Los Angeles.

În timpul lungii sale odisei, el o salvă pe Snick dintr-un depozit de stonare. Snick fusese stonată și plasată acolo după ce fusese condamnată de către guvern într-un proces secret ilegal. Acest lucru fusese făcut la instigarea indirectă a lui Immerman (acum consilierul mondial Ananda). El se temea că Snick avea să trădeze lucrurile pe care le știa despre immeri.

Tatăl meu (care acum își spunea Duncan), Snick și un tovarăș al lor au fost capturați de Ananda în Los Angeles. Dar tatăl meu și Snick i-au ucis pe bodyguarzii lui Ananda și l-au prins pe acesta. Caird a extras de la Ananda, folosind drogul adevărului, o comandă secretă de activare a unui circuit de trecere peste orice bariere. Aceasta i-a permis să emită în întreaga lume, fără ca guvernul să-i poată întrerupe transmisia. El a dezvăluit adevărul despre modul greșit în care-și folosea guvernul mondial puterea, despre minciunile acestuia și despre existența factorului de încetinire a îmbătrânirii.

Duncan (adică tatăl meu, Jeff Caird) și Snick au fugit din apartamentul lui Ananda, de la etajul superior al unui dintre orașele-turn ale Los Angeles-ului. Dar acum și polițiștii, organicii, se îndreptau în grabă spre turn.

Ceea ce urmează este povestirea aventurilor lui și ale lui Snick, începând cu acel moment. Așa cum veți vedea, o mare parte a lor a trebuit reconstituită. Nu știm ce gândea Caird în momentele respective. Nici nu știm de ce s-a transformat într-o persoană nouă (credem că aceasta e ultima).

Într-un fel, a fost ultima. Dar din acel moment, el nu a mai devenit niciodată un adult, din punct de vedere psihic. Iar oamenii de știință au motive bune să creadă că trăsăturile lui de caracter actuale sunt cele ale persoanei lui inițiale, Jefferson Caird. Dar, așa cum veți vedea, nu aceasta a fost personalitatea lui originară.

Tatăl meu nu-și amintește nici acum schimbarea ciudată în acea persoană originară, inițială. Cu toate acestea, mult după evenimentele descrise mai jos, oamenii de știință au folosit o tehnică nouă și extrem de avansată, care le-a permis să se întoarcă în timp și să afișeze undele cerebrale ale lui Caird din acea perioadă. Nu este o citire a gândurilor. Este un proces lung și costisitor, iar pentru subiect este dureros. Dar activitatea mentală afișată pe ecrane a permis savanților să interpreteze mai mult sau mai puțin exact ceea ce s-a întâmplat în acel eveniment crucial și extrem de important din viața tatălui meu.

Astfel, ei au putut conchide, cu o siguranță destul de mare, că cele descrise în continuare s-au întâmplat cu adevărat.

NOTĂ: Evenimentele care au condus la Dayworld Terminus sunt descrise pe larg în Dayworld și în partea a doua a acesteia, Rebelul din Dayworld, de Philip José Farmer.

Capitolul 1

Fuga de ceva este totodată o fugă spre ceva.

În timp ce alerga pe acoperișul turnului, Duncan se gândi cât de adevărat era acel vechi proverb chinezesc. Oriunde mergea, în fuga lui de puterea organică, de „copoi”, dădea peste alții. Erau ca niște stoluri de lăcuste. El și Panthea Snick, partenera lui proscrisă, erau recoltele pe care vroiau acele lăcuste să le devoreze.

— Nu și dacă am și eu un cuvânt de spus! zise el, gâfâind.

— Poftim? întrebă ea, imediat din spatele lui.

Duncan nu răspunse. Trebuia să-și regleze respirația. Dar furia nu trebuia și ea conservată. Era de mult ca o maree roșie ce creștea în interiorul lui, atrasă de „luna” de nedreptăți pe care le suferise. Furia aceea ataca rațiunea și discreția și amenința să le zdrobească.

Norii joși ai nopții pulsau datorită luminii reflectate de turnurile din Los Angeles. În toți cei douăzeci de monoliți ce se înălțau din apele golfului LA se aprindeau și se stingeau lumini, iar sirenele urlau ca niște animale prinse în capcană. Erau ultimele avertismente pentru cetățenii de luni să meargă în stonerele lor. Acolo, ei urmau să devină tari ca niște diamante și să rămână în stare de inconștiență până în lunea următoare. Cu opt minute înainte de miezul nopții, numai câțiva dintre cetățenii de luni aveau să se afle încă afară din cilindrii lor. Aceștia erau polițiștii de tranziție de luni, care rămâneau la posturi până când erau înlocuiți de poliția de tranziție de marți dimineață, la scurt timp după miezul nopții.

Copoii din acea zi văzuseră pe ecranele din secții și pe cele de pe stradă mesajele transmise de Duncan. Cum circuitele de prioritate încă funcționau (și aveau să o facă până ce inginerii descopereau cum să le oprească), copoii de tranziție de marți aveau să vadă și ei mesajele de pe ecrane și pe cele tipărite. Și la fel și cetățenii de marți, la ieșirea din stonere.

Cetățeni ai lumii!

Guvernul vostru a ținut secretă o formulă de încetinire a îmbătrânirii de șapte ori. Dacă ați avea-o ați putea trăi de șapte ori mai mult. Consiliul mondial și alți înalți oficiali o folosesc ca

să-și prelungească propriile vieți. Și o ascund de voi. Iată formula.

Dedesubt era formula chimică și instrucțiunile de preparare a factorului de încetinire a îmbătrânirii.

Al doilea mesaj:

Cetățeni ai lumii!

Guvernul vă minte de mii de ob-ani. Populația lumii nu este de opt miliarde. Este de numai două miliarde. Repet: două miliarde. Această diviziune artificială a lumii în șapte zile nu este necesară. Cereți adevărul. Cereți să vi se permită să vă întoarceți la sistemul natural de viață. Dacă guvernul se opune, revoltați-vă! Nu vă mulțumiți cu minciunile guvernului. Revoltați-vă!

Mesaj autorizat de David Jimson Ananda, cunoscut și sub numele de Gilbert Ching Immerman. De asemenea, autorizat și transmis de Jefferson Cervantes Caird.

Duncan și Snick traversară în fugă acoperișul spre o structură de acces din partea estică a turnului. Între acea structură și trapa prin care urcaseră erau peste două sute de metri. Trebuia să ajungă acolo înainte ca aeronavele organicilor să aterizeze pe acoperiș sau ca ceilalți copoi care pătrunseseră în apartament din etajul de sub acoperiș să urce și ei scara.

Duncan se opri, respirând greoi, la cubul metalic ce reprezenta accesul spre casa scării. Snick veni lângă el. Ea respira mai ușor. Rămaseră pe loc, cu umărul drept sprijinit de ușa casei de acces. Duncan ridică mâna și arătă prin întuneric spre vest. Niște lumini portocalii rotitoare, ce luminau slab o formă întunecată de sub ele, se apropiau rapid de acoperiș, prin aer.

— Vor ateriza lângă trapa deschisă, zise el. Vor vorbi cu copoii din apartamentul lui Ananda. Apoi vor veni să caute în toate casele de acces. Știu că am urcat pe acoperiș.

— Vor comanda aprinderea luminilor de aici, spuse ea. Trebuie să luăm o navă. E singura noastră șansă.

Duncan știa la ce se gândea ea. Dacă deschideau ușa acum, ar fi fost dați de gol de lumina ce s-ar fi revărsat din interiorul casei de acces. La apropierea navei copoilor, aceștia i-ar fi văzut

și le-ar fi transmis celor din apartamentul de la nivelul inferior să urce scara.

— Vino aici, în spate, zise el, trecând în unghiul orb al clădirii.

Ea îl urmă chiar la timp ca să nu fie trădată de luminile ce se treziră brusc la viață din lămpile Klieg rotunde uriașe, amplasate în lungul zidurilor de un metru și jumătate înălțime din jurul acoperișului.

Duncan se uită spre est, peste parapet. Deocamdată nu se vedea nici o lumină care să indice apropierea unor avioane ale copoilor dinspre celelalte turnuri. Dar Snick, care se uita pe după colțul casei de acces spre vest, zise:

— Vine una. Va ateriza în câteva minute. Poate chiar mai repede.

O clipă mai târziu, continuă:

— Sunt mai rapide decât credeam. O navă aterizează lângă trapa camerei hangarului. Doi copoi.

Duncan și-i imagină pe ofițeri coborând din avionul în formă de canoe. Lumina de la trapa pe jumătate deschisă avea să țâșnească în sus, ca un semnal pentru toate celelalte nave ce urmau să apară curând. Trapa se retrăgea orizontal, într-o nișă din acoperiș. Dedesubt era camera hangarului din care el și Snick urcaseră pe o scăriță. Camera ducea în apartamentul uriaș al bunicului său, consilierul mondial Ananda, a cărui identitate reală era Gilbert Ching Immerman. Ananda și subalternul lui, Carebara, zăceau inconștienți și erau singurii rămași în viață în apartament.

Duncan și Snick nu reușiseră să părăsească apartamentul pe ușa ce se deschidea spre coridor. Copoii din holul din fața apartamentului le blocaseră ieșirea și începuseră să distrugă ușa ca să poată intra. Din câte știa el, era posibil ca acum să fi ajuns deja în hangar. Trebuia să facă ceva. Snick se gândea la același lucru. Își lipi gura de urechea lui și spuse:

— Acum ori niciodată.

Snick avea în mână arma acceleratoare de protoni, pe care o ținea cu capătul bulbos în sus.

— Tu uită-te după colț, în partea aceea, spuse Duncan, arătând cu capul spre colțul de după care veniseră. Eu mă uit pe partea asta.

Snick se duse la colțul sud-estic al casei de acces, iar Duncan porni spre nord. Când ajunse acolo, se uită din nou în sus, ca să se asigure că nu se apropia o altă navă dinspre vest.

Ce era de făcut?

Așa cum spusese odată anticul roman Seneca, „Gladiatorii își plănuiesc strategia în arenă”.

De unde venise acest gând? Categoric nu de la personalitatea cunoscută sub numele de Duncan.

Scoase pe jumătate capul de după colț. O navă aeriană aterizase la doi metri de marginea trapei. Lângă trapă stătea în picioare un copoi îmbrăcat în uniformă și cască verde. Sub deschidere se vedea partea de sus a unei alte căști. Unul dintre polițiști cobora scara ca să investigheze. Celălalt stătea de pază. Cu spatele la Duncan.

Duncan își retrase capul și se uită în spate. Snick se apropia de el.

— Ai văzut? întrebă el.

Ea aprobă din cap.

— Trebuie să încercăm să-l doborâm, spuse Duncan când Snick ajunse lângă el, referindu-se la omul care stătea lângă trapă. Și trebuie să o facem fără ca partenerul lui să-și dea seama. Când spun: Acum...

Închise gura. Un bărbat spunea ceva, foarte aproape de el, pe o voce scăzută, deși mult mai puternică decât a lui Duncan. Copoii urcaseră pe scări, de la nivelul 125. Snick se învârti pe loc și se ghemui, cu arma ridicată.

Duncan își simți inima tresărind în noaptea propriului corp, dar nu intră în panică. O bătu pe umăr pe Snick. Ea nu se uită în spate. Nimic nu o putea face să-și mute privirea de după colț.

— Ocolesc pe cealaltă parte, șopti el.

Ea aprobă din cap.

Duncan se îndepărtă rapid, cu arma pregătită. Era recunoscător faptului că cizmele lui aveau tălpi moi. Polițistul de lângă trapă era aplecat, cu mâinile pe genunchi, aparent spunându-i ceva partenerului său din camera de dedesubt. Duncan spera că avea să fie preocupat și în continuare. Înainte să treacă după colț, mai întoarse capul, doar cât să vadă în lungul casei de acces. Între timp, vocea unei femei se alăturase celei a bărbatului.

Ofițerul de lângă trapă se uita în continuare în jos, prin deschizătură. Duncan se apropie rapid de celălalt colț al structurii, se opri, ascultă și apoi sări după colț.

Snick ieșise de după colțul ei, cu o secundă înainte. Polițiștii erau cu fața spre ea, cu armele ridicate. Amândoi își țineau armele îndreptate în sus. Nimeni nu spuse nimic, deși Duncan auzi un icnet scurt, chiar înainte să dea colțul.

Snick le spuse încet celor doi să se ducă în partea oarbă a structurii de acces.

— Dacă vă gândiți să încercați ceva, țineți cont că partenerul meu e chiar în spatele vostru, zise ea.

— Așa este, spuse Duncan din spatele lor, făcându-i să tresară.

Când ajunseră cu toții în spatele clădirii, Duncan întinse mâna spre bărbat și femeie și le luă armele. Snick le spuse celor doi să se întoarcă cu fața spre perete și să se sprijine cu palmele de el, cu picioarele depărtate. Cei doi se supuseră, cu fețe sumbre și strângând din buze de furie.

Duncan și Snick vorbiseră încet pentru că era posibil ca stațiile radio ale copoilor să fie deschise și în legătură cu operatorul de la secție. Cu toate acestea, era evident că cei doi vorbiseră între ei, și nu în stație. Duncan duse un deget la buze, făcându-le semn să rămână tăcuți. Apoi se duse în spatele lor și le opri stațiile radio din căști.

În ciuda frigului, polițiștii transpirau. Teama se amesteca cu mirosul emanat de corpurile lor.

— Scoateți-vă căștile și uniformele, spuse Duncan încet. Până la desuuri.

— Repede! zise Snick. Sau o să le scoatem de pe cadavrele voastre!

Polițiștii se supuseră repede. După ce se dezbrăcară, rămaseră în picioare, tremurând. Duncan își ținu arma îndreptată spre ei, în timp ce Snick lua casca și uniforma femeii. Polițista era mai solidă decât Snick, dar materialul uniformei se strângea sau se lărgea ca să se potrivească celui care-l îmbrăca. Apoi, Snick își îndreptă arma spre cei doi, în timp ce Duncan punea arma bărbatului la curea, sub jachetă. Îi întinse lui Snick arma femeii, după care își puse uniforma bărbatului. Înainte să ajungă la jumătatea îmbrăcatului, Snick îi împușcă în ceafă pe cei doi prizonieri, cu arma reglată pe PARAL MED*. Razele

violete țâșniră din protuberanța de la capătul armei și cei doi se prăbușiră. Capul femeii se izbi de podea, al bărbatului, de zidul structurii de acces. Peste jumătate de oră, când aveau să se trezească, urmau să aibă câteva vase de sânge sparte în creier și dureri de cap puternice.

Duncan se înfioră, tresărind când în stația din căști se auzi vocea unui bărbat.

— Raportează, Abie!

Nu, AB, un cod pentru bărbatul sprijinit de perete.

Duncan roti cadranul stației și spuse:

— Aici AB.

Spera că spusese cuvintele de recunoaștere corecte.

Se uită la codul alb mare de identificare a adresei scris pe marginea structurii.

— Nici o urmă de suspecți, spuse el. Vedem acoperișul, din casa scării de la intrarea numărul Q1, 15 a casei de acces. O navă organică se află lângă trapa deschisă...

— Am primit acel raport, AB, spuse vocea. Reține. Rămâneți la posturi, lângă casa de acces. Cei de marți sunt pe drum ca să vă înlocuiască. Când vor ajunge acolo, raportați-le situația, apoi porniți imediat spre secție. Nu mergeți la apartamentele voastre. Raportați la secție prin ecranele de perete. Apoi intrați imediat în stonerele de urgență de acolo. Repet. Trebuie să vă stonați la secție. Înțeles?

— Înțeles.

— Terminat, AB.

— Terminat, spuse Duncan și trecu comutatorul căștilor pe OFF.

— Am auzit totul, spuse Panthea Snick.

Duncan se uită la ceasul de la mână.

— Un minut după miezul nopții. Poate că schimbul nu va ajunge aici imediat. Au primit deja ordinele, dar cred că va dura cel puțin zece sau cincisprezece minute. Trebuie să se îmbrace, și așa mai departe.

Snick ridică un deget, indicându-l pe bărbatul aflat de cealaltă parte a structurii, cel ce stătea lângă trapa deschisă.

— El și amicul lui vor fi schimbați de asemenea.

— O să-l doborâm chiar acum, spuse Duncan. Treceți arma pe EP, fascicul îngust. Eu voi folosi nivelul PARALIZARE. N-ar trebui să fie surprins, când ne vom apropia de el. Dacă

bănuiește ceva, cât timp suntem încă în afara razei pentru paralizare, lichidează-l.

Capitolul 2

Polițistul de lângă trapă se plimba acum într-o parte și în cealaltă, întrebându-se probabil când va fi schimbat. Când îi văzu pe Duncan și Snick, îi privi scurt, de la aproximativ șaizeci de metri depărtare. Apoi se aplecă peste marginea deschiderii, mișcându-și buzele.

După aceea, polițistul se îndreptă și se întoarse spre ei, în timp ce se apropiau. Erau acum la douăzeci de metri de el. Duncan ridică arma, pe care o scosese din toc și o ascunsese în spatele piciorului, în timp ce omul se uitase în interiorul hangarului. Polițistul păru surprins și mâna lui zbură spre tocul armei. Raza violetă ce țâșni din arma lui Duncan îl izbi în piept. Polițistul se împletici și căzu în șezut, cu gura deschisă, dar fără să spună nimic. Duncan îl împușcă din nou, de data aceasta exact sub cureluşa de la bărbie a căștii. Omul își aruncă brațele în sus și căzu pe spate, lovindu-se ușor cu casca de pământ. Când Duncan ajunse la el, avea ochii deschiși și sticloși. Snick alergă pe lângă Duncan la marginea trapei și se uită în jos, în lumina puternică a hangarului. Apoi se îndreptă repede.

— Nu e nimeni aici. Probabil că partenerul lui a intrat în apartament.

Duncan puse în buzunarul jachetei pachetele de alimentare ale armei polițistului.

— Să mergem, zise el.

Intră în carlinga avionului și se așeză pe scaunul pilotului. Înainte să apuce să-și lege cureaua de siguranță și să-i fixeze închizătoarea, Snick era deja în spatele lui. Trase cupola peste el, apoi trecu butonul POWER pe ON. Luminile LP* READY se aprinseră imediat ce Snick își prinse și ea legăturile. Duncan apăsă butonul LP ON și examină panoul cu instrumente, ca să se asigure că toate sistemele erau gata de operare. După ce apăsă butonul FL ON*, ridică volanul în fața lui și apăsă cu piciorul stâng pedala de accelerație.

Nava se ridică încet și se întoarse spre capătul nordic al turnului.

— Oh, oh! zise Snick. Ies polițiști din casele scărilor! Într-o duzină de locuri!

Duncan nu se uită în spate. Porni avionul spre nord, spre un zid ce se înălța la un metru douăzeci deasupra acoperișului.

După ce trecu de el, împinse volanul de control în faţă. Nava intră rapid într-un picaj abrupt. Deşi nu aprinsese luminile de mers sau farurile navei, putea să vadă suprafaţa palidă a golfului Los Angeles. În apă sclipeau luminile reflectate ale turnurilor. Îndreptă nava, dar aceasta continuă să coboare. Singura dovadă a creşterii bruşte a puterii ce-i încetinea căderea era strălucirea de pe ecranul ERG. Chila izbi apa cu un scrâşnet puternic. Avu senzaţia că spatele navei se va rupe. La fel şi al lui. Cu excepţia respiraţiei lui greoaie, era linişte. Dar în carlingă nu intra apă deloc.

— Iisuse! spuse Snick. Cred că-mi iese şira spinării prin dos!

Degetele lui Duncan alergau pe panou, reducând luminile instrumentelor până când abia mai reuşea să înţeleagă ce indicau. Constată că încă erau prea puternice, aşa că le stinse de tot. Coborî şi mai mult nava în apă, până când deasupra apei mai rămase numai carlinga.

O formaţie de şase nave cu luminile de semnalizare sclipind în alb, portocaliu şi verde se apropia dinspre vest. Probabil că decolaseră de pe turnul central, cartierul general al majorităţii avioanelor organice. Zidul înalt al turnului ascunse foarte rapid navele. Acestea aterizau pe acoperiş.

— Peste câteva minute vor începe să ne caute, spuse Snick. Imediat ce vor reuşi să vorbească cu poliţistul pe care l-ai doborât şi vor afla ce s-a întâmplat.

— Păi ăla n-o să ştie în ce direcţie am pornit.

Duncan îşi simţea gâtul uscat, ca un angrenaj de roţi dinţate rămas fără lubrifiant.

— Ei bine? întrebă Snick.

Duncan se întoarse ca să o poată privi. Lumina reflectată de nori nu era suficient de puternică pentru a-i putea vedea faţa. Ochii aceia căprui mari, structura delicată a craniului, nasul mic, buzele mari, dar poate puţin cam prea subţiri şi bărbia rotundă – toate acestea erau ascunse. Casca îi acoperea părul negru scurt.

— Turnul de distribuire a energiei electrice este la sud-vest, zise el.

— Ştiu. Eram şi eu acolo când ai cerut hărţile regiunii, spuse ea. Când a fost asta? Acum trei zile? Ai spus...

— Am spus că se află în zona Baldwin Hills, înainte ca dealurile acelea să fie nivelate și să fie construit turnul de distribuție. Hai să mergem acolo.

— De ce?

Duncan îi explică.

— Ești nebun! spuse ea. Dar îmi place. De ce să nu încercăm? Este o idee disperată, dar...

— S-ar putea să meargă. Oricum, ce avem de pierdut? Nu se vor gândi niciodată că am face așa ceva.

— Ce înseamnă încă o crimă împotriva statului? spuse ea. Împotriva statului criminal.

Vocea ei, deși nu la fel de răgușită ca a lui, îi trăda surescitarea.

— Tunul ne va fi de ajutor, continuă Snick.

Tonul ei lăsa să se înțeleagă că abia aștepta asta.

Duncan întoarse nava, ca să ocolească baza turnului. Apa se revărsa peste partea din față a parbrizului, în timp ce nava înainta cu opt kilometri pe oră. Deasupra, luminile sclipitoare ale altor nave aeriene se îndreptau în viteză spre turn. Duncan văzu luminile unei nave de suprafață apropiindu-se repede și lăsând în urmă un siaj alb. Coborî nava până când doar cinci centimetri din parbriz rămaseră deasupra apei. Când nava se apropie și mai mult, văzu că era un vas organic, a cărui sirenă urla.

Așteptă să treacă pe lângă ei și să se îndepărteze, după care ridică puțin nava lor și continuă înaintarea, cu zece kilometri pe oră. Zece minute mai târziu, iritat de viteza prea mică, ridică nava alți câțiva centimetri deasupra apei. Apoi acceleră la șaizeci și cinci de kilometri pe oră. Lăsară în urmă și în dreapta Turnul Universității. Zece minute mai târziu depășiră și Turnul Marelui Congres al Pământului. În față, cu vârful încercuit de lumini strălucitoare, se zărea forma mică și lată a turnului de distribuție de la Baldwin Hills. Spre deosebire de celelalte turnuri, populația lui zilnică era foarte mică, numai cinci sute de bărbați, femei și copii. O sută erau ingineri și tehnicieni. Cam jumătate din ei erau treji acum. Restul probabil că se culcaseră la ieșirea din stonere. Toți locuiau la ultimul nivel.

Nava plutea prin noapte, din când în când valurile lovind partea inferioară a chilei. Sub suprafața neagră erau vreo cincisprezece metri de apă și apoi nămol adânc. Dedesubt zăceau rămășițele vechiului Los Angeles, scufundat cu peste

două mii de ob-ani în urmă, prin topirea calotelor de gheață polară. Lemnul și hârtia se descompuseseră în molecule, iar sarea, ca un șoarece firav, ronțăia lent stâncile prăbușite.

În Duncan mocnea o furie care, dacă ar fi fost vizibilă, l-ar fi transformat într-un licurici uman, într-o baliză, o țintă perfectă pentru vânători. Nu vroia să fie atât de orbit de furie. Aceasta îi întuneca judecata și el nu-și putea permite asta. Pentru moment, nu-i păsa. Dacă discreția putea fi considerată cea mai mare calitate, atunci el era total lipsit de ea. Se arunca în față cu lipsa de judecată și iresponsabilitatea unui taur în fața capei matadorului.

Nu, nu era așa. Matadorul – oamenii din turn – nu știa că venea. Și el avea să-și controleze mânia. Avea să-și dirijeze forța așa încât să-i alimenteze rațiunea, nu să i-o întunece. Cel puțin, așa spera.

Acum, turnul negru de patru sute de metri lățime și o sută cincizeci de metri înălțime ocupa tot câmpul lor vizual, drept în față. Opri nava pentru o clipă. La o sută de metri depărtare era un complex de docuri ce pornea de la intrarea arcuită largă de la baza turnului. Din camera uriașă o lumină slabă ilumina fantomatic navele cu pânze și electrice ancorate lângă docuri și în lungul fâșiilor de amarare. Acestea aparțineau oficialilor din administrație și inginerilor. Nu se vedea nici un om.

Ridică nava și intră pe sub arcadă în camera mare. Aproape de capătul ei era un șir de lifturi. Dincolo de ele, o ușă mare ducea spre un coridor lung și înalt, conform diagramei pe care o studiase cu câteva zile înainte. Nava înaintă până ajunse aproape de ușă, din ea picurând apă pe podeaua de ciment. Ușa era un pătrat cu latura de trei metri și culisa în lateral, într-o nișă din perete. Acum era închisă.

Pereții cenușii ai camerei erau probabil ecrane monitor activate. Se îndoia că se uita cineva la monitoare, în centrul de control al turnului. Altfel, semnalele de alarmă ar fi răsunat în întreaga uzină. Dar dacă ar fi încercat să treacă prin acea ușă, ar fi auzit dangătul și vuietul sirenelor.

Apăsă niște butoane. Partea superioară a botului navei se desfăcu în două, secțiunile longitudinale ridicându-se. Apoi un tun fu ridicat de mecanismul din interiorul botului. Era un model Class III, de numai șaizeci de centimetri lungime, dar de treizeci grosime, iar bulbul de la capătul de tragere era mare cât capul

lui Duncan. După ce manevră nava așa încât tunul să fie îndreptat exact spre jumătatea superioară a părții din dreapta a ușii, răsuci comutatorul CN PWR RDY. Lângă el era butonul CONT FIRE, pe care-l apăsă.

Din bulb țâșni o rază violetă, care dezintegră plasticul subțire al ușii, făcând o gaură. Ridică imediat nava cu jumătate de metru, raza tăind o linie verticală de zece centimetri lățime. De pe margini ieșea fum, dar aerul condiționat îl elimina rapid. Caird tăie un pătrat cu latura de un metru, mișcând nava în sus, în lateral, în jos și apoi din nou în lateral. Între timp, auzea slab în cască alarmele înnebunite.

— Trebuie să-mi ridic cupola, spuse Snick. S-ar putea să fie nevoie să folosesc arma.

— OK, zise Duncan.

Oprise tunul și înaintă cu nava până când botul acesteia intră în gaură. Apoi comandă navei să se deplaseze spre stânga, împingând ușa în nișa din perete. Aduse nava înapoi spre centrul deschiderii și țâșni pe coridorul lung și înalt din față. Snick își ridicase cupola.

Nava încetini când ajunse la intersecția cu un hol perpendicular pe primul. Avea loc să cotească la dreapta, dar numai la câțiva centimetri de zid. Spre capătul holului, ai cărui pereți erau plini de figuri și desene mișcătoare, un om ieși pe o ușă. Avea ochii mari și gura deschisă. Capul unei femei apăru pe o ușă, în spatele lui. Ea se uită o clipă și apoi capul dispăru. Omul se aruncă în spate și dispăru și el.

Duncan împinse nava dincolo de ușa de pe hol, până ce ajunse la geamurile mari ale biroului centrului de control. Când opri, Snick sări pe podea, cu câte o armă cu protoni în fiecare mână. Duncan întoarse nava spre stânga, pupa și botul ei zgâriind cei doi pereți. Dar reuși, și acum era îndreptată direct spre geam. Dincolo de acesta se vedea o cameră mare, plină cu ecrane de perete și vreo cincizeci de bancuri de lucru. Operatorii ieșeau în fugă pe cele trei uși de acces.

Snick, în pragul intrării din hol a biroului, împușcă o femeie în picior, înainte ca aceasta să ajungă la ușă. Femeia țipă și căzu, apoi încercă să se ridice, dar nu reuși.

Duncan apăsă o dată butonul CN MAN FIRE. Raza străpunse geamul și făcu o gaură în zid, exact deasupra unei uși pe care se îngrămădeau să iasă operatorii ce urlau îngroziți.

Raza aceea fusese trasă numai ca să crească teama oamenilor din birou și categoric avusese efectul dorit.

Acum pe pereți clipeau cuvintele portocalii: URGENȚĂ, INTRARE NEAUTORIZATĂ. Alarmele continuau să urle.

Duncan roti nava până o aduse cu botul în direcția din care venise. După ce trecu comenzile pe HOLD, coborî repede și alergă în birou.

Capitolul 3

Fiecare ecran de perete indica ora exactă. Era exact 12:31. Spera să poată pleca în cinci minute, adică înainte ca polițiștii de la celelalte turnuri să poată ajunge acolo. De copoii locali trebuia să scape așa cum puteau.

Snick o trase pe femeia care urla în continuare spre un birou și îi strigă:

— Taci din gură! Nu te voi ucide dacă faci ceea ce vreau!

Femeia începu să suspine, cu fața palidă și ochii mari. Duncan o ajută pe Snick să o care spre un scaun și să o așeze pe el. Piciorul drept al femeii era găurit, din partea din spate a coapsei până în față. Dar raza cauterizase ambele răni.

— Oprește alarmele! urlă el.

Femeia spuse icnind un cuvânt de cod în ecranul din fața ei și sirenele și avertismentele luminoase se opriră.

Capul unui om apăru pe una din ușile de ieșire. Duncan trase spre el. Din marginea ușii ieși fum. Capul se retrase. Duncan alergă spre ușă, ca să se asigure că omul plecase. În spatele lui, Snick urla alte ordine și femeia se văicărea:

— Nu pot face asta! Mă vor pedepsi!

— Nu, nu o vor face! zise Snick. Ai fost forțată! Oricum, dacă nu o faci, te voi ucide eu! Alege!

Duncan se opri chiar lângă ușă, se ghemui și se uită pe după marginea ei. Pe holul lung nu era nimeni, dar omul ar fi putut intra pe una dintre ușile deschise de pe hol. Nu conta.

Când se întoarse la birou, operatoarea rostise deja comanda pe care i-o ordonase Snick.

Pe ecranele de pe pereți clipeau acum codurile pe care le introdusese operatoarea, în ciuda împotrivirii sale. Și, pentru prima dată în istoria Erei Noi, toți cei din oraș fură destonați în aceeași clipă.

Cu excepția turnului de distribuție a puterii de la Baldwin Hills, fiecare dintre cele douăzeci și unu de turnuri conțineau un milion de oameni pentru fiecare zi și alte șase milioane în stonere.

Codurile provocaseră introducerea simultană a energiei în toți cilindrii în care se aflau cetățeni împietriți. Destonații aveau să creadă că aceea era dimineața în care erau ei programați să trăiască. Cetățenii de marți, miercuri, joi, vineri, sâmbătă,

duminică și luni urmau să fie foarte derutați, realizând că erau treji și cei din celelalte zile.

Își putea imagina șocul și haosul din fiecare din cele douăzeci și unu de turnuri. Peste o sută patruzeci de milioane de oameni erau îngrămădiți în spațiul care putea găzdui confortabil numai douăzeci de milioane pe zi.

Acesta era primul șoc. Al doilea avea să fie produs la vederea mesajelor lui Duncan de pe ecranele-perete.

Snick își trecu arma pe PARALIZIE MEDIE și trase o rază violetă în ceafa femeii operator. Aceasta se prăbuși în față, peste birou.

Zece secunde mai târziu, Duncan și Snick erau în aeronavă și accelerau pe coridor. Încetiniră la prima intersecție și cotiră la dreapta. Botul și pupa navei trecură la numai câțiva centimetri de pereți. Apoi aceasta țâșni pe un hol lung, până ajunse la o ușă neobișnuit de largă. Se opri și se roti cu nouăzeci de grade, ajungând cu fața spre ușă.

Dincolo de ușă era o cameră circulară enormă, puternic luminată, de optzeci de metri diametru, înaltă de treizeci de metri și înconjurată de galerii. În centru sclipea un cilindru purpuriu, care avea jumătate din diametrul camerei și se înălța până la douăzeci și cinci de metri. Duncan știa că sub podea era un cablu de cincisprezece metri grosime, care intra în baza cilindrului. Era conectat la un cilindru mai mic din interiorul celui mai mare, și de pe marginile acestui cilindru porneau în jos douăzeci și unu de cabluri, fiecare de trei metri grosime, intrând în bază în lungul peretelui mantalei exterioare. Cablul mare aducea energia transmisă de complexul gigantic din Deșertul Mojave. Centrul acelui complex era un puț care fusese ars cu acceleratori de protoni până la distanța necesară pentru extragerea căldurii din miezul metalic al Pământului. Un convertor termionic transforma căldura în electricitate și o parte a acesteia era trimisă la uzina de pe Baldwin Hills, din statul Los Angeles.

Toate ecranele monitor din acea cameră fuseseră oprite, de asemenea. Locuitorii, inclusiv polițiștii locali, nu știau unde era nava lor.

Duncan trecu tunul pe foc continuu, la putere maximă.

Tunul emise o rază violet de zece centimetri grosime, în cilindrul purpuriu. Pentru câteva secunde, punctul purpuriu în

care lovise raza rămase neschimbat, cu excepția unei ușoare întunecări. Apoi peretele se deschise și raza trecu prin gaură spre cilindrul interior. Alte câteva secunde se auzi numai tăcerea miilor de megawați concentrați într-o rază de cincisprezece centimetri grosime și simțiră aerul încărcat în ozon, care le făcea ochii să lăcrimeze și le înțepa nările.

Snick coborâse din navă și stătea ghemuită lângă ușă, cu două arme cu protoni pregătite. Duncan se uita mereu în ambele părți, atent să nu apară cineva la vreunul dintre capetele holului. Avea în mână o armă, iar cealaltă era pe scaunul de lângă el.

Dintr-o dată, Snick strigă:

— Polițiști în galerii!

Duncan nu putea să-i vadă, probabil erau în galeriile de sus. Flăcări, fum, scântei fierbinți și un muget ce ar fi putut fi produs de o sută de cascade Niagara țâșniră din gaura de pe marginea cilindrului. Duncan fu asurzit și înconjurat rapid de un nor orbitor și des care îi rănea ochii, îi ardea părul din nas și îi strângea plămânii cu niște degete fierbinți. Începu să tușească și auzi sunetele identice scoase de Snick, care se urca pe scaunul din spatele lui.

Snick nu putea să vorbească, dar îl bătu pe umăr, semn că putea să pornească.

Duncan întoarse nava pe loc. Fumul era atât de gros încât ascundea raza violet strălucitoare a tunului. Apoi țâșni în față și în același timp apăsă butonul OFF al tunului. Brusc, norul rămase în spatele lor, deși continua să se umfle pe hol, iar aerul deveni dulce și curat. Holul nu mai era luminat și din asta deduse că toate cablurile de distribuție a puterii erau arse și topite. În orice altă clipă ar fi strigat de bucurie. Dar acum nu putea decât să tușească violent. Nava zgârie peretele lateral, ricoșă și se izbi de peretele opus. Apoi țâșni prin arcadă și deasupra apelor golfului Los Angeles, ca o sământă scuipată, în timp ce Duncan se chinuia să vadă, cu ochii plini de lacrimi și îndurerați.

Pe acoperișuri și podurile care conectau anumite turnuri nu se mai vedeau lumini. Strălucirea reflectată de norii joși dispăruse. Numai sclipirile câtorva nave de suprafață și aeriene arătau că acel mare oraș-stat exista acolo.

Ochii încetară să-i mai lăcrimeze și durerea scăzu puțin, așa încât reuși să distingă luciul palid al părții de jos a norilor de deasupra Turnului Burbank, din spatele Dealului Hollywood.

Ridică cupola, continuând să tușească. Spre turnul din care tocmai ieșiseră se îndreptau cel puțin o duzină de nave ale polițiștilor, cu farurile aprinse. Ocupanții lor erau probabil derutați și nervoși. În mod cert luau legătura radio cu cartierele lor generale, întrebând ce provocase acea întunecare totală.

Nava lui, acum în apă, aproape total scufundată, se îndrepta încet spre nord-vest.

Duncan îi spuse răgușit lui Snick, printre spasmele de tuse, ceea ce vroia să facă în continuare.

— Ești de acord? o întrebă în final.

— E și mai nesănătos decât ceea ce tocmai am făcut. Dar îmi place.

Îndreptă avionul, cu luminile aprinse acum, spre lateralul Turnului Universității, prima lui oprire. Dacă erau zăriți de polițiști, aceștia aveau să presupună că erau de-ai lor. Iar când aveau să descopere adevărul, urma să fie prea târziu ca să mai facă ceva.

Găsi o deschidere arcuită uriașă la nivelul zece și ateriză acolo. Mai erau alte două nave și nu se vedea nimeni. Știa că înăuntru trebuia să fie cel puțin un polițist de gardă, care nu putea să-și părăsească postul, pentru că ordinele îi cereau să stea acolo. Iar acel om trebuia să aibă o lampă mobilă de urgență care să-i lumineze biroul.

După un nou acces de tuse, mai puțin violent acum, porni împreună cu Snick pe holul ce pornea din port și intrară într-o cameră unde o femeie, sergent clasa a doua, stătea singură la un birou. Lampa era atârnată de un cârlig, în centrul tavanului. Femeia se ridică zâmbind, deși puțin cam încordată, și spuse:

— Mă bucur să vă văd. Sunt singură. Cum merg treburile afară? Ați aflat ceva?

Snick își scoase arma din toc, o îndreptă spre femeie și spuse:

— Mâinile sus.

Polițista deveni palidă, deschise gura, dar se supuse.

— Ce e asta? întrebă ea cu o voce tremurată.

— Mai e cineva aici? întrebă Duncan.

Ea negă din cap.

— Nu o să..., începu să spună, dar se opri.

— Nu o să scăpăm? întrebă Snick.

Femeia nu răspunse.

— Te aștepți să vină cineva curând? întrebă Duncan, tușind din nou.

Femeia negă iar din cap.

Snick merse în spatele ei, îi luă arma și și-o puse la curea. Apoi se duse la un dulăpior montat pe perete și îl deschise. După ce îi cercetă conținutul, luă două tuburi cu DA și patru pachete de alimentare pentru armele cu protoni, pe care le băgă în buzunarele jachetei. Se duse la chiuveta din colț și bău cu sete. Când termină, îndreptă arma spre femeie, cât timp bău și Duncan.

— Vrem mâncare, spuse apoi Snick. Arată-ne unde este depozitată.

Femeia îi conduse pe hol, tot cu mâinile ridicate, spre bucătăria secției. Intrară, Duncan ținând ridicată lampa grea. Se întoarseră o clipă mai târziu, cu o cutie plină cu conserve și două deschizătoare. Lui i-ar fi plăcut să aducă și niște delicatese, dar acestea erau stonate.

Snick o legă cu cătușe pe femeie de piciorul unui birou și apoi plecară cu lampa și arma ei, cu pachetele de alimentare și două lanterne, în timp ce ea protesta că o lăsau în întuneric. Înainte să iasă din birou, femeia începu să-i înjure și să-i amenințe.

Când ajunseră în port, verificară cele două nave organice de acolo. Cea cu trei locuri nu numai că era mai rapidă, dar avea încărcături de energie complete pentru motor și tun, care era un tun Clasa V foarte puternic. După ce depozitară mâncarea, armele suplimentare și lampa în secțiunea din spate, urcară în carlingi. Duncan solicită afișarea hărții golfului și a zonei adiacente de care avea nevoie. Nava zbură spre marele rezervor de la colțul nord-estic al golfului fără să aprindă farurile și aproape de suprafața apei. Ajunsă la rezervor, nava se înălță pe lângă digul din beton, țâșni peste lacul mare și apoi urmă direcția spre râul Los Angeles. Când ajunse la o întindere mare de apă numită Lacul Pang – pe vremuri Lacul Hughes – Duncan viră spre dreapta și urmă un drum de plastic cu trei benzi, spre Boron. Acesta era un sat mic, ce reprezenta o stație energetică pentru vehiculele de suprafață care călătoreau între Complexul Energetic Termionic Mojave și Los Angeles. Duncan stinse

farurile cu mult înainte să ajungă la el, intră în deșert pe o distanță de cincisprezece kilometri și apoi întoarse din nou spre drum.

Începuse să plouă zdravăn, iar tunetele și fulgerele creau un adevărat iad la vest și în spate, față de ei.

În timp ce pluteau deasupra autostrăzii, îndreptându-se spre un complex aflat la o sută de kilometri distanță, Duncan își imagină agitația și nebunia din Los Angeles. Acum probabil că organicii își dăduseră seama cine provocase totul. Totuși, ei erau nevoiți să încerce întâi să reinstaureze ordinea, și abia după aceea să se lipsească de o parte din personal ca să-i caute pe el și pe Snick. Abia după ce era înlocuit distribuitorul de energie distrus puteau începe vânătoarea. Și nici nu știau unde erau fugarii.

Pentru Duncan și Snick, stratul de nori reprezenta un avantaj. Sateliții staționari de deasupra zonei nu puteau să vadă prin nori. Echipamentul lor în infraroșu era operațional, dar nava lui nu emitea suficientă energie de acel gen ca să fie detectabilă. Motorul Gernhardt al navei producea o distorsiune electromagnetică ce putea fi simțită de sateliți. Dar furtuna electrică ce se apropia avea să anuleze în curând și acea capacitate.

Rânji sardonic. Ceea ce făcuseră el și Snick în Los Angeles era o nimica toată față de ce aveau să provoace la centrala energetică Mojave. Asta dacă lucrurile ieșeau așa cum plănuise el.

Furtuna îi ajunse din spate și îi lovi cu ploaie, fulgere și tunete. Duncan aprinse farurile ultraviolete, care să-l ajute în detecția terenului. Fulgerele erau suficient de frecvente și de apropiate ca să poată înainta încet. Cincisprezece minute mai târziu, nava ajunse la marginea unei găuri. Iar sub ei se întindea cea mai mare măreață realizare a omenirii.

Sau, oricum, una dintre ele. Existau numai cincizeci pe cele cinci continente și toate aveau aceeași mărime.

Nava se așeză pe buza unei depresiuni circulare de treizeci de kilometri diametru, aflată la treizeci de metri sub nivelul mării. Fusese săpată în stâncă cu două mii de ob-ani în urmă. Luminile care veneau de la clădirile ei și de pe pământ străluceau atât de puternic prin ploaia torențială, încât Duncan și Snick puteau să vadă turnul cilindric alb din mijlocul

depresiunii și clădirile așezate în cerc în jurul lui. Turnul avea trei kilometri diametru și o sută cincizeci de metri înălțime. Pereții lui erau făcuți din carton de cincizeci de centimetri grosime, și fusese supus energiei de stonare, devenind astfel invulnerabil la orice cantitate de căldură, poate cu excepția celei din nucleul unei stele.

Turnul acoperea un puț de opt sute de metri diametru, care cobora pe o distanță de două mii șapte sute de kilometri în interiorul pământului. Capătul conductei din centrul lui era aproape de marginea mantalei Pământului și a centrului lichid exterior al acestuia. Căldura adusă sus era trimisă în turn prin zeci de conducte ce mergeau orizontal în alți cilindri uriași plasați în jurul turnului central. Aceștia conțineau convertoarele termionice, dispozitive extraordinare care transformau căldura în electricitate.

Pentru acestea existau niște conductoare electrice de cincisprezece metri grosime, care mergeau la structurile aranjate într-un al treilea cerc. Aceste structuri erau transformatoarele și, de la ele, conductoare subterane transportau energia la transformatoarele și centrele de distribuție a energiei din zece departamente vestice, care mai erau numite și state.

Ținta lui Duncan era clădirea în care se afla transformatorul nr. 6. Acesta se afla pe marginea vestică a cercului exterior și era făcut din oțel. În consecință, pereții lui nu puteau rezista în fața tunului accelerator de protoni Clasa V din botul navei.

Luminile de la clădirile rezidențiale clipeau slab în ploaie, la baza văii Brobdingnagian. Nu se vedeau lumini de vehicule pe drumurile ce făceau legătura între structurile interioare și casele personalului.

— Intrăm și ieșim, spuse tare Duncan. Dacă radarul lor nu ne sesizează imediat, putem să o facem. E foarte probabil să se întâmple așa pe ploaia asta, și vom sta cât mai aproape de suprafață.

Era sigur că pe marginea găurii și la baza ei erau plasate turnuri radar. Până acum nu văzuse nici unul. Mai era posibil și ca ele să nu fie în funcțiune. Nimeni, în toată istoria Noii Ere, nu încercase să atace un complex generator termionic. Securitatea era probabil destul de lejeră, mai ales într-o astfel de noapte furtunoasă.

Trecu nava peste margine. Dacă cerul ar fi fost senin și soarele ar fi trimis căldură în puțul adânc, ar fi existat un curent de aer ascendent, fie zi, fie noapte. Dar ploaia răcise aerul și acum era iarnă. Nava fu prinsă în curentul descendent al vântului vestic puternic din spatele ei și fu aruncată pe lângă peretele gropii, spre bază. Duncan aplică energia de înălțare, ca să contracareze cumva curentul de aer descendent și coborî cu o viteză de patruzeci și cinci de kilometri pe oră. Când ajunse aproape de baza gropii, încetini nava și apoi intră într-o curbă din care reveni la numai câțiva metri deasupra solului. Nava acceleră, ajungând la o viteză de 160 kilometri pe oră, până când se apropie la trei kilometri de ținta lor.

Atunci micșoră viteza, pentru că în acel ritm nu ar fi fost prea ușor să oprească, pe distanță scurtă.

Câteva minute mai târziu, opri nava. Era la cincisprezece metri deasupra solului, cu botul îndreptat spre oțelul din jurul convertorului uriaș.

Până acum nu auziseră și nu văzuseră nici o alarmă, sonoră sau luminoasă.

Tunul își proiectă fasciculul violet. Din metal începu să iasă fum, dar ploaia îl împiedica să se ducă prea departe.

Trecu un minut. Două minute.

Indicatorul de încărcătură a tunului de pe panoul de instrumente arăta că se consumaseră două treimi din pachetul de energie al acestuia.

Duncan opri tunul. Niște sirene începură să vuiască și lumini portocalii să clipească pe metalul și pe partea din față a clădirilor îndepărtate. Pătrate luminoase se aprinseră brusc la baza găurii. Ușile garajelor și hangarelor se deschiseseră, ca să permită ieșirea mașinilor de suprafață și a navelor aeriene.

Duncan ridică și îndepărtă nava de convertor, accelerând până când țâșni peste marginea găurii cu trei sute de kilometri pe oră. Avea radarul pornit, dar chiar dacă în față exista vreun turn radar, acesta nu apăru pe cadranul navei.

După ce reveni la orizontală la treizeci de metri deasupra suprafeței Deșertului Mojave, nava ajunsese la viteza ei maximă, de cinci sute de kilometri pe oră. O încetini până la o sută cincizeci de kilometri pe oră, înaintând prin ploaie și printre fulgerele albe și fierbinți. În același timp, aprinse farurile și luminile de noapte. Coborî la un metru și jumătate deasupra

suprafeței deșertului. Snick icni când în fața lor se înălță o stâncă ca un monolit. Duncan roti frenetic de volan și în același timp frână. Marginea fuzelajului aproape zgârie stânca. Trecut de ea, continuă să frâneze până ajunse la optzeci de kilometri pe oră.

Mult în spatele lor, sclipind slab la diferite altitudini, neclare din cauza ploii dese, se vedeau reflectoarele a zeci de nave ale copoilor.

Capitolul 4

Extras de pe o bandă înregistrată de Consilierul Mondial de Miercuri, Ji Nefzawi Ibson, și trimisă prin curier secret celorlalți consilieri mondiali.

FOLOSIȚI CODUL DE DESCIFRARE #1489C.

ȘTERGEȚI ACEASTĂ COMUNICARE DUPĂ ASIMILARE

Re: Inamicii Commonwealth-ului Pământului, Jefferson Cervantes Caird, alias William St. George Duncan et alia (vezi Index) și Panthea Pao Snick, alias Jenny Ko Chandler et alia (vezi Index)*. Diverși istorici eminenți și de o loialitate neîndoielnică au declarat că istoria s-a încheiat o dată cu fondarea Noii Ere. Istoria a fost înlocuită de simpla derulare a unor evenimente obișnuite. Deși astfel de declarații nu trebuie luate prea în serios, ele sunt adevărate, în anumite privințe. Cel mai important aspect este acela că Noua Eră a dăruit tuturor oamenilor Viața Bună (cum i se spune), dar a înlăturat toate surprizele.

Paradoxal, progresul continuă să existe, dar schimbarea nu. De fapt, schimbarea există, deși este atât de lentă, încât nu este sesizabilă și resimțită de cetățeni la nivel individual.

Rasismul, discriminarea sexuală, naționalismul, sărăcia, poluarea și nesiguranța economică au fost eliminate. Conflictul și prejudecățile rasiale care existau înaintea Noii Ere și în primele zile ale acesteia au dispărut. Caucazienii, mongolii, negrii, amerindienii și aborigenii australieni s-au contopit și au devenit mai mult sau mai puțin de rasă brună. Totuși, a dispărut mai mult decât simpla varietate a culorii pieii. A dispărut o mare parte și a „culorii” vieții de toate zilele, deși alți factori, în afara diferențelor rasiale, au contribuit într-o măsură și mai mare la această pierdere.

În principiu sunt de acord cu istoricii și sociologii care au declarat cele de mai sus. Dar o astfel de pierdere de „culoare” nu poate fi evitată în viața cotidiană. Trebuie plătit un preț pentru orice bun cumpărat. Orice avantaj presupune și un dezavantaj.

Acestea sunt niște clișee și truisme, dar nu îmi cer scuze pentru ele. Istoria este o serie de diverse astfel de clișee și truisme. Numele oamenilor, evenimentele și locurile se schimbă, așa cum și efectele războiului, comerțului, științei și tehnologiei

în istorie variază. (Din fericire, pe Pământ nu au mai existat războaie de 2000 de ob-ani). Dar, în principal, este o vorba de o reciclare întreținută de lăcomie și idealism, mai ales de lăcomie. Atât lăcomia, cât și idealismul au fost și sunt alimentate de dorința de putere, indiferent ce ar pretinde cei în cauză.

De fapt, vreau să ajung la ideea de Erou al Istoriei. Aveți cu toții o educație bună, cu unul sau mai multe titluri de doctor. De aceea, nu trebuie să vă explic eu rolul Eroului (bărbat sau femeie) în mitologie, legendă și istorie. Toate epocile, în afară de a noastră, au avut o multitudine de astfel de eroi. Noua Eră are o lipsă remarcabilă de astfel de oameni. Singurul personaj important, cunoscut de fiecare cetățean, este Jerry Pao Nel. El a condus revolta destinată eșecului a coloniștilor marțieni împotriva Commonwealth-ului Pământului. A reprezentat subiectul a nenumărate drame, iar noi am permis jucarea acestora, pentru că ele sunt un catalizator pentru sentimentele rebele și de nemulțumire ale cetățenilor. Această poziție este în concordanță cu regula secretă de guvernare a cetățenilor Noii Ere. Și anume: permite oamenilor să aibă parte de toată libertatea pe care și-o doresc – în anumite limite. Lasă lesa cât mai lungă. Nu-i trage aproape decât atunci când ajung prea departe. Dacă este posibil, nu permite cetățenilor să vadă mâna de fier din mănușa de catifea.

Această regulă este pentru propriul lor bine.

Vorbesc despre eroi, pentru că Noua Eră are acum unul nou. Mai exact, doi.

Aceștia sunt proscrisul Jefferson Cervantes Caird, cunoscut acum sub numele de William St. George Duncan, și proscrisa născută Panthea Pao Snick, a cărei ultimă identitate falsă este Jenny Ko Chandler.

Permiteți-mi să trec în revistă pe scurt viețile și carierele celor doi, înainte să trec la teza mea despre ei ca eroi și apoi la pericolul pe care-l reprezintă ei pentru Commonwealth-ul Pământului. Noi îi privim pe cei doi drept nelegiuiți, spărgători de zi, criminali și subversivi. Pe scurt, niște personaje negative. Dar mulți cetățeni vor face în mod sigur din ei niște eroi, la fel cum oamenii de rând din vechea Anglie și Scoție au făcut eroi din Robin Hood și Wilhelm Tell, iar cei din vechea Chină i-au transformat în eroi pe Sung Chuang și banda lui. Sau, în vechea națiune a S.U.A, pe John Dillinger și Jesse James.

Caird-Duncan, cum va fi numit în continuare, și Snick combină natura politică a lui Hood, Tell și Sung cu natura anti-socială semi-psihopată a lui Dillinger și James.

Repet o parte din datele biografice ale celor doi numai pentru a-mi evidenția punctul de vedere referitor la modul în care au devenit ei criminali și impactul lor potențial asupra noastră, adică asupra istoriei. Să sperăm că exact asta vor deveni și ei curând – istorie.

Părinții lui Jefferson Cervantes Caird, care acum își spune Duncan, au fost doctorul Hogan Rondeau Caird, doctor în medicină și biochimie, și doctorul Alice Gan Cervantes, doctor în filozofie, biolog molecular. Aceștia s-au născut în statul Manhattan, la fel ca și fiul lor, singurul lor copil. Doctorul Alice Gan Cervantes era fiica faimosului biochimist dr. Gilbert Ching Immerman. Totodată, Immerman era bunicul doctorului Hogan Rondeau Caird, tatăl lui Jefferson. Immerman era atât bunicul, cât și străbunicul lui Jefferson Cervantes Caird.

Așa cum știți, departamentul organic a aflat abia recent că Immerman a descoperit în tinerețe ceea ce este numit acum „elixirul”, sau FII. Adică un factor de încetinire a îmbătrânirii. Când este administrat unei persoane, încetinește îmbătrânirea de șapte ori. Un copil care ar trăi în mod normal 100 de sub-ani, dacă primește elixirul la naștere va trăi 700 de sub-ani. Dar datorită sistemului lumii pe zile, durata vieții lui se va extinde la 700 de ob-ani, adică acel copil va trăi acum 4900 de ob-ani.

Dacă, ipotetic vorbind, copilul ar trăi în fiecare zi, el ar supraviețui până la vârsta de 700 ob-ani. Sau 700 de sub-ani, întrucât, în cazul lui anii obiectivi și cei subiectivi ar fi același lucru. În timpul vieții lui, pământul s-ar roti de 700 de ori în jurul soarelui.

S-ar putea spune că Immerman a fost doctorul Faust al Noii Ere. El a avut în mâini un dar ce ar fi putut fi o binefacere sau un blestem pentru omenire, depinde cum privești lucrurile. Pentru individ, ar fi un dar de la Dumnezeu, dacă mi se permite să folosesc o astfel de frază superstițioasă. Se știe că există încă mult prea mulți cetățeni care cred în Dumnezeu. Dar mulți cred și în astrologie, ghicirea viitorului, fantome, îngeri, demoni, vrăjitorie și jocuri de noroc.

Pentru societate, ar fi un blestem. Noi (prin asta mă refer la consilierii mondiali din trecut și prezent) am păstrat rata de

creștere a populației Pământului la nivelul zero. De fapt, așa cum dumneavoastră știți, dar cetățenii nu, am reușit să reducem populația de la cele zece miliarde care trăiau cu o mie de ob-ani în urmă, la numărul actual de două miliarde. Dar populația (și prin asta mă refer la toată lumea, cu excepția oficialilor din poziții înalte ale guvernului) crede că în prezent trăiesc zece miliarde de indivizi. Noi am făcut asta cu cele mai etice intenții, pentru binele omenirii și al Pământului.

Binele Pământului este același lucru cu binele oamenilor. Nu vom permite niciodată acestei planete să ajungă săracă și poluată din nou, așa încât omenirea să fie în pericol să dispară – așa cum era la începutul secolului XXI, A.D.

Așa cum am spus, Immerman ar fi putut face public elixirul sau FII-ul, sau ar fi putut să-l distrugă. În loc de asta, el a decis să-l folosească nu numai pentru sine, dar și pentru soția și copiii lui. Soția a fost pusă să jure păstrarea secretului în privința FII-ului, la fel și copiii, când au devenit adulți. În cele din urmă, FII-ul a fost dat familiei extinse și apoi și altora. Aceștia au format nucleul unei societăți secrete ai cărei membri își spuneau „immeri”. După un timp, acest grup în continuă expansiune a devenit un corp cvasi-politic. Din el s-au desprins și alte grupări politice care erau controlate de immeri, dar care nu știau nimic despre FII sau originile lui.

Din ceea ce am aflat de când cu afacerea Caird-Duncan și Snick, știm că Immerman a decis că ar trebui să dispară. El rămânea în mod evident mai tânăr decât contemporanii lui, așa că trebuia să moară, în aparență, înainte să-și asume o nouă identitate. (Soția lui a murit într-un accident.)

Immerman a aranjat reproducerea propriului corp, care a fost crescut în laboratorul lui (proprietate a guvernului, dar administrat de el). Și a aranjat „accidentul” care a distrus parțial corpul duplicatului lui, ce a fost identificat drept el însuși.

Deși se desfășoară o investigație intensă pentru descoperirea introducerilor de date false în băncile de date și a identităților false pe care le-a folosit, încă nu am ajuns la nici un rezultat. Probabil nici nu vom reuși. Așa cum am subliniat în rapoartele precedente, controlul datelor și supravegherea strictă a cetățenilor de către guvern ne oferă o mare putere. Dar controlul datelor este o sabie cu două tăișuri. Noi îl folosim pentru urmărirea fluxului de mărfuri, de materiale, a traficului, și

pentru protecția cetățenilor față de ei înșiși și față de alții. Dar nelegiuiții au folosit băncile de date în scopuri personale. Aceste introduceri de date false au fost de obicei detectate, dar în mod sigur au existat și tentative reușite. Bineînțeles, nu putem ști cât de multe.

Immerman a dispărut și a devenit efectiv un alt cetățean. Dar el continua să controleze organizația immerilor. Apoi și-a abandonat identitatea, probabil printr-o altă „moarte”, și a devenit David Jimson Ananda. Acest lucru s-a întâmplat în zona cunoscută în vechime drept Albania, acum parte a Departamentului European de Sud-Est. Știți cum a urcat de la nivelul de conducător de bloc în Tirana la cel de consilier mondial. Ingeniozitatea lui uimitoare este dovedită de faptul că datele lui biografice au fost cercetate minuțios în timpul acestui urcuș în poziții administrative, dar, deși false, a scăpat nedescoperit.

După ce a ajuns în Consiliul Mondial, a aranjat în mod secret circuitele prioritare ale comunicațiilor pe canalul de știri. Încă nu știm cum a făcut asta și nici nu am reușit să ajungem la originea circuitului prioritar. Deși acum putem împiedica transmiterea mesajelor, trebuie să găsim sursa lui originară. Deocamdată se speculează că este localizată pe unul din cei șapte mii de sateliți de comunicații. Dacă este așa, atunci a fost fixat acolo de tehnicieni spațiali și toți cei care este posibil să fi fost implicați sunt interogați cu ajutorul Ceței Adevărului.

Cu toate acestea, o examinare sumară a arătat că trei posibili candidați au murit în perioada de timp ce a trecut de la plasarea pe satelit a mecanismului de transmisie prioritară. E posibil ca unul sau mai mulți dintre aceștia să fi fost responsabili de acțiunea respectivă. Dacă este așa, atunci avem ghinion. Totodată, ne întrebăm câte dintre aceste trei morți sunt reale, și acest lucru este investigat cu meticulozitate.

Nu se știe motivul pentru care a creat acest circuit Immerman-Ananda. Probabil făcea parte dintr-un plan de rezervă sau poate, deși pare incredibil, din planul lui de a deveni dictator mondial.

Oricare ar fi motivul, este clar că nu se aștepta ca cineva să afle prin forță de la el locația și modul de utilizare a circuitului, și să le folosească în propriul interes. Această persoană fiind

propriul lui descendent, Jefferson Cervantes Caird, alias Duncan și restul.

La un moment dat, probabil când Jefferson Caird avea optsprezece ani, i s-a vorbit despre immeri și FII. El a depus jurământul, care pentru el era de două ori mai restrictiv, din cauză că dacă i-ar fi trădat pe immeri, i-ar fi trădat și pe iubiții lui părinți. De altfel, din ceea ce știm despre personalitatea lui Caird, probabil că el a fost entuziasmat de idee și dornic să joace un rol activ. După absolvirea Colegiului de Stat din Manhattan-ul de Sud, a intrat la Academia Organică din Manhattan și a absolvit cu multe premii. Teza lui de doctorat a avut drept subiect profilul psihologic și procesele neurale ale spărgătorilor de zi. Cunoscând ce a urmat, putem să vedem cât de rău-prevestitor a fost acest subiect pentru Commonwealth.

Immerii își plasau de mult timp membrii în diverse birouri guvernamentale importante. Ca organic, Caird se afla într-o poziție în care putea afla când exista pericolul detectării immerilor și putea lua măsuri pentru avertizarea acestora. Nu știm exact când a acceptat rolul de curier pentru immeri. Acele mesaje inter-temporale care trebuiau transmise verbal sau prin benzi duse personal îi erau încredințate lui Caird. Acesta a devenit spărgător de zi. Pentru asta, a fost nevoit să adopte o identitate diferită pentru fiecare zi. În băncile de date au fost introduse date biografice false, printr-o procedură pe care organicii nu au detectat-o încă.

În această perioadă de început a fost descoperită capacitatea specială a lui Caird, una dintre capacitățile lui speciale, atât de către sine, cât și de către conducătorii aflați în funcții importante ai immerilor.

La început, Caird doar își asuma o personalitate diferită pentru fiecare zi. Apoi a devenit clar că Jefferson Caird nu juca un rol și atât. El devenea efectiv fiecare dintre acele persoane. Astfel, deși personalitățile din fiecare zi erau foarte diferite una de cealaltă, și totodată diferite de Caird originalul, el era fiecare dintre ei. Miercurea era Tingle, bancher de date, joia Dunski, instructor de scrimă, vinerea, Repp, producător-actor-reporter TV, sâmbăta Ohm, un sărăntoc și barman cu jumătate de normă, duminică, părintele Tom Zurvan, un predicator stradal pe jumătate nebun, și lunea Isharashvili, ranger în Parcul Central.

Totuși, cam unu la sută din el reținea personalitatea lui Caird. Acest procent era suficient ca să mențină o continuitate între toți acei oameni și să-și îndeplinească rolul de curier.

Părinții lui Caird au murit amândoi, se pare înecați, în timp ce făceau yahting lângă Long Island. Asta s-a întâmplat într-o zi extrem de înnorată și furtunoasă. Sateliții nu au putut să-i observe, iar semnalul de localizare al yahtului lor a încetat. Barca s-a scufundat, dar corpurile lor umflate au fost recuperate o săptămână mai târziu. Este posibil ca acestea să fi fost reproduceri crescute în laborator. Din anumite motive, pe care nu am reușit să le descoperim – și se pare că nici Caird nu le știe – părinții lui a trebuit „să dispară”. Poate că au apărut în altă parte, cu identități false, sau poate că au murit cu adevărat.

În timp ce era încă la academie, Caird s-a căsătorit și a primit permisiunea să aibă un copil. Fata lui locuiește acum în Manhattan și predă istorie. A fost interogată cu ceața adevărului și s-a dovedit că nu știe nimic despre FII sau immeri.

Al doilea talent deosebit al lui Caird, de data aceasta un talent unic, este rezistența lui înnăscută sau educată la așa numitul drog al adevărului. El reușește să reziste la efectele DA-ului. Poate minți când este expus formei pulverizate sau când i se injectează serul. Deși este inconștient în timp ce se află sub efectul DA-ului, el poate să mintă. Au fost înșelate chiar și dispozitivele electronice care monitorizează indicatori siguri, de genul minciunii și a stresului mental, cum ar fi potențialul câmpului pielii, compoziția sângelui, undele cerebrale și schimbările din mișcarea ochilor.

Caird-Duncan pare capabil nu numai să-i mintă pe alții, când e sub efectul DA-ului, dar și să se mintă pe sine.

Panthea Pao Snick este fiica unor ofițeri organici din Manhattan. Ea a îmbrățișat profesiunea părinților ei și a devenit detectiv-maior, cu scurt timp înaintea evenimentelor care au adus-o alături de Caird. Dosarul ei era excelent și superiorii îi recunoșteau calitățile de detectiv. Faptul că a primit una din rarele vize temporale demonstrează buna părere a superiorilor despre ea.

Însărcinarea lui Snick era să urmărească o spărgătoare de zi numită Doubleday. Cunoașteți ce s-a întâmplat după aceea. Este o poveste complicată dar, în timpul derulării evenimentelor, Caird (și personalitățile lui) au devenit un pericol

pentru immeri. Snick a fost capturată de immeri și Caird s-a opus uciderii ei.

Immerman în persoană, adică David Jimson Ananda, a venit cu avionul de la Zürich în Manhattan ca să se ocupe chiar el de problemă. Se pare că îi lipseau total orice sentimente familiale, căci l-a condamnat la moarte pe propriul lui nepot. Dar Caird a evadat și a salvat-o și pe Snick.

Între timp, Caird începuse să se apropie de o cădere nervoasă. Toate personalitățile lui încercau să preia controlul și să scape de ceilalți. În timp ce fugea de immeri și de organici, Caird a devenit temporar catatonic și a fost arestat de organici.

După interogarea lui Snick, organicii au arestat și interogat sub DA o parte dintre immeri. Un cetățean de miercuri, colonelul Paz, a dezvăluit tot ceea ce știa. Bineînțeles, nici el nu știa că Ananda era în realitate Immerman, și nici faptul că Ananda era în Manhattan. Dar organicii au reușit să prindă un număr de immeri de rang mai mic și mărturiile lor, plus a lui Paz, au relevat existența societății immerilor.

Din nefericire, am fost nevoiți să o stonăm pe Snick și să depunem corpul ei într-un depozit dintr-o pustietate din New Jersey. Știa prea multe și era prea atașată de salvatorul ei, Caird, ca să prezinte încredere că va păstra tăcerea. Factorul principal care ne-a determinat să o reducem la tăcere a fost FII-ul. Publicul nu trebuia să afle de existența lui. Dacă ar fi aflat, l-ar fi cerut și efectele pe termen lung ar fi fost îngrozitoare pentru societate ca întreg. Dar noi, Consiliul Mondial, am căzut de acord să distribuim FII-ul în rândurile noastre și a acelora dintre copiii noștri în care puteam avea încredere.

Acum, din cauza mesajului lui Caird și cópiilor formulei FII-ului, distribuite cetățenilor din toată lumea, avem în față o situație foarte dificilă. Trebuie să recunoaștem că formula FII-ului e bună? Sau să negăm asta și să pretindem că este inutilă, invenția unui criminal, și chiar că e posibil periculoasă? Sau să cedăm potopului de cereri ale cetățenilor și să le permitem să aibă FII-ul? Sau ceea ce cred ei că este FII. Ar putea fi un amestec de ingrediente inofensive, care să le dea satisfacția că au primit ceva ce le va permite să trăiască de șapte ori mai mult. Până când își vor da seama că îmbătrânirea lor nu a fost încetinită, vor trece cel puțin zece sub-ani, adică șaptezeci de ob-ani. Și putem da vina pe Caird.

În timp ce dezbăteam ce să facem cu Caird, el a evadat dintr-o clădire din care se presupunea că evadarea este imposibilă.

Caird este foarte derutant și alunecos, modelul perfect al trișorului. Această calitate va fi de asemenea sesizată drept admirabilă în ochii publicului și va contribui la îmbunătățirea imaginii lui de erou-rebel.

Se pare că și-a schimbat din nou personalitatea înainte să fugă din Manhattan în pădurile din New Jersey. Și-a numit această nouă persoană William St. George Duncan.

A luat legătura cu alți proscriși, oameni care deveniseră spărgători de zi din diverse motive criminale. Ei se adăposteau în tunelurile vechi de sub un depozit. Aceasta era chiar clădirea în care o dusesem pe Snick, stonată. Caird a găsit-o și a destonat-o. În acest timp, ca să ne ducă definitiv pe o cale greșită, a reușit să-și crească un duplicat într-un laborator al guvernului, de lângă depozit. A făcut cu inteligență ca duplicatul să pară cadavrul lui, presupus a fi ucis în timpul unei lupte cu un ofițer organic. Caird l-a ucis pe acest ofițer.

Apoi, Caird, Snick și un însoțitor (vezi la index – Padre Cabtab) au mers în statul Los Angeles. Aici au intrat în contact cu o grupare subversivă mai mică. Aceasta a avut mai multe nume, dar voi folosi unul singur, OMC. Adică Old Man Coyote. Cu excepția poate a persoanelor cu rang înalt în OMC, nici unul dintre membrii organizației nu știa despre immeri sau despre FII. OMC-ul era doar o unealtă a immerilor.

Caird, Snick și Cabtab au fost localizați în cele din urmă de consilierul mondial Ananda, adică de Immerman. El a ordonat uciderea lor, nereușită, și apoi i-a răpit. I-a dus, nu știm din ce motiv, în apartamentul lui secret de la nivelul 125, din La Brea Tower. Nici măcar generalii organici ai Los Angeles-ului fiecărei zile nu aveau cunoștință de această reședință secretă a consilierului mondial.

Cei trei prizonieri au reușit cumva să scape. Padre Cabtab a fost ucis, dar Snick și Caird-Duncan i-au lichidat pe toți cei care-i țineau prizonieri, cu excepția a doi dintre ei. Aceștia erau Immerman-Ananda și un complice al lui, Carebara. Caird-Duncan a folosit DA-ul asupra bunicului său și a extras de la acesta diverse date. Printre care și existența circuitelor prioritare clandestine pregătite de Immerman-Ananda cu mulți sub-ani în urmă. După ce a inițiat un mecanism care să

transmită mesajele lui rebele prin video și prin tipărire automată în întreaga lume, Caird-Duncan a chemat cea mai apropiată secție de poliție. I-a spus ofițerului de serviciu că fost comisă o crimă în acel apartament. Asta l-a nedumerit pe ofițer, căci atunci când a apelat registrul locatarilor de la acel nivel a văzut că acolo acel apartament apărea ca neocupat. Cu toate acestea, cei câțiva organici de tranziție prezenți la secție au fost trimiși acolo.

Caird-Duncan și Snick părăsiseră apartamentul printr-o trapă din tavan a camerei hangarului, înainte să sosească organicii și să ardă singura ușă spre apartament. Se pare că Duncan l-a avertizat pe ofițerul organic de comiterea crimelor pentru că vroia ca noi să punem mâna pe Immerman-Ananda, care încă trăia. Probabil că se aștepta ca noi să-l interogăm pe bunicul lui sub efectul DA-ului și apoi să-l forțăm să dezvăluie lumii înșelăciunea extraordinară pusă la cale de un consilier mondial.

Ar fi trebuit să știe că nu va fi așa. Adevărul din spatele acestui complot a fost ascuns cât mai mult posibil. Oricum, generalul Kowatt a hotărât că era mai bine ca Immerman-Ananda și Carebara să moară în spitalul rezervat organicilor sau la scurt timp după aceea. Generalul va fi bine răsplătit pentru discreția lui și pentru promptitudinea cu care ne-a executat ordinele.

A fost anunțată (miercuri) „uciderea” consilierului mondial Ananda și a lui Carebara. De moartea lor au fost acuzați Caird și Snick. Până acum, atât cât a putut afla departamentul organic, nu există nici o bănuială în rândul publicului că reportajele de la știri referitor la acele morți sunt altceva decât au fost raportate. Identitatea reală a lui Ananda nu va fi dezvăluită, din motive pe care nu e nevoie să le mai enumăr.

Căutarea lui Caird-Duncan și a lui Snick continuă. Pentru moment, nu avem idee unde se află. După ce au comis uimitoarea crimă de destonare a tuturor cetățenilor L.A-ului în același timp, au distrus centrul de distribuție a energiei electrice. Câteva ore mai târziu, au distrus cu succes și convertorul și distribuitorul pentru toată Coasta de Vest, iar apoi au reușit să scape și să se ascundă.

Cei doi au creat o mare confuzie, haos și neplăceri majore pentru cetățenii acestor departamente politice. Publicitatea mondială la adresa acestor evenimente părea de neevitat.

Caird-Duncan și Snick trebuie capturați – foarte rapid. Fără îndoială, ei pun la cale alte atacuri împotriva Commonwealth-ului și speră să stârnească o furtună de nemulțumiri de neoprit, poate chiar o revoltă. Recomand ca cei doi criminali să fie uciși atunci când vor fi localizați, dacă circumstanțele permit asta. Dacă sunt prezenți martori civili și cei doi criminali se lasă arestați în mod pașnic, atunci trebuie duși la cea mai apropiată secție de poliție. Un general de încredere va fi autorizat de către noi să se ocupe de personal și să fie aranjat un raport de „uciși în timp ce încercau să evadeze”.

SFÂRȘITUL COMUNICĂRII.

ȘTERGE DUPĂ ASIMILARE.

Capitolul 5

Duncan era prins foarte rar cu garda jos. Dar nu s-ar fi gândit niciodată că va fi atacat de Panthea Snick.

Găsise intrarea într-o peșteră de pe versantul unui munte. Nava scăpase de ploaia torențială, intrând pe gura de trei metri lățime a peșterii. După vreo doisprezece metri, înclinarea stâncii tavanului forță nava să râcâie podeaua. Dar după ce înaintă cu greu prin holul îngust și jos ajunse într-o altă cameră mare. Aici, Duncan manevră nava astfel încât o lipi de un perete.

Farurile ei luminau o cavernă de forma unei cutii ce fusese călcată în picioare de un gigant. Podeaua de piatră era plină cu oase vechi, în mare parte de căprioare și iepuri. Un miros slab de felină sugera că acolo stătuseră odată niște pantere. Duncan și Snick scoaseră din compartimentul de bagaje din spate lampa luată din biroul organicilor, două saltele gonflabile și două pături. În timp ce le aranjau pe podea, lângă navă, Duncan spuse:

— Vom dormi cât vrem de mult și...

— Oh, nu, nu dormim! spuse ea.

Lampa umplea caverna cu o lumină în care ar fi putut înota un pește într-un acvariu. Snick își scosese uniforma și stătea acum în picioare, în desuurile ei utilitare, un tricou purpuriu și bikini. Părul ei drept și negru strălucea ca blana unei foci și ochii căprui parcă străluceau. Era vorba, bineînțeles, de imaginația lui, dar și craniul ei delicat cu pomeți înalți de sub pielea bronzată părea să radieze lumină. Era un craniu frumos, dacă se poate spune așa ceva despre un craniu.

Snick își ridică brațele și își scoase tricoul. Sânii ei erau niște globuri mici și perfecte, cu sfârcuri uriașe, roz. Apoi își desfăcu capetele cu „arici” ale bikini-lor, dezgolindu-și părul pubian neobișnuit de des, întunecat și strălucitor.

Se aruncă pe Duncan ca o panteră. Acesta făcu un pas în spate în fața atacului ei, fără să se opună, și căzu pe saltea, cu Snick deasupra lui. Deși el era îmbrăcat complet, scăpă repede de haine, cu ajutorul ei.

— Nu mă așteptam…, spuse Duncan.

— Taci!

Gura ei se lipi de buzele lui.

După aceea, în timp ce ea stătea cu capul întins pe pieptul lui și el o cuprinsese cu brațul, Duncan se întrebă care era motivul pentru care sărise efectiv pe el. Snick nu făcuse și nu spusese nimic care să-l facă să creadă că îl interesa din punct de vedere sexual. Și atitudinea lui față de ea fusese oarecum neclară. La început, crezuse că era îndrăgostit de ea. Din câte știa el, acest lucru se putea datora faptului că o iubise, în fostele lui personalități. Pe care nu și le amintea. Dar setea ei de sânge îl dezgustase puțin și hotărâse că nu era posibil să o iubească. Ca și cum o decizie mentală putea să aibă vreo influență asupra unei decizii emoționale. Dar reacția lui acum, față de ea, fusese mai mult decât dorința de a se elibera de dorința fizică. Se contopise cu ea într-un extaz ce putea proveni numai din dragoste, nu din dorință fizică.

Amândoi fuseseră atât de plini de frenezie din cauza acțiunilor întreprinse în acea zi. Sexul era singura modalitate de a arde încărcătura mare a nervilor lor.

Dar în curând deveni evident că nu reușiseră, că încă erau foarte tensionați. Snick începu să-l sărute peste tot și, abia după ce se cuplară de încă patru ori, se goliră definitiv. În cele din urmă rămaseră întinși în tăcere, acoperiți de sudoare și respirând greu.

După o vreme, Duncan ieși în ploaie și stătu o vreme acolo, zgribulindu-se sub picăturile reci, dar simțindu-se fericit și curățat. Snick i se alătură, după câteva momente. Fulgerele din apropiere îi luminau slab. Snick țipă de exaltare și îl cuprinse din nou. Se scufundară în pământul rece și tare și dovediră că nu erau atât de goliți cât crezuseră.

Fulgerul nu e la fel de sălbatic ca noi, gândi Duncan.

Se întoarseră în peșteră, tremurând. Se șterseră cu prosoapele scoase din compartimentul de bagaje. Își unseră genunchii răniți pe pământul pietros cu o unsoare din trusa de prim-ajutor. Apoi mâncară cu lăcomie, ea vorbind fericită aproape tot timpul. Era o schimbare. De obicei, el era cel care vorbea.

— Le-am arătat noi ticăloșilor! spuse Snick. Și le-o vom mai arăta din nou! Nu ne vor uita!

— Asta o vom lăsa pe mâine, zise el.

Se târî pe saltea și se înfășură în pătura foarte subțire, dar caldă.

— Vrei să vii lângă mine?

— Nu pot dormi cu altcineva în pat, spuse ea.

Se aplecă și îl sărută cu blândețe, după care se duse pe salteaua ei. Adormi probabil imediat, deși Duncan avu impresia că o auzise murmurând:

— ... până la capăt.

Acesta era lucrul cel mai greu de înțeles la ea. Îi ura pe indivizii care-i aranjaseră acea înscenare și n-ar fi ezitat să-i ucidă pe cei responsabili, dacă i se oferea ocazia. Dar ea nu era o revoluționară autentică. Pentru ea, traiul într-o singură zi a săptămânii nu era ceva greșit. Ea vroia doar să-i facă praf pe oficialii corupți care scuipaseră pe loialitatea și credința ei față de sistem.

Dar asta nu conta, își spuse Duncan. Ceea ce făcea ea era în favoarea cauzei revoluției și ea îl putea ajuta să înceapă distrugerea lumii zilelor.

Duncan se ridică din pat târziu, înțepenit și cu dureri de oase. Snick dormea, cu capul așezat într-o parte pe pernă și cu gura deschisă. Duncan scoase o conservă, deschise capacul atașat și se uită cum apa dinăuntru începe să se înnegrească și să fiarbă. Apoi ieși afară, ca să-și bea cafeaua. Când se întoarse, Snick se trezise, dar era încă în pat. Duncan deschise o cutie și i-o întinse. Ea se ridică cât timp bău, cu pătura pe umeri. Când termină, întrebă:

— Și acum?

— Ploaia s-a oprit, dar stratul de nori este gros și este mai negru spre vest, decât spre est. Se pare că se apropie o altă furtună. Dacă e așa, plecăm. Avem aproape cincisprezece kilometri de teren deschis, înainte să ajungem în pădure. Nu

vom avea probleme cât vom fi expuși, dacă nu trece nici o patrulă în zbor prin apropiere.

Snick fu de acord că părea realizabil. Nu se opuse nici când el propuse să se întoarcă la Complexul La Brea Tower.

— Am putea fugi în pustietate și se poate să nu fim prinși încă mult timp, spuse Duncan. Dar așa nu vom face nimic care să-i sâcâie. Nu se vor aștepta să ne întoarcem în același loc din care am fugit.

— Și apoi vom cânta după ureche?

El nu răspunse. Întrebarea ei era retorică.

Timp de o oră făcură exerciții fizice, ca să treacă timpul. Între timp, vântul, care era relativ blând când se trezise el, începuse să șuiere dincolo de gura peșterii. Peste încă o oră, ploaia începu să pătrundă în peșteră. Bubuitul tunetului era amplificat de efectul de ecou al peșterii. Fulgerul lovi în apropiere și un copac despicat se prăbuși cu un trosnet abia auzit.

— Mă îndoiesc să iasă vreo patrulă acum, spuse Duncan.

Aveau noroc, cu excepția cazului în care era loviți de fulger.

Sateliții de observare fuseseră reglați acum să detecteze câmpul electromagnetic al oricărei nave de mărimea celei a lui Duncan. Poziția și direcția navelor urmau să fie comparate cu cele ale zborurilor autorizate. În momentul în care echipamentul de detecție observa o navă neautorizată, avea să transmită asta celor mai apropiate secții de poliție. Iar satelitul urma să continue să urmărească nava suspectă, în timp ce avioanele organice se strângeau să o intercepteze.

Cu toate acestea, pe timpul furtunii, Duncan și Snick erau în siguranță. Descărcările electrice păcăleau detectorii.

Uneori, Duncan credea că el era una dintre acele persoane rare al căror „magnetism personal” atrăgea tychenonii. Acestea erau niște particule postulate de pseudo-savanți, cum ar fi astrologii și metafizicienii, și primiseră numele după Tyche, zeița greacă antică a Șansei și Norocului. Se spunea că tychenonii se strângeau în jurul anumitor indivizi ca pilitura de fier pe un magnet, și astfel duceau la creșterea cantității de noroc și șansă pentru persoana respectivă. Era o simplă superstiție, bineînțeles.

Dar el avusese foarte mult noroc. Până atunci.

Cu o mie de ob-ani în urmă, toată acea zonă era un deșert. Fusese nevoie de trei sute de ob-ani din Noua Eră pentru

pulverizarea stâncii și crearea solului nou, pentru popularea lui cu viermi și alte forme de viață creatoare de sol, și pentru plantarea copacilor. Fuseseră săpate albii de râuri și fusese adusă apă din munți. Acum, acolo unde înainte fuseseră mii de kilometri pătrați de pământ uscat și lipsit de viață, verdele copacilor și tufelor bucura ochiul.

Exact pe sub acești copaci zbura nava lor, în linie relativ dreaptă, spre statul Los Angeles.

La ora trei după-amiaza, Duncan parcă nava sub crengile unui conifer mare, pe versantul unui munte. Tăiară crengi și le stivuiră peste navă, lăsând o cărare mică până la ea. Puțin mai sus, pe pantă, era o proeminență stâncoasă, cu o cavitate sub ea, așa că se ascunseră în umbra acesteia. Acolo aveau să stea până aproape de răsăritul zilei următoare.

Aveau o bună vederea asupra turnurilor din LA, precum și a traficului pe apă și aerian.

Petrecură o parte a zilei stând în carlinga navei și urmărind canalele de știri de pe ecranele auxiliare. Reporterii își pierduseră calmul profesional, deși încercau din greu să-și stăpânească agitația și indignarea. Ei raportară că cei doi criminali (uneori îi numeau super-criminali), Duncan și Snick, erau responsabili pentru atacurile împotriva Commonwealth-ului Organic al Pământului, asupra Statelor de pe Coasta de Vest și a statului Los Angeles în particular.

Marți, spre sfârșitul dimineții, fuseseră aduse echipamente cu dirijabile nucleare și cu aeronave uriașe, din statele San Diego și Sacramento. Până marți după-amiază fuseseră instalate piesele de schimb. Dar energia nu fusese disponibilă până la înlocuirea echipamentului distrus de la centrul termionic. Abia la 11:00 p.m. fusese redată energia electrică pentru Coasta de Vest.

La 10:00 p.m. în acea dimineață de miercuri, în Los Angeles fusese reinstaurată ordinea. Cei destonați, din toate zilele, în afară de miercuri, fuseseră trimiși înapoi în cilindrii lor. Cetățenii fuseseră șocați, derutați și cuprinși de panică când se treziseră destonați toți odată, într-un oraș cuprins de întuneric. Los Angeles-ul fusese efectiv o casă de nebuni, iar locuitorii lui trecuseră prin cea mai groaznică experiență din viața lor. Marea majoritate nu putuseră să-și părăsească apartamentele. Încuietorile acționate electric ale ușilor nu se puteau deschide. Locuințele, proiectate să întrețină numai chiriașii unei zile,

fuseseră pline de oameni care nu aveau cea mai mică idee despre ceea ce se întâmpla.

Oprirea aerului condiționat dusese la încetarea intrării fluxului de aer proaspăt în apartamente. Apartamentele erau acum pline cu oameni suplimentari, care consumară rapid oxigenul disponibil. Organicii fuseseră forțați să taie încuietorile ușilor ca să-i elibereze pe chiriași. Fusese o procedură foarte lentă, deși fuseseră puși la treabă toți muncitorii orașului. Tot nu existau suficiente arme cu protoni disponibile ca să se accelereze tăierea încuietorilor, dar fuseseră aduși organici și muncitori din San Diego și Santa Barbara, cu armele lor.

Chiar și așa, fusese un adevărat iad, și fuseseră raportate sute de cazuri de căderi nervoase.

Orașul încă era tulburat. Deși cetățenilor li se spusese să se prezinte la muncă, aceștia erau prea zguduiți ca să-și îndeplinească sarcinile obișnuite.

La fiecare zece minute, reporterii le spuneau spectatorilor că trebuie să ignore minciunile de pe copiile trimise de criminalii infami și sociopați, Duncan și Snick. Cetățenii trebuiau să distrugă imediat acele mesaje.

— Slabe speranțe, spuse Duncan. Vor fi prea curioși ca să nu le citească.

Reporterii mai raportară că cei doi criminali erau încă în libertate. Dar arestarea lor era iminentă. Până atunci, toți cetățenii trebuiau să fie atenți. Dacă îi observa cineva, nu trebuia să încerce să-i rețină. Duncan și Snick erau înarmați și periculoși. Cetățenii care-i vedeau trebuiau să-i anunțe pe organici, care urmau să se ocupe de problemă în continuare.

Se mai raportă moartea lui David Jimson Ananda, Consilierul Mondial, și a altor oameni masacrați în apartamentul lui Ananda, de la nivelul 125.

— L-au ucis! spuse încet Duncan.

Nu era surprins. Dar cât scoseseră de la el cu ajutorul DA-ului, înainte să-l ucidă?

Până acum, reporterii nu spuseseră nimic despre motivul pentru care un consilier mondial a cărui locuință era în Zürich, Elveția, venise pe neanunțate la Los Angeles.

— Iată, spuse Duncan. Întregul oraș ne e deschis. Va mai dura ceva timp până să fie înlocuite încuietorile. Putem intra în orice apartament.

— Acum, când toți organicii și cetățenii știu cum arătăm?

Pe ecrane apăruseră imaginile lor, în timp ce în partea inferioară erau afișate datele lor biologice.

— Vom găsi rapid un loc în care să ne ascundem. Al naibii de rapid!

Spre seară, stăteau unul lângă celălalt pe saltelele lor, sub proeminența stâncoasă. Tăceau de o vreme, timp în care Duncan își aduna curajul ca să vorbească despre ceea ce-l preocupase cea mai mare parte a zilei.

— Nu sunt un timid, Thea, zise el. Mă întrebam... ar fi mai bine totuși să o spun... trebuie să știu.

— Ce anume? întrebă ea.

Se întorsese spre el. Duncan întoarse capul, ca să o privească în față. Expresia ei spunea că era posibil să-i fi ghicit întrebarea.

Capitolul 6

— Mă iubești?

Ea se strâmbă, dar măcar nu râse.

— Nu știu. Eu... Ce este dragostea?

— Este dificil să definești dragostea, zise Duncan. Totuși, majoritatea oamenilor știu când sunt îndrăgostiți.

Ea stătea lângă el, pe saltea. Acum, se ridică, veni în fața lui și se lăsă pe vine.

— Te admir și te respect foarte mult, spuse Snick. Probabil mai mult decât pe orice alt om cunoscut, și am cunoscut mulți. Am încredere deplină în tine și nu te-aș trăda niciodată. Dacă mi-aș da viața pentru tine? Nu știu. Dacă această capacitate de a-ți sacrifica viața pentru cel iubit este adevăratul test al dragostei, atunci... pur și simplu nu știu. Mi-aș pune viața în pericol pentru tine. De fapt, am făcut-o deja de multe ori și fără îndoială aș face-o din nou.

Rămase tăcută pentru o clipă. Cârâitul răgușit al unei gaițe se auzi de undeva din apropiere și Duncan văzu un șoim planând în vânt.

— Categoric, ești mai mult decât satisfăcător în pat. Dar dragostea, dragostea adevărată înseamnă mai mult decât atât. Știi asta. Dacă aș vrea să trăiesc tot restul vieții alături de tine și să-ți nasc copii?

Rămase din nou tăcută. Apoi își mușcă buza și continuă:

— Nu cred. E clar că nu sunt obsedată de această idee și sunt suficient de realistă ca să știu că o viață casnică obișnuită, ca soție și mamă ar... ei bine, cred că m-ar pune la zid, m-ar face nefericită. Dar...

Duncan așteptă câteva secunde și întrebă:

— Dar ce?

Ea ridică din umeri.

— Pur și simplu, nu știu. Să fii îndrăgostit înseamnă să fii înnebunit după altcineva, să fii posedat. Știu că acest sentiment dispare de obicei după o perioadă lungă petrecută împreună și este înlocuit de un gen mai liniștit de dragoste. În care te simți bine cu partenerul tău, îți lipsește atunci când e plecat pentru o vreme, și așa mai departe. În clipa asta... eu nu sunt posedată. Dar tu?

— Aș putea fi fericit.

— Ești posedat?

— Eu nu cred că asta înseamnă dragoste.

Snick se ridică, se întoarse și se uită spre vale.

— Eu da, spuse ea. Dar nu sunt înnebunită după tine, în modul în care l-am spus. Ideea de a trăi cu tine tot restul vieții nu mă entuziasmează, nu este ceva fără care nu aș putea suporta să trăiesc.

Se întoarse repede și se uită la el.

— Sper că nu te-am rănit. Dar nu aș fi sinceră dacă aș spune că te iubesc în modul la care te referi tu. Ca să spun adevărul, Duncan, dacă sunt îndrăgostită de ceva, atunci este vorba de munca mea. Adică munca pe care o făceam înainte ca aceste reptile să mi-o răpească. Asta iubeam, asta mă făcea cu adevărat fericită. Am trăit cu mai mulți bărbați, dar nu a mers niciodată. Ei mă încurcau... nu însemnau mare lucru.

— Nu voi mai vorbi niciodată despre asta, spuse el.

Ea se lăsă din nou pe vine în fața lui și îi luă mâna mare între mâinile ei micuțe.

— Îți datorez viața. Iar asta tot nu mă face să te iubesc așa cum vrei tu.

— Prieteni? spuse el.

— Suntem mai mult de atât.

— OK. Suntem mai mult de atât. Asta e suficient pentru mine. Subiectul nu va mai fi adus în discuție... decât dacă vei dori tu asta.

Snick se ridică, se întoarse și porni prin pădure.

Duncan se simțea respins, deși de fapt nu avea nici un drept să simtă asta. Nici un drept? Ce însemna asta?

În clipa aceea, fața unui copil apăru pe ecranul său mental. Era aceeași față care îi apăruse fulgerător în minte, nu cu mult timp în urmă. Acum, o recunoscu ca fiind propriul lui chip, când avea 5 ani. Prima dată când îl văzuse, păruse al unui copil de zece ani și nu fusese sigur că era vorba de el. De data aceasta trăsăturile erau categoric ale lui, dar acum aparținând unui copil de cinci ani. Fața era foarte tristă.

Își scutură capul, după ce fața dispăruse.

Ce naiba însemna acea halucinație, sau ce era ea?

Era începutul unei căderi nervoase?

Nu știa și nu avea ce face în privința asta.

Joi, cu o oră înainte de răsărit, aeronava ieși din pădure în apele estice ale golfului. Se scufundă până când suprafața apei ajunse la nivelul bărbiei pilotului, după care porni încet spre La Brea Tower Complex. Cerul era încă înnorat, dar se așteptau să se însenineze la câteva ore după răsărit. Duncan nu văzu nici o navă a copoilor, dar trecu pe lângă câteva vase de suprafață mai mari, care aduceau mărfuri de pe șlepurile ancorate în port, afară din golf. Navele de transfer erau în drum spre docurile de la baza turnurilor, unde urmau să descarce mărfurile.

Se apropie de un doc și încetini nava. Docul era format din două sparge-valuri care porneau de la baza turnului, și din unul curbat, care proteja parțial deschiderea. Nava intră în apa calmă în care erau ancorate zeci de vase mici cu pânze și bărci cu motor, precum și două iahturi mari. Dincolo de ele se înălța al doilea nivel al turnului. Conduse vasul lui între cele două iahturi, îndreptându-se spre un doc plutitor. În spatele lui era intrarea, o arcadă de doisprezece metri lățime, vizibilă în lumina răsăritului.

Nu era nimeni în acel loc rezervat cetățenilor din clasele superioare, care își puteau permite astfel de vase scumpe și taxe de docare.

Apa împingea lateralul bărcii în doc. Snick ieși afară. Duncan programă verbal nava și apoi ieși și el. Nava se scufundă sub apă, cu cupolele deschise. Avea să se oprească la atingerea fundului, la aproximativ cincisprezece metri adâncime, iar apoi să-și întrerupă energia.

Rămaseră pe loc pentru o clipă, amândoi în uniforme de polițiști, părând doi ofițeri care aveau toate drepturile să se afle acolo.

Intrarea de la baza turnului era o arcadă uriașă în spatele căreia era o sală de sport mare. Trecură printre zidurile sumbre, intrând într-un hol lung și înalt. Ușile de pe hol permiteau accesul în camere mari. În spatele celor câteva uși care erau deschise se vedeau camere de conferință, un număr mare de cilindri de stonare ce trebuiau folosiți de cei ce rămâneau pe neașteptate peste noapte sau în caz de accidente, săli de masă, o cameră de șah și un teren de handbal. Când ajunseră la un șir de birouri, Duncan intră în cel mai apropiat, Snick venind imediat în spatele lui. Dar ea spuse:

— Vine cineva!

Duncan se învârti pe loc. Mâna lui Snick era pe patul armei din toc. Auziră vocea unui bărbat și, câteva secunde mai târziu, a unei femei.

— Ne-am putea ascunde înăuntru, dar e posibil ca ei să vină chiar aici, spuse încet Duncan. E mai bine să ieșim, ca și cum am fi niște polițiști în căutarea fugarilor.

— S-ar putea să fie și ei polițiști.

Duncan ridică din umeri și ieși în hol. Femeia se opri din vorbit și icni, ducând mâna la piept. Bărbatul păru și el surprins.

— M-ați speriat! zise femeia. Ați apărut așa, din senin!

— S-a întâmplat ceva? întrebă bărbatul.

Se opriseră amândoi.

— Aș vrea să văd actele dumneavoastră de identitate, spuse Duncan.

— Hei! zise bărbatul. Noi am venit aici doar ca să navigăm! Este ziua noastră liberă, așa că începem devreme!

Duncan ridică mâna dreaptă, cu stânga plasată pe armă.

— Este necesar să vă văd actele de identitate.

— Știi cine suntem noi? spuse răstit bărbatul.

Se înroșise la față.

— Actele, vă rog, interveni și Snick.

— Nu știu, spuse femeia. Probabil că au un motiv serios. Haide, Manny, fii cooperant.

Femeia ridică medalionul în formă de stea cu cinci colțuri ce atârna de un lanț prins la gât și îl întinse spre Duncan. Bărbatul, cu fața și mai roșie, deschise și închise gura de mai multe ori, apoi își scoase steaua. Ca mulți alți cetățeni, purtau medalioane în care cardul de identitate reprezenta centrul stelei.

— Vreau și eu să vă văd actele! spuse bărbatul. Știți că este dreptul meu!

— Bineînțeles, spuse calm Duncan. După ce verificăm.

Bărbatul era cam de înălțimea lui, dar mai în vârstă și cam gras. Femeia era cu câțiva centimetri mai înaltă ca Snick. Cum amândoi purtau robe largi, diferența de talie dintre ele nu conta mult. Dacă era nevoie, el și Snick puteau îmbrăca acele robe.

Snick rămase cu cei doi, iar Duncan se întoarse în birou. Găsi o fantă în perete și activă vocal ecranul de deasupra ei. Ceru o copie, scoase cardul bărbatului și îl introduse în fantă pe al femeii. O clipă mai târziu se întoarse în hol, cu copiile în mâna dreaptă. Se duse la Snick și îi spuse încet:

— Cred că avem noroc.

Albert Park Lair și Genevre Tomata Kingsley erau executivi în DTIE, Departamentul Transporturilor pentru Import-Export. DTIE se ocupa în principal de traficul de alimente și bunuri manufacturate care intrau și ieșeau din Los Angeles. Lair era prim asistent al Directorului Principal al DTIE. Kingsley era șeful Secțiunii de Statistici al DTIE.

Erau soț și soție și locuiau într-un apartament de la nivelul 125. Singurul lor copil avea douăzeci de sub-ani și era student la Colegiul de Științe Economice Berkeley, în statul San Francisco.

— Aveți servitori în casă? întrebă Duncan.

— Da, spuse Kingsley.

— Sunt în apartamentul vostru azi?

— Nu, răspunse Kingsley, cu o voce tremurândă.

Duncan le înapoie medalioanele și cardurile de identitate. Apoi împreună cu Snick îi conduseră pe Lair și Kingsley în camera de șah. Cei doi rămaseră în picioare într-un colț, deja foarte nervoși. Duncan și Snick erau într-un alt colț, vorbind încet.

— Locul acesta este Clubul Foremast, spuse Duncan. Presupun că este rezervat pentru elită.

Bărbatul se încruntă și zise:

— Solicit să vă explicați comportamentul incalificabil și să vă identificați!

— Mergem direct în apartamentul vostru, spuse Duncan. Dacă ne întâlnim cu vreun cunoscut al vostru, vă veți purta normal. Nu încercați să avertizați pe cineva. Veți fi uciși amândoi.

Fața lui Lair deveni din nou roșie. Omul deschise gura, dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Lăsa impresia că se sufoca. Kingsley icni și deveni și mai palidă.

— Nu sunteți polițiști! zise în cele din urmă Lair.

— Gata, nu mai scoateți nici un cuvânt, decât dacă vă salută cineva, spuse Duncan.

— Nu veți scăpa! zise Lair. Voi...

Duncan îl izbi cu pumnul în stomac. Lair se încovoie, ținându-se cu mâinile de burtă, și bolborosi ceva. Când se îndreptă, înjură încet, dar merse împreună cu ceilalți pe hol, în liniște. Tremura, la fel ca și Kingsley.

Ajunseră la liftul rezervat locatarilor de la nivelul 125 și urcară. Până acum e bine, își spuse Duncan. Nu aveau să oprească deloc până la ultimul nivel, decât dacă liftul era oprit de organici, din cine știe ce motiv. Nu vedea nici un motiv să se întâmple asta. Dar era posibil ca la ultimul nivel să fie niște polițiști. Și chiar erau.

Duncan îi văzu și ieși din lift, după ce îi spuse lui Snick să-i țină pe ceilalți doi înăuntru, până când verifica el holul. Erau doi organici, un bărbat și o femeie, în uniforme de patrulare. Curelușele tocurilor port-armă erau închise și nu păreau deloc agitați.

Duncan se întoarse pe jumătate și spuse încet, ca să nu poată fi auzit de organicii aflați la treizeci de metri de el.

— Vin Pat și Patachon, zise el. Verificare de rutină, se pare. Haide afară. Ucide-i pe ăștia doi, dacă creează probleme. Eu mă voi ocupa de P și P.

— Purtați-vă ca și cum viața voastră ar depinde de modul în care vă prefaceți. Ceea ce este perfect adevărat, de altfel, le spuse Snick lui Lair și Kingsley.

Organicii încetiniseră, când îl văzuseră pe Duncan. Acesta se întoarse din nou cu fața spre ei, în timp ce ceilalți ieșeau din lift. Le zâmbi forțat și trecu alături de Snick, în spatele prizonierilor lor. Lair și Kingsley mergeau cu gâtul și spatele foarte țepene. Se mișcau ca niște roboți.

— Fără semne cu ochiul, fără expresii faciale, nimic care să le atragă atenția, zise Duncan.

Cei doi erau foarte înspăimântați și aproape de starea de panică. Era posibil să înceapă să țipe, să se agațe de polițiști sau chiar să o ia la fugă. Trecură pe lângă copoi, care îi priviră pe prizonieri și își înclinară capetele în semn de salut. Oare Lair și Kingsley îi cunoșteau din vedere? Oare faptul că cei doi nu răspunseră la salut avea să-i nedumerească, sau chiar să-i alerteze pe polițiști?

Duncan înclină din cap în direcția lor și continuă să meargă. Simți cum capul îi zvâcnea, când ajunse lângă ei. Era ca și cum o mână fantomatică îi pictase o țintă pe ceafă.

Se abținu cu greu să nu se întoarcă și să se uite după ei. Observă că toate ușile de pe hol aveau niște găuri cu margini înnegrite, în locurile unde fuseseră arse încuietorile. Ecranele-perete de pe coridorul larg și cu tavan impunător afișau

numeroase desene și peisaje, iar din loc în loc erau scene istorice din dramele de televiziune. Acestea fuseseră programate de chiriașii din acea zi, ca decorațiuni ale holului. În ziua următoare, afișajele aveau să fie diferite.

Duncan nu se uită în spate decât după ce Lair și Kingsley se opriră în fața ușii apartamentului lor. Polițiștii dispăruseră. Era posibil totuși să-și amintească mai târziu că văzuseră la nivelul 125 doi oameni care semănau perfect cu criminalii căutați.

Lair introduse degetele în gaura din ușă, ca să o tragă în nișa din perete.

— Mi-ați spus că servitorii voștri nu sunt în apartament azi, le spuse Snick. Ar fi bine să fi spus adevărul.

Kingsley întoarse capul spre ea.

— Nu sunt proastă.

Ușa se deschise. Snick intră prima, scoțându-și arma. Duncan făcu semn cuplului să intre înaintea lui. Se uită pe hol, într-o parte și în cealaltă, după care intră și închise ușa. Pe hol nu era nimeni.

Foaierul era spațios și avea un covor gros, cu modele antice amerindiene. Acestea erau pe placul ocupanților de joi, Lair și Kingsley. Dar dacă celor de vineri nu le plăceau, ei putea schimba modelele covorului după gustul lor. Câteva setări la ecranele-pereți și o comandă, și liniile și culorile covorului se schimbau așa cum vroiau cei de vineri.

Duncan le spuse celor doi să stea în foaier, în timp ce Snick verifica apartamentul. Apoi, pe peretele foaierului apăru fața ei, zâmbitoare.

— Intrați. Totul pare în regulă.

Intrară într-o cameră de zi foarte mare, după standardele cetățenilor obișnuiți. Avea pereții cenușii, iar ecranele acestora fuseseră oprite. La ordinul lui Duncan, Lair și Kingsley se așezară unul lângă celălalt, pe canapea. Snick intră în cameră, din sala de mese.

— Poți să te uiți și tu dacă vrei, dar sunt două dormitoare, dulapuri personale mari, două băi, o sală de gimnastică mică, camera stonerelor, camera unui copil, cu două paturi și un leagăn – în stonere sunt cinci copii – o cameră de joacă, o cameră pentru jocuri și o bucătărie uriașă. Nu sunt atât de mari ca ale lui Ananda, dar nici ei nu sunt consilieri mondiali.

— Așteptați pe cineva azi? îi întrebă Duncan pe cei doi de pe canapea. Aveți vreo întâlnire în afara apartamentului? Așteaptă cineva vreun apel de la voi? Sau vă poate apela cineva?

Cei doi clătinară din cap.

— Nu mergeți la cumpărături azi? Nu vă aduce nimeni ceva acasă?

— Nu, spuse Kingsley, răgușită. Azi e ultima zi din weekend-ul nostru de trei zile. Pot să beau un pahar cu apă?

Duncan aprobă din cap și se uită la Snick. Aceasta o însoți pe femeie la baie. Se lăsă tăcere pentru o vreme, în care Lair încercă să-l facă pe Duncan să-și îndepărteze privirea, dar nu reuși.

— Ce se întâmplă? întrebă Lair în cele din urmă. E clar că nu sunteți organici.

În loc să răspundă, Duncan activă vocal o bandă de pe perete și ceru Canalul 28. Se aprinseră două pătrate de un metru lățime. Pe cel din stânga apăru un reporter care relata știrile locale și cele ale lumii de joi. Pe cel din dreapta apărură două reprezentări ale lui Duncan și Snick și datele lor biologice, peste care era scris cu litere albe: RECOMPENSĂ PENTRU INFORMAȚII CE POT CONDUCE LA ARESTAREA LOR – 30 000 CREDITE.

Ochii lui Lair se măriră și omul păli.

— Voi...!

Duncan aprobă din cap și spuse:

— Da, noi suntem.

Vru să-i asigure că nu vor păți nimic, dacă cooperau. Dar rămase cu gura deschisă. Fața acelui copil, fața lui, apăruse din adâncurile minții, ca o fantomă prin podea. Era tristă. Acum era contorsionată de... de ce anume? Durere? Groază?

Apoi fața dispăru.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Snick.

Capitolul 7

— Sunt bine, spuse el. Mi-a trecut ceva prin minte... dar a dispărut. Poate va reveni.

De ce nu-i spunea lui Snick despre acea față?

Nu avea idee ce însemna și era sigur că ea nu putea să-l ajute. Mai mult, era posibil ca ea să înceapă să-și pună intrebări în legătură cu capacitatea lui de a continua acea luptă pentru supraviețuire. Dacă revenirea acelui chip era simptomul unei căderi mentale – Dumnezeule, spera că nu era așa – atunci ea nu trebuia să-și facă griji numai ca să nu fie prinsă de cei care-i urmăreau, ci și pentru el. Iar asta putea să tocească acel cuțit foarte ascuțit care era Snick.

Dacă acea halucinație – oare asta era? – avea să devină mai frecventă, până acolo încât să-i încurce gândurile și comportamentul, avea să-i spună lui Snick. Până atunci, era mai bine ca ea să nu aibă încă o problemă pe cap.

Le vorbi celor două „gazde”.

— Voi. Hai să mergem în camera de stonare. Dar mai întâi dați-mi cardurile de identitate.

Cei doi se ridicară de pe canapea.

— Ce o să ne faceți? întrebă Kingsley.

— Veți plăti pentru asta! spuse Lair. Nu suntem niște oarecare!

— Prostii, zise Duncan. Dați-mi cardurile.

Cei doi tăcură, dar păliră și începură să tremure. Snick porni în fața lor, Duncan în spate. Intrară într-o cameră în care se aflau paisprezece cilindri în picioare, și trei cutii ca niște lădițe. Toate aveau uși cu geamuri rotunde, mari. Fețele ocupanților din doisprezece dintre cilindri priveau spre peretele opus, prin sticlă, iar cei trei copii mici se uitau în sus, la tavan, prin geamurile stonerelor. Snick deschise ușile cilindrilor goi și le făcu semn lui Lair și Kingsley să intre.

Femeia părea mai liniștită. Nu avea să fie ucisă. Bărbatul strigă din cilindrul lui, chiar înainte ca Snick să închidă ușa:

— Ticăloșilor! Voi fi de față când veți fi stonați pentru totdeauna și voi...

Snick mișcă comutatoarele de la baza cilindrilor. Cei doi deveniră instantaneu statui, mișcarea lor moleculară se încetini, corpurile deveniră reci și tari. Fețele și ochii lor erau ca ai unor

morți. Dar când avea să fie pornită din nou energia, urmau să revină la viață, iar ochii lor să reflecte lumina, nu întunericul.

Duncan se întoarse în camera de zi, unde luă cardurile de identitate de pe canapea. Snick se uita prin dulapurile personale ale gazdelor lor. Duncan intră în bucătărie. Peretele din spate al acesteia era lipit de peretele din spate al altui apartament. Își setă arma pe ARDERE DE APROAPE și făcu o tăietură în perete până la o adâncime de zece centimetri. Când Snick, atrasă de mirosul materialului ce se dezintegra, intră în bucătărie, el trasase o potențială ieșire. Mai trebuiau străpunși încă doi centimetri de lemn și plastic înainte să poate împinge pătratul în camera de dincolo. Care era, fără îndoială, bucătăria apartamentului din spatele celui în care se aflau.

Snick nu-l întrebă ce făcea. Știa că el se asigura ca, în cazul în care erau atacați de polițiști pe intrarea principală, să aibă o ieșire prin spate.

— Probabil că e doar o risipă de energie, spuse Duncan, dar orice iepure își asigură o gaură de ieșire din vizuină.

— Iepurele Brer avea chiar mai multe.

— Noi nu mai suntem Iepurele Brer. Suntem Lupul Brer.

Duncan se adresă unui perete-ecran și activă Canalul de Informații 231.

Mai întâi ceru locația depozitelor din Complexul Turnului La Brea, unde erau depozitate spray-uri cu vopsea. Se pare că acea informație nu era la dispoziția publicului. Fără nici o altă explicație. Pe ecran apăru doar: DATELE CERUTE SUNT SECRETE.

Înjură încet, rămase câteva secunde încruntat, apoi introduse cardul lui Lair în fantă și repetă cererea. De data aceasta primi informația. Lair, oficial al Departamentului de Transporturi pentru Import-Export, avea acces la acele date.

Spray-urile erau depozitate la nivelul 6, în sectorul de est.

Duncan întrebă dacă erau tuburi ce conțineau spray F adeziv. Acestea erau folosite în general pentru lipirea metalului pe metal sau a metalului pe plastic. În acel moment existau în depozit 12 000 de astfel de tuburi, un sfert dintre ele conținând lichid F-adeziv. O clipă mai târziu, în cutiuță căzu o copie a aranjamentului camerelor și a măsurilor de securitate ale depozitului.

Snick, care pregătea micul dejun, întrebă:

— Spray-uri?

— Aproape în fiecare colț, al fiecărei străzi, din toate orașele din lume, se află câte un stâlp cu un monitor TV, zise el.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

— Pulverizezi F-adeziv pe ecranele monitoarelor și acestea devin oarbe. Mai mult, vopseaua nu poate fi răzuită sau dizolvată. Orice ecran cu F-adeziv trebuie înlocuit.

— Cine va face asta? întrebă ea. Nu e tot o idee irealizabilă?

— Eu voi da exemplul.

— Și vei fi arestat imediat.

— M-am săturat de fuga asta și de lupta defensivă! zise Duncan, încruntat și cu obrajii roșii.

— Calm. Dacă mergi la un colț de stradă, sau chiar la douăsprezece, și sprayezi monitoarele, nu vei face altceva decât să-i iriți pe copoi.

— S-ar putea să devină o piatră aruncată în apă. Unda de șoc se va întinde. Poate îmi vor copia și alții gestul. Atunci vor fi mai multe pietre aruncate, și undele vor interfera și vor deveni o furtună.

Snick puse două farfurii pline cu mâncare pe masă și spuse:

— Stai jos. Mănâncă. Vei rămâne fără combustibil.

— Imediat.

Duncan se opri cu fața spre ea. Mâinile lui se deschideau și se închideau, ca aripile unui vultur mare, chiar înainte să-și ia zborul.

— Guvernul face tot posibilul să țină fiecare zi cât mai izolată de celelalte. Dar există o anumită cantitate de comunicații inevitabile și legale între zile. Majoritatea între departamente și fabrici oficiale. Și există multe comunicații inofensive între zile, între cetățenii obișnuiți. Cum sunt mesajele lăsate pentru ziua următoare sau pentru cea precedentă. De obicei, astea sunt în legătură cu faptul că unii nu păstrează apartamentul suficient de curat și ordonat. Cel puțin jumătate din lume a primit copiile mesajelor pe care le-am trimis prin canalul prioritar. Cealaltă jumătate va afla despre ele. Totodată, poți paria că immerii și grupurile lor auxiliare nu sunt singurele organizații subversive din lume. Vor primi și altele mesajele și vor dori să acționeze. De exemplu, dacă putem să-i instigăm cu un singur incident de sabotaj raportat, cum ar fi vopsirea monitoarelor, atunci e posibil ca și ei să facă la fel. Și există mulți nemulțumiți care s-ar

putea să-i urmeze sau să găsească propriul mod de exprimare a nemulțumirii față de guvern și față de separarea zilelor. Mai ales dacă guvernul va insista că FII-ul nu există.

Stătea în picioare, încruntându-se la ea, agitându-și în continuare pumnii.

— Nu am nevoie de prelegeri, spuse Snick. Am prins ideea.

— Scuze. Am fost prea înflăcărat? Nu putem face mare lucru dacă nu avem ajutor, o organizație care să aibă tentacule întinse adânc în guvern.

Ea râse și spuse:

— Vorbești ca și cum ar fi niște caracatițe.

— Guvernul este o caracatiță. Avem nevoie de niște contra-caracatițe. Există OMC-ul...

— Care a încercat să ne ucidă, când am devenit un pericol pentru ei.

— Da, dar bunicul meu a recunoscut că el era șeful. El e mort acum. Fie OMC-ul este atât de speriat încât s-a desființat, fie altcineva a preluat puterea. Iar acea persoană s-ar putea să vadă că situația s-a schimbat și să vrea să ne primească înapoi.

— Puțin probabil.

— Dar posibil. Este singura organizație pe care o cunoaștem. Deci...

— Deci?

— Iată ce cred că ar trebui să facem.

Snick ascultă până la sfârșit, fără să-l întrerupă. Apoi ridică din umeri și spuse:

— Ce altceva am putea face? Cel puțin pentru moment.

Joia trecu în liniște, deși Duncan și Snick nu erau prea liniștiți. În ciuda celor spuse de Lair și Kingsley, era posibil să fie apelați de vreun prieten sau de cineva de la birourile lor. Duncan și Snick urmăriră știrile, în pauze făcând exerciții, dormind și mâncând. Erau interesați în principal de progresele făcute în căutarea lor. Nu exista nici un astfel de progres, deși reporterii și buletinele oficiale organice spuneau contrariul.

În ziua următoare, la scurt timp după miezul nopții, întâmpinară cuplul de vineri, când aceștia ieșiră din stonere. Duncan și Snick nu ținură cont de protestele lor. După ce folosi DA-ul pe care-l luase de la secția de poliție a Turnului Universității, Duncan îi interogă. Cei doi spuseră că acea zi era una dintre cele trei zile de weekend ale lor. Ca și chiriașii de joi,

aveau de gând să se ducă să navigheze. Mai târziu, trebuia să se întâlnească cu niște prieteni, pentru un spectacol în direct la un teatru de la nivelul 123.

Duncan îi forță să facă apeluri prin care să-și anuleze întâlnirile. După aceea, îi băgară înapoi în stonere și îi împietriră.

În timp ce serveau cina, Duncan spuse:

— Thea, nu cred că putem să mai stăm mult în acest apartament. Ce facem dacă chiriașii de mâine nu au zi liberă? Ei au un copil, și la fel și o parte dintre ceilalți. Dacă aceștia trebuie să meargă la școală? Nu are nici un rost ca părinții lor să lase un mesaj în care să spună că copii sunt bolnavi. Autoritățile ar trimite un doctor care să-i consulte.

— Și eu tot la asta mă gândeam, zise ea. De ce să nu ne mutăm în apartamentul lui Ananda?

El o privi fix pentru o clipă, apoi zâmbi.

— Ăsta-i modul de gândire care-mi place! E ultimul loc din lume în care s-ar aștepta să mergem!

Duncan se ridică, cu farfuria pe jumătate goală, și se duse la peretele-ecran. Ca răspuns la cererea lui apăru diagrama nivelului 125. Apartamentul lui Ananda era marcat tot ca NEOCUPAT. Era aproape de scara de urgență publică, ce ducea la structura de acces de pe acoperiș, în spatele căreia se ascunseseră el și Snick pentru o vreme. Trebuia să meargă aproape un kilometru pe coridoare ca să ajungă la apartament. Pe drum erau multe monitoare și posibil chiar și polițiști.

Presupuneau că fiecare monitor din LA – sau chiar de pe toată Coasta de Vest – fusese setat să-i recunoască. Bineînțeles, polițiștii se familiarizaseră cu trăsăturile lor. Iar cetățenii îi văzuseră des pe canalele de știri. El și Snick se uitaseră deja în toate dulapurile personale ale chiriașilor acelui apartament, folosind cardurile de identitate ale acestora. Le luaseră de la gâturile stonaților și le destonaseră în cutia-stoner din bucătărie, folosită pentru destonarea hranei. Scoaseră din dulapuri niște peruci, un accesoriu la modă atât pentru bărbați, cât și pentru femei, și aleseră două dintre ele. Își puseră niște robe lungi peste uniforme și pălării cu boruri largi pe cap. Apoi exersară un mers diferit. Snick își îndoia puțin genunchii și reduse legănatul brațelor. Totodată se cocoșă puțin. Duncan mergea cu picioarele mai țepene și își ținea coatele lipite de corp, în timp ce-și legăna brațele.

După ce se priviră unul pe celălalt cum mergeau prin camera de zi și hol, făcură alte câteva ajustări minore. Printre acestea, micșorarea lungimii pasului. Duncan își ridică puțin bărbia, iar Snick își înclină puțin capul spre stânga. Ea își mai aplică și un ruj care-i făcea gura să pară mai mare. Amândoi își îndesară puțină vată sub buza superioară.

Capitolul 8

La 4.30 p.m., părăsiră apartamentul, ducând pe umeri niște genți în care aveau căștile de polițiști și alte articole. Pe coridor erau oameni care se întorceau de la birourile lor. Duncan înlemni când văzu patru polițiști în direcția în care se îndreptau el și Snick. Dar aceștia trecură repede pe lângă ei, ca și cum ar fi avut niște treburi urgente și serioase în altă parte.

Cincisprezece minute mai târziu, Duncan și Snick erau în fața ușii apartamentului lui Ananda. Gaura din ușă fusese acoperită cu o bandă, peste care fusese pulverizat ciment cu uscare rapidă. Peste ușă erau două fâșii verzi, ale căror capete erau lipite de perete, și pe care era scris cu litere albe: ZONĂ A DEPARTAMENTULUI ORGANIC.

Acele cuvinte erau suficiente pentru cetățenii care respectau legea. Nu trebuia să li se mai spună și că intrarea neautorizată era interzisă.

Duncan și Snick aruncară o privire la sigilii și la semn și trecură mai departe. Monitorul de la capătul îndepărtat al coridorului avea să-i filmeze cum ieșeau pe ușile ce duceau la scările publice. Asta nu însemna nimic, decât dacă monitorul fusese setat ca să transmită o alarmă la cartierul general al organicilor, dacă cineva folosea acea ieșire. Foarte puțini oameni o foloseau și dacă un polițist îi vedea făcând-o, era posibil să devină bănuitor. Dar din câte știa Duncan nu exista nici un motiv ca monitorul să anunțe cartierul general dacă cetățenii foloseau acele uși.

Urcară pe scara foarte largă spre structura de acces. Aceasta nu avea monitoare în interior, permițându-le astfel să-și scoată hainele de deasupra și perucile, fără să fie observați. După ce își puseră căștile, umplură sacii de umăr cu hainele celelalte și cu perucile pe care le scoseseră. Când ieșiră din clădire, bătea un vânt ușor. Nori mici treceau spre est, mult deasupra lor. Pe acoperiș nu mai era nimeni altcineva. Merseră spre trapa care ducea în camera hangarului din apartamentul lui Ananda. Ca și ușa apartamentului, aceasta era sigilată cu benzi verzi încrucișate și cu semnul: ZONĂ A DEPARTAMENTULUI ORGANIC.

Era necesar să taie benzile, ca să poată deschide trapa. Snick arse mecanismul încuietorii cu o rază îngustă a armei ei. Duncan îngenunche și introduse lama subțire a unui briceag în spațiul

dintre suprafața acoperișului și marginea trapei. Trapa era din plastic subțire și ușor, dar dur. Folosind cuțitul drept pârghie, Duncan reuși să împingă placa la o parte, suficient ca să-și bage degetele în deschizătură. Snick îl ajută să împingă și placa se retrase în nișa din podea. Deschiseră trapa doar atât cât să treacă prin ea. Snick se lăsă în jos, ținându-se de margine cu degetele și cu brațele întinse, după care își dădu drumul să cadă pe podeaua de dedesubt.

Toată această activitate era înregistrată de sateliții de supraveghere. Nu conta, decât dacă aceștia erau setați să dea alarma dacă se filma vreun comportament suspect în acea zonă. Și era posibil să se întâmple asta. Dar ei erau nevoiți să riște.

Snick lipi o scară de marginea trapei. Capătul ei superior era exact sub trapă. Duncan coborî câteva trepte, înfipse apoi cuțitul în partea inferioară a plăcii, aproape de margine, și împinse. Placa se închise. Coborî scara și ajunse lângă Snick. Trecură prin toate camerele, cu armele în mâini. Se vedeau o mulțime de semne ale luptei din timpul evadării lor. Printre acestea, pete de sânge uscat și contururile trasate cu cretă ale cadavrelor pe care Duncan și Snick le lăsaseră în urma lor, atunci când fugiseră.

În acele camere luxoase aveau tot ce le trebuia. Cum puteau fi surprinși de organicii ce era posibil să se întoarcă în apartament din vreun motiv anume, trebuiau să fie în permanență în alertă. Duncan stătea de pază cât dormea Snick și invers. Totuși, nici unul dintre ei nu se lăsa cuprins de o neliniște exagerată. Mâncară bine, făcură multe exerciții în sala de gimnastică bine echipată, vorbiră mult, mai ales Duncan, și se uitară la canalele de știri și la spectacole educative și distractive. Știau că trebuia să plece din apartamentul lui Ananda până miercuri. În acea zi, Lair și Kingsley aveau să iasă din stonerele lor, cu o poveste care avea să-i pună pe jar pe polițiști. Iar organicii, aflând că cei doi criminali erau încă în turn (sau că fuseseră), aveau să-și intensifice cercetările.

La știri nu se spusese nimic despre descoperirea aeronavei pe care Duncan o trimisese pe fundul docului. Dar asta nu însemna mare lucru. Organicii aveau motive serioase ca să nu informeze publicul în legătură cu asta. Era posibil ca ei să supravegheze locul, în eventualitatea că nelegiuiții aveau să vină să o folosească din nou.

Marți, la începutul după-amiezii, Duncan afișă în studioul lui Ananda toate canalele de știri. Reportajele din fiecare zi acordaseră mult timp isprăvilor lor, pentru că fiecărei zile trebuia să i se explice în detaliu ce făcuseră cei doi. Așa cum se aștepta Duncan, pe lângă relatarea istoriei lor, erau prezentate interviuri cu oficialități. Acestea pretindeau că tot ce era scris în mesajul lui Duncan era o minciună. Faptul că populația lumii era de numai două miliarde, și nu de zece miliarde, așa cum declara guvernul, era ceva evident absurd și asta putea fi demonstrat foarte ușor.

— Prin aceleași metode pe care le-au folosit la recensăminte, îi spuse Duncan lui Snick. Guvernul controlează băncile de date. Orice informație provenită din ele este modificată de guvern.

Majoritatea comentariilor din buletinele de știri se refereau la faptul că formula din copiile tipărite putea crește de șapte ori durata de viață. Cu toate acestea, ca să dovedească publicului că formula nu era corectă, biologii guvernului aveau să folosească acel elixir, sau FII, în experimente asupra drosofilelor. Acestea aveau o viață destul de mică, încât folosirea formulei și efectele ei pe termen lung, sau absența acestora puteau fi demonstrate științific.

— Longevitate mărită, spuse Duncan. Șansa de a trăi de șapte ori mai mult este încă o chestie pentru care oamenii vor lupta. Dacă va fi emis un raport fals, va trebui să provocăm agitație. Care nu se va încheia decât atunci când guvernul va dovedi fără cea mai mică îndoială că FII-ul nu este bun. Iar asta nu se poate.

La fiecare cinci minute erau afișate pe toate canalele imaginile tridimensionale ale lui Duncan și Snick și datele lor biologice.

— Înarmați și periculoși, spuse un reporter. Ucigași psihopați și total anti-sociali. Căutați pentru spargerea zilei, activități anti-guvernamentale, atacuri violente, posedarea de carduri de identitate false, opoziție la arestare, distrugerea proprietății guvernului, tentativă de crimă, crimă și multe alte fărădelegi. NOU! Tocmai am fost informați că recompensa pentru identificarea și localizarea acestor criminali a fost ridicată la patruzeci de mii de credite. Dar orice cetățean care îi zărește nu trebuie în nici un caz să încerce să-i prindă pe criminali. Ci doar să raporteze imediat că i-a zărit și locul în care se află, la cel mai

apropiat departament organic. Repet, nu încercați să-i prindeți pe criminali. Guvernul se teme să nu moară și alți cetățeni nevinovați.

— Nevinovați! strigă Snick.

Puține lucruri o zguduiau, dar acuzațiile nedrepte aduse împotriva ei treceau dincolo de acea atitudine calmă și expuneau lava încinsă ce ardea dedesubt. Duncan nu o condamna pentru acea explozie. Ea fusese modelul organicului perfect. Crezuse cu sinceritate în rolul ei de apărător al legii și nu încălcase niciodată principiile etice ale polițiștilor, stabilite în regulamentele și benzile cu reguli ale departamentului. I se oferise mită de trei ori în cariera ei și rezistase de fiecare dată, fără cea mai mică urmă de ezitare sau regret.

— Aș vrea să-i ucid pe ticăloșii aceia! spuse Snick. Să-i calc în picioare!

— S-ar putea să ai ocazia, zise Duncan. Până atunci..., adăugă el, făcând semn cu mâna spre canalele de știri.

Atenția pe care o acorda știrilor se baza de fapt pe o speranță extrem de firavă. Nici el, nici Snick nu aveau idee ce își doreau să apară. Dar dacă vedeau acel ceva, aveau să-l recunoască. Probabil.

Abia se așezase iar, când sări în picioare, cu fața radiind și arătând cu degetul spre Canalul 8.

— Acolo! Asta e, Dumnezeule!

Snick se ridică și ea repede.

— Ce anume?

— Nu ce! Cine!

Pe toate canalele erau date din când în când interviuri luate cetățenilor de pe stradă. Reporterii erau deseori refuzați cu cuvintele: „Nu am nimic de spus”. Dar existau unii care erau dornici să-și exprime părerile pro sau contra. Unul dintre aceștia, o femeie, vorbea acum, fața ei umplând pentru o clipă ecranul. Dedesubt apărea numele ei și numărul cardului de identitate, scrise cu litere portocalii strălucitoare.

Donna Lee Cloyd era o femeie frumoasă, de înălțime medie, cu piele măslinie, părul blond și niște ochi albaștri a căror culoare deschisă se putea datora depigmentării. Roba ei nu era aceeași ca atunci când Duncan o văzuse ultima dată, dar purta aceiași pantofi galbeni, cu tocuri mari.

— Fața! Semnul de pe fruntea ei! spuse Duncan.

Snick se încruntă, apoi zâmbi.

— Femeia care ne-a adus bilețelul, la scurt timp după ce am sosit în LA, zise ea. Mesagerul OMC.

Pe fruntea Donnei Lee Cloyd era un tatuaj, o zvastică mică și neagră, pe dreapta, simbolul sectei gautama originale.

— Nu cred un cuvânt din acel mesaj revoltător, spunea ea, cu o față foarte serioasă. Sper că copoii, adică organicii, îi vor prinde pe acești criminali îngrozitori și îi vor aduce în fața justiției.

— Mulțumesc, cetățeană, spuse reporterul.

Fața lui Cloyd dispăruse și fusese înlocuită de a unui bărbat. Duncan spuse ecranului să dea înapoi înregistrarea și să se oprească când fața ei era în prim plan. Își notă numărul cardului de identificare pe carnețelul de pe măsuța de cafea din fața canapelei. Apoi chemă fișierul turnului și scrise adresa ei.

— E clar că vrea să se acopere, spuse Snick. Ai zice că iubește guvernul, iar pe noi ne urăște de moarte.

— Tu nu ai face la fel? zise Duncan.

Cu numai câteva săptămâni în urmă, când Duncan, Padre Cabtab și Snick ieșiseră din stația de imigrare ca să meargă în Complexul La Brea Tower, acea femeie se apropiase de ei. Părea că vrea să le spună ceva, dar în loc de asta îi strecurase un bilețel lui Duncan și plecase repede. Pe notă erau instrucțiuni să se întâlnească cu cineva necunoscut, la ora 9.00 p.m., la Snorter. Aceasta era o tavernă din apropierea locuințelor lor, la nivelul doisprezece, aproape de marginea vestică a zonei blocului de vest a turnului. Persoana necunoscută avea să-i recunoască și să stabilească contactul cu ei.

Cloyd era curier pentru grupul subversiv numit pe vremea aceea OMC, grup care le făcuse rost de cele trei identități noi și de apartamente. Nu o mai văzuseră de atunci. Până acum.

Adresa ei era un apartament pe strada Tripitaka nr. 364, nivelul 12. Profesiunea: organizator/cercetător de date, liber profesionist, autorizat să muncească în orice departament non-guvernamental. GS 0,5. Asta însemna: pe jumătate subvenționat de guvernul național.

— Locuiește într-o secțiune a sărăntocilor, spuse Snick.

— Californienii ar fi spus că e o secțiune a moluștelor, zise Duncan.

— O sărăntoacă, spuse ea, nereușind să-și ascundă dezgustul din voce.

— Hei, sunt doar niște oameni care preferă să nu muncească normă întreagă, pentru a avea mai mult timp liber.

— Paraziți, zise ea. Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar vrea să muncească doar din când în când, sau deloc?

— Important este că doar o mică minoritate face asta. Dar să trecem peste. Este irelevant pentru ceea ce trebuie să facem noi.

Cum văzuse numele Barry Gardner Cloyd lângă al Donnei în fișier, îl verifică și pe acesta. Barry era soțul Donnei și locuia în același apartament. Atunci când muncea, el era chelner la un restaurant de clasă, patronat de oficiali și tehnicieni înalți ai guvernului. Deși era marcat drept credincios, ca și Donna, i se permisese să muncească într-un restaurant, pentru că acesta era proprietate privată.

— O sursă bună de informații pentru o organizație subversivă, spuse Duncan. Mâncarea și băutura dezleagă limbile.

— Mă îndoiesc că a făcut ceva cu ceea ce a auzit, trăgând cu urechea, spuse ea.

Era furioasă pe organizația căreia ea și Duncan îi aparținuseră pentru scurtă vreme. Duncan nu o condamna pentru asta, căci grupul încercase să-i ucidă, atunci când crezuseră că reprezentau un pericol pentru ei. Dar el era de părere că dacă reușeau să pătrundă mai adânc în interior, să se apropie de conducător, ar fi putut să folosească grupul. Immerman (Ananda) organizase grupul care se autodenumise, printre altele, PUPA și OMC. Dar el era mort. În consecință, altcineva preluase totul. Asta dacă OMC-ul nu se dezintegrase la moartea conducătorului ei. Oricum, Immerman nu era șeful local și acea persoană era posibil să conducă grupul, încă.

Nu puteau afla asta decât într-un singur mod.

Îi explică lui Snick ce vroia să facă, arătând spre ecranul mare pe care erau afișate hărțile nivelelor 125 și 12.

— Liftul particular cu care am urcat cu Lair și Kingsley este la stânga, când ieși pe ușă. Dar dacă o iei la dreapta, ajungi la șirul de lifturi publice. Luăm un lift public până la nivelul 12. Coborâm aproape de Blue Moon Plaza. Mergem pe Eight-Ways Causeway

cale de patru blocuri, apoi cotim pe Tripitaka Street. Trebuie să trecem pe lângă patru colțuri cu monitoare de stradă.

— Și pe lângă cine știe câți polițiști care se vor uita la noi.

— Da, dar va fi vorba de rutină. Probabil că ei încă mai cred că am fugit în păduri.

Snick ridică din umeri.

— Trebuie să mănânci mărul, ca să descoperi dacă e otrăvit. Sau să i-l dai altcuiva să muște din el, dar nu mai e nimeni aici.

Sacii de umăr erau împachetați și pregătiți pentru plecare. Îi ridicară și Duncan începu să dezactiveze ecranele-pereți. Se opri și apoi spuse:

— Stai! Vreau să văd asta.

— Talk-show-ul de pe 28? întrebă Snick.

— Da.

Subiectul era uciderea lui Ananda.

Capitolul 9

Criminalistul, un profesor din Turnul Universității, conform subtitrării cu alb, spunea:

— Ceea ce nu înțeleg, printre altele, este cum au reușit să intre presupușii criminali în apartamentul consilierului mondial. Din rapoartele pe care le-am văzut, nu există semne de intrare forțată, cu excepția celor făcute de organici, când au răspuns la apelul individului care își spune Caird. Și cum e posibil ca numai trei oameni, deși foarte bine înarmați, să fi ucis toți acei bodyguarzi înarmați? Mai mult, cum au știut presupușii criminali că Ananda era în apartament. Conform știrilor și din cele spuse de organici, apartamentul consilierului nu era listat în fișierul orașului. Nimeni nu știa că Ananda aveau un apartament acolo. De asemenea...

— Scuză-mă, profesore Shinn, zise gazda emisiunii. Câte o întrebare, pe rând. Maior Hafiz, vreți să răspundeți la prima întrebare? Cum au intrat criminalii în apartamentul consilierului.

— Nu pot răspunde la asta pentru moment, zise maiorul Hafiz. Dar...

— Și cum au reușit criminalii, presupușii criminali, spuse Shinn, să treacă peste toate sistemele de securitate electronice și să transmită acele mesaje televizate?

Gazda: Vă rog, profesore Shinn. Fără întreruperi.

— Mă bucură că unii oameni nu înghit pe nemestecate tot ce le spun autoritățile, zise Duncan. Poate că vor exista mai mulți ca Shinn.

Până atunci, guvernul permisese cetățenilor să-și exprime părerile referitoare la motivele lui și ale lui Snick. Dar dacă încercau să mușamalizeze totul pentru că prea mulți puneau întrebări ca ale lui Shinn, atunci ar fi produs o furtună de proteste. Mai mult, cetățenii furioși s-ar fi întrebat de ce guvernul nu le respecta drepturile constituționale.

Guvernul avea o mare problemă pe cap, dar el nu-l compătimea pentru asta.

Îmbrăcați în uniforme ieșiră pe aceeași cale pe care intraseră și închiseră trapa în urma lor. Soarele strălucea puternic. Sateliții le înregistrară mișcările până când intrară în casa de acces. După aceea, aveau să fie filmați de monitoarele din casa scărilor și de pe holuri și străzi. Asta nu însemna nimic, cu

excepția cazului în care fuseseră postați organici care să urmărească toate înregistrările făcute pe Coasta de Vest. Se îndoia că se întâmplase așa ceva. Nu exista nici pe departe suficient personal pentru asta, iar cei disponibili verificau probabil filmele făcute în deșert și păduri, de pe o zonă foarte întinsă.

Când copoii aveau să afle că el și Snick fuseseră în turn, aveau să deruleze probabil toate benzile monitoarelor din acea zonă. Dar atunci era deja prea târziu.

Imediat ce ajunseră în casa de acces, se schimbară, punându-și perucile, pălăriile și robele. Nu erau aceleași pe care le folosiseră atunci când părăsiseră apartamentul, joi. În apartamentul lui Ananda găsiseră o mulțime de costume și peruci, în dulapul lui și în cele ale servitorilor lui, bărbați și femei. Acum, îmbrăcați altfel, coborâră treptele până la nivelul 10. De acolo intrară pe uși și pășiră în traficul după-amiezii.

Cu excepția etajelor de la bază și al celui mai de sus ale turnului, celelalte respectau același tipar în interiorul diametrului de un kilometru și jumătate. Văzut de deasupra, fiecare dintre cele 123 de nivele arăta ca ținta unui arcaș. Centrul țintei era piața centrală mare. Șoselele erau cercurile. Patru străzi drepte porneau de la perimetru, traversau cercurile și se întâlneau în piața centrală. Arterele de circulație drepte și circulare intersectau piețe mai mici, în care se aflau magazine, săli de gimnastică, patinoare, săli de bowling, teatre „live”, taverne de cartier și discoteci.

Duncan și Snick ieșiseră din casa scărilor la intersecția lui Eight-Way Causeway, cercul de pe perimetrul exterior, și Blue Moon Street, care traversa turnul pe axa est-vest. Porniră pe trotuarul plin de pietoni. Strada era și ea aglomerată de bicicliști, tricicliști și câteva mașini electrice. O mașină de patrulare a polițiștilor trecu pe lângă ei, cei doi organici dinăuntru privind pietonii din spatele unor ochelari cu lentile octogonale mari, întunecate. Duncan și Snick mergeau încet, având grijă să se ferească cât mai mult posibil, dar fără să trezească atenția. Mergeau aproape de partea frontală a apartamentelor și își potriveau pasul cu cei care mergeau pe partea exterioară a trotuarului.

Mașina de patrulare trecu mai departe, se pare fără ca organicii să-și dea seama că trecuseră pe lângă cei doi fugari.

Tavanul albastru ca cerul al nivelului 10 era plin de nori albi lunguieți. Deasupra acestora se mișca o imitație de soare. Poziția lui era identică cu cea a soarelui real, din exteriorul turnului. La toate nivelele, cu excepția primului și ultimului, exista un soare ziua și o lună noaptea (dacă era lună și la exterior). O iluzie optică făcea ca soarele să fie în poziția corectă pe „cer”, indiferent unde stăteai, la capătul estic sau vestic al străzii, sau în piața centrală. Temperatura era întotdeauna de 24 grade Celsius, iar viteza vântului era de cinci kilometri pe oră.

În timp ce pietonii grăbiți treceau pe lângă el, Duncan prindea frânturi de conversație.

— ... a spus că Ananda era ca acel calif Harun al-Rashid – mergea printre cetățenii LA-ului ca și cum ar fi fost unul dintre noi... deghizat... vroia să știe ce gândește omul obișnuit... cine naiba a fost Harun al-Rashid?

— N-ai văzut niciodată serialul „Nopți arabe”? Pe ce lume trăiești?

— ... copoii nu răspund la toate întrebările. Le evită.

— ... dacă ne ascund cu adevărat realitatea despre acest FII, va trebui să plătească și...

— ... atât de multe personalități încât e năucitor. Nu e de condamnat, dacă e nebun.

— ... tipul minte. Numai două miliarde? Ce e cu porcăria asta?

— ... trebuie să-i admiri. Ai mai auzit de altcineva care să scape atât de mult după ce și-a bătut joc de copoi?

— De șapte ori mai mult? Dacă e adevărat, și trebuie să fie, atunci nu trebuie decât să-l testeze, iar nenorociții din guvern nu vor avea cum să nu ni-l dea și nouă.

— ... pleavă, niște nenorociți. Acești doi criminali ar trebui să fie închiși pe vecie, fără televizor și...

Duncan și Snick înaintară până în piață, mergând încet, ca niște cetățeni inocenți. Acolo intrară într-un magazin mare și apoi pe o ușă deasupra căreia scria: S&S. Aceea era o cameră de odihnă publică, în care pentru moment erau numai câțiva oameni. Intrară în separeuri diferite și se dezbrăcară de robe, peruci și pălării. După ce își puseră altele, pe care le scoseseră din sacii de umăr, ieșiră din magazin. Mai merseră câteva cvartale și ajunseră la un șir de lifturi publice. Duncan apăsă butonul pentru nivelul 12. Ușile se deschiseră și intrară în lift, în

care se mai aflau doar câțiva pasageri. Cetățenii unui nivel treceau rareori în altul.

Coborâră la nivelul 12 și merseră până găsiră un alt magazin. Aici repetară procedura de la nivelul 10. Câteva minute mai târziu, erau la colțul dintre străzile Nine Sages și Wickendford. Acolo, cotiră la dreapta.

Monitoarele din partea de sus a stâlpilor cu semafoare din fiecare colț erau la trei metri înălțime și erau formate din două pătrate subțiri, cenușii, plasate în unghi drept unul față de celălalt. Până acum, nu suprapuseseră imaginile cu Duncan și Snick cu cele ale computerelor de la cartierul general. Altfel, cei doi ar fi fost încercuiți de mult de polițiști.

Sau poate că, își spuse Duncan, organicii aveau ordin să-i urmărească de la distanță, în speranța că-i vor conduce la alți ilegaliști.

Puțin probabil. Erau prea dornici să-i prindă pe Duncan și Snick cât mai rapid posibil și să-i ducă la o secție de poliție. Sau unde aveau ordin să-i ducă. Cei doi erau prea alunecoși, le scăpaseră de prea multe ori printre degete.

Încă patru intersecții și alte perechi de monitoare în fiecare. Se apropiau de destinația lor. În mod normal, cum acela era un district rezidențial, pe trotuare ar fi trebuit să fie puțini oameni. Dar acum erau mulți pe stradă, discutând agitați cu vecinii lor, gesticulând frenetic, unii fluturând copiile mesajelor lui în mâini. Duncan nu vroia să fie văzut intrând în apartamentul lui Cloyd. Dar trebuiau să meargă mai departe, ca și cum ar fi avut treburi acolo.

Ca la majoritatea apartamentelor, partea frontală a casei familiei Cloyd era un ecran uriaș. Duncan se opri și îl studie. Ceea ce setează chiriașii pe ecranele exterioare ale caselor lor le dezvăluie deseori psihicul. Imaginile și formele multicolore care se succedau rapid păreau să fie în esență religioase. Pe fundal era un fulger și un nor întunecat de furtună, din spatele căruia strălucea partea de sus a soarelui. Norul se umflă și umplu peretele, repezindu-se spre privitor. Apoi fulgerele se înmulțiră și deveniră tot mai strălucitoare, încât acum figurile erau iluminate clar, înainte să dispară din nou în întuneric.

Una dintre ele era Buddha, convenționalul Buddha mongoloid stând în poziția clasică. Acesta se repezi în aer și se transformă într-un prinț hindus tânăr și frumos, Siddhartha. Imaginea se izbi

și se contopi cu a unui înger cu piele albă și aripi, apoi deveni un corp alungit, aripile devenind fulgere. Din gura lui țâșni o femeie cu piele măslinie și aspect indian, iar din gura ei ieși un bărbat ce semăna cu Christos, care scoase din buzele încercuite de barbă un arab – Mahomed? – care scoase și el din gura larg deschisă un amerindian – Hiawatha? – care vomită un coiot, care scuipă o creatură pe jumătate om, pe jumătate coiot – mitul amerindian al lui Old Man Coyote? – care scoase un iepure alb uriaș – Owasso al indienilor ojibway? – din a cărui gură uriașă ieși un păianjen uriaș și negru – Nandi, vicleanul păianjen din Africa?

Metamorfozele parcă nu se mai terminau, dar în cele din urmă se încheiară cu un copil înconjurat de flăcări. Apoi ciclul porni de la început, cu Buddha.

Snick îl prinse pe Duncan de braț și zise:

— Dumnezeule! Fața lui Buddha! E a ta!

Într-adevăr, semăna cu el. Dar dispăru prea repede ca să fie sigur.

— Probabil că ți-au programat fața chiar azi, spuse Snick. Asta înseamnă că sunt de partea ta, că te admiră.

— O prostie, zise el. S-ar putea ca un polițist care trece pe aici să observe asemănarea.

— Nu, este prea rapidă ca să o observi dacă nu te uiți cu atenție.

Duncan apăsă pe sonerie.

De la monitorul de deasupra ușii se auzi vocea unui bărbat.

— Cine este?

Cei dinăuntru puteau să-i vadă pe el și pe Snick. Duncan ridică privirea.

— Trebuie să discutăm cu tine... cetățene Cloyd.

— Avem niște probleme personale, deocamdată. Cine sunteți?

Duncan deschise gura să-i spună că și el avea niște probleme și că erau foarte urgente. Dar se auzi vocea unei femei, care strigă:

— Barry, este el! Și e și femeia!

— Cine? spuse bărbatul.

După câteva secunde, adăugă:

— Dumnezeule! Ai dreptate! Dar ce...?

Se auzi vocea unei alte femei, tare și speriată:

— Nu! Nu-i lăsați să intre! Trimiteți-i de aici până...
Sunetul fu oprit.

Capitolul 10

Ușa se retrase în nișa din perete. Duncan păși în camera de zi, urmat îndeaproape de Snick. Familia Cloyd stătea lângă o canapea și se holba la el. O femeie cu păr negru lung fugea pe hol. Dispăru pe o ușă din dreapta ei. Duncan știa că ușa respectivă ducea în camera de stonare.

Duncan alergă pe lângă cei doi Cloyd pe hol și intră pe ușă. Teama lui că femeia avea să utilizeze un perete-ecran ca să cheme organicii era nefondată. Ea se apropie de el, zâmbind strâmb.

— Am intrat în panică, spuse femeia. Nu vroiam să știți că sunt aici. Sunt din...

— ... OMC?

Ea se opri, ochii mărindu-i-se puțin.

— Da. Deși a fost OMC, apoi PUPA și acum este altceva. De unde știi?

— Am ghicit. Sistemul acesta blestemat al celulelor folosit de OMC... maxim un contact o dată, fiecare să știe numai un singur alt membru.

Ieși pe hol și o așteptă pe femeie să-l urmeze și apoi să pornească în fața lui. La întoarcerea în camera de zi, îi găsi pe cei doi Cloyd pe canapea, Snick stând lângă ușă. Avea mâna în robă, gata să scoată pistolul. Duncan ridică geanta femeii, pe care aceasta o abandonase în fuga ei, și îi goli conținutul pe măsuța de cafea.

— Ce...? începu ea, apoi închise gura.

Grămada era ceea ce era de așteptat să găsească în geanta unei civile, cu excepția unui singur articol. Micuțul spray cu DA. Deținerea lor de o persoană care nu făcea parte din departamentul organic era ilegală și chiar și organicii le foloseau în condiții foarte stricte.

Duncan ridică tubul și zise:

— Aveai de gând să-l folosești asupra familiei Cloyd?

Femeia aprobă din cap.

— Este o măsură de securitate pe care o luăm de câte ori este nevoie. În situația prezentă...

Flutură mâna, în semn că acum totul se ducea de râpă.

— Care e numele tău și numărul cardului de identitate?

— Oh, nu, nu vă pot spune! Ar fi prea periculos!

Duncan se adresă celor doi Cloyd.

— Ce nume folosește ea atunci când lucrează cu voi? Este singurul vostru contact?

Donna Cloyd vorbi înainte ca soțul ei să apuce să deschidă gura.

— Nume de cod FOX. Și, da, ea este singurul nostru contact.

Ezită și Duncan ridică tubul de DA, spunând:

— Ar fi mai bine să-mi spui tot adevărul.

Femeia ridică din umeri.

— Hm, bine, oricum ai scoate totul de la mine. Deși nu e cazul să fii atât de amenințător. Suntem de partea ta. Toată lumea din acest apartament este din OMC, cu excepția celor de vineri. Lăsăm mesaje unii pentru ceilalți, atunci când ni se ordonă asta.

Duncan făcu semn spre Snick.

— FOX, dă-i cardul tău de identitate.

— Mă bagi în mare necaz! se tângui femeia.

— Dă-i-l.

Foarte palidă la față și tremurând, femeia își scoase medalionul de la gât, imitație de aur, la capătul căruia era atârnat cardul de identitate. Snick luă cardul lunguieț albastru și îl introduse într-o fantă din perete. În partea de sus a ecranului apărură numele, Harper Sheppard Jaccoud, și numărul cardului. Imaginea ei se rotea încet, așa încât să poată fi văzută din față, profil, spate și din nou profil. Apoi imaginea, încă învârtindu-se, se micșoră, și jumătate din ecran se umplu cu datele ei biografice.

Locuia la nivelul 14 și lucra cu normă întreagă, șase ore, ca tehnician laborant pentru un departament de cercetare bio-chimică parțial privat, dar parțial subvenționat de guvern. Era necăsătorită și fără copii. Până cu zece sub-săptămâni înainte trăise cu un bărbat, Johnson Chu Goldstein, tehnician de aeronave.

— Goldstein? zise Duncan. Și el e OMC?

— L-am propus drept candidat, spuse Jaccoud. Dar mi s-a spus că bea prea mult și că vorbește prea mult. Nu cred că acesta a fost motivul real, dar a fost respins. Nu bea chiar așa de mult.

— Poate că face deja parte din OMC, dar cei de sus nu au vrut ca tu să știi asta, zise Snick.

Jaccoud păru șocată. Se așeză pe canapea, lângă cei doi Cloyd.

— Sunt sigur că ați văzut cu toții știrile, spuse Duncan. Ceea ce nu știți este că consilierul mondial Ananda a fost șeful OMC-ului și Dumnezeu știe al câtor alte organizații subversive. Este mort, dar sunt sigur că polițiștii l-au interogat sub DA, înainte să moară. Doar dacă nu era în comă. Eu așa sper. Oricum, cineva i-a luat locul ca șef al OMC-ului – asta dacă identitatea persoanei respective nu a fost dezvăluită de Ananda. Voi risca, sperând că nu este cazul. Deci, iată ce am de gând să fac. Voi urca pe scara ierarhiei, până voi găsi acea persoană.

Arătă spre Jaccoud și spuse:

— Tu ești a doua treaptă.

— E o nebunie! zise ea. Și este imposibil! Nu știu cine este legătura mea superioară. Nu am văzut-o decât o singură dată. Eu primesc mesaje prin TV, care pentru neinițiați par o conversație inofensivă.

— Cu ce ocazie ai văzut-o?

— Am fost convocată o dată ca să mă întâlnesc cu acea femeie. Într-un depozit, la scurt timp după ce am fost recrutată în OMC.

— Recrutată de cine?

Jaccoud întoarse capul și se uită la Donna Cloyd, care stătea lângă ea.

— Ea m-a recrutat. Este verișoara mea. Ne cunoaștem din copilărie. Ea este cea care m-a convins să intru în organizație.

— La naiba! zise Donna. N-ar fi trebuit să spui...

Jaccoud o întrerupse.

— Ce mai contează? Oricum m-ar fi interogat cu DA-ul.

Se uită la Duncan și întrebă:

— Nu-i așa?

El aprobă din cap.

— De aceea e mai bine să nu minți. Acum, descrie persoana care e legătura ta superioară.

Nu fu surprins când ea termină de vorbit. Experiența lui personală în ceea ce privea contactul cu o persoană din eșalonul superior al OMC-ului era identică cu a ei, cu excepția faptului că el se întâlnise cu respectiva persoană într-o sală de sport. Acea persoană misterioasă purtase glugă, fusese mascată, cu o robă largă și vorbise printr-un aparat de distorsionare a vocii.

Se lăsă tăcere pentru o clipă. Apoi, Jaccoud spuse:

— Oh, la naiba, oricum ai afla de la mine, dacă îmi administrezi DA! Nu ar fi trebuit să o fac! Știam că era interzis, că era periculos și prostesc! O mare tâmpenie! Dar eram prea curioasă! Nu m-am putut abține! Am urmărit-o, după ce a părăsit sala!

Duncan zâmbi.

— A fost o prostie! Și periculos. Dacă ar fi aflat ce ai făcut, acum ai fi moartă.

Bănuise că ea își urmărise persoana de legătură atunci când se referise la ea ca la o femeie.

— Oh, Dumnezeule, doar nu o să le spui? zise Jaccoud.

— Vom păstra acest secret între noi, spuse Duncan. Corect? întrebă apoi, privindu-i pe cei doi Cloyd.

Barry Cloyd se trase de un colț al mustății lui dese și zise:

— Foarte corect. Din momentul în care știm asta, suntem în pericol la fel de mare ca FOX... ca Jaccoud.

— Îmi pare foarte rău, zise slab Harper Jaccoud.

— Ai urmărit-o. Care e numele ei, adresa, și numărul de identitate? întrebă Duncan. Sau nu știi?

Jaccoud inspiră adânc și spuse:

— Ba știu.

După o pauză, îi spuse informația, încet și chinuit, ca și cum ar fi scos fiecare cuvânt pe rând din gât, cu frânghii făcute din sârmă ghimpată.

Jaccoud se strecurase după legătura ei și o urmărise din spatele unei grămezi de cutii. Ajunsă într-un colț întunecat, femeia își scosese articolele cu care se deghizase, le băgase într-un sac de umăr și ieșise din depozit. Jaccoud, încă speriată, dar impulsionată de acea curiozitate prostească, o urmărise de la distanță. Femeia luase liftul până la prestigiosul nivel 125. Jaccoud așteptase ca indicatorul liftului să arate la ce etaj se oprise. Apoi luase un alt lift și coborâse din acesta exact la timp ca să vadă spatele femeii, când aceasta cotea la capătul unui coridor lung. Jaccoud alergase până la acel colț și se uitase după el. Inima i se strânsese de frică. O văzuse pe femeie intrând pe o ușă. După ce ușa se închisese, Jaccoud se dusese și notase adresa.

Când se întorsese în apartament, apelase fișierul turnului și văzuse cine locuia în acea zi la acea adresă.

— Nu o să-i spui că am urmărit-o, nu?

— Nu e nevoie, zise Duncan.

Femeia era Lin Cozumel Erlend, căpitan-detectiv la secția 2 de la nivelul 111.

— Când am aflat că era organic, am fost și mai speriată. Oare era o OMC fidelă? Sau un polițist care se infiltrase? Nu puteam să o raportez unui superior, pentru că ea era superiorul meu. Chiar dacă aș fi avut pe altcineva căruia să-i raportez, tot nu aș fi putut. Astfel aș fi recunoscut că nu am ascultat ordinele.

— Vom afla noi dacă e de bună credință sau e spion, zise Duncan. Mă îndoiesc să fie așa. Tu și cei doi Cloyd și cine știe câți alții ați fi fost ridicați de mult, dacă nu era o OMC autentică.

Îi făcu semn lui Snick. Aceasta se apropie de Jaccoud cu tubul de DA în mână. Jaccoud se lăsă pe spate, spunând:

— V-am spus adevărul. Chiar e necesar să faceți asta?

— Cred că ai spus adevărul, zise Duncan. Dar trebuie să fim siguri.

Snick întinse mâna cu tubul și apăsă cu un deget butonul din vârful acestuia. Pulberea de culoare violetă lovi fața lui Jaccoud. Câteva secunde mai târziu, femeia era inconștientă. Interogatoriul durǎ jumătate de oră, dar Duncan nu află prea multe în plus față de ceea ce ea îi spusese deja. Fu mulțumit totuși că ea nu era un spion.

Apoi veni rândul celor doi Cloyd. De la ei nu află nimic în plus, decât că și ei erau membri sinceri ai OMC-ului. Dar nu era necesar să dovedească asta, îi spuse Barry Cloyd. În definitiv, fuseseră interogați de câteva ori, în aceleași condiții, de legătura lor superioară și de alți OMC care locuiau în acel apartament. Duncan știa asta, dar insistase să-i interogheze și el.

— E posibil ca oamenii să-și schimbe credința, dintr-un motiv sau altul. Sau poate că ai fost descoperit și forțat să acționezi ca agent al copoilor. Nu cred asta, dar trebuie să mă asigur. Nu am ajuns până aici având încredere în oameni. Cu excepția partenerei mele.

Nu fu surprins când, după ce Jaccoud și familia Cloyd își recăpătară conștiința, aceștia insistară să-i interogheze cu DA pe el și pe Snick.

— V-aș lăsa să o faceți, în alte circumstanțe, zise el. Dar voi știți sigur cine suntem. Ne-ați văzut destul de des la TV. Nu vreau să pierd timpul fiind interogat de voi.

Îi întrebă dacă puteau face rost de carduri de identitate false pentru el și Snick.

— Cu peruci, machiaj, o barbă falsă și folii pentru amprente, pentru eventualitatea că va trebui să ne identificăm în acel mod.

Barry Cloyd sări în picioare.

— Aveți de gând să ieșiți iar pe străzi? Dar puteți să vă ascundeți foarte bine aici! De ce să riscați?

— Vom folosi acest loc, spuse Duncan. Dar de acum încolo mă voi ascunde numai când e absolut necesar. Atunci când există o șansă să atacăm, atacăm.

Barry Cloyd se lăsă să cadă greoi pe canapea.

— Vă vor prinde, mai devreme sau mai târziu. Probabil mai devreme! Ceea ce înseamnă că ne vor prinde și pe noi.

Duncan nu-i spuse că era imun la DA. Cu cât știau mai puțini asta, cu atât mai bine. Desigur, dacă era capturată și Snick, ea, nefiind imună, ar fi spus totul.

— Această OMC nu mai este o organizație de nevolnici, zise Duncan. Este vremea să atacăm. Sunteți cu toții băgați în asta, fie că vă place sau nu.

— Nu ești superiorul nostru! zise Donna Cloyd.

Zvastica de dreapta de pe fruntea ei era acum și mai întunecată, din cauza palorii feței.

— Preiau conducerea, spuse el și își plasă mâna pe patul armei cu protoni. Are cineva ceva de comentat?

Cei trei rămaseră tăcuți.

— Repede, puteți să ne faceți rost de acte și de alte chestii?

Harper Jaccoud aprobă din cap și spuse:

— Va fi riscant, mai ales acum. Dar se poate face. Nu pot rezolva azi. Va trebui să așteptați până marțea următoare.

Duncan nu vroia să stea în apartament o ob-săptămână întreagă. O luă pe Snick de-o parte și îi spuse încet.

— Numai unul dintre noi poate merge după Erlend. Celălalt trebuie să stea aici să-i păzească pe cei trei. Nu vreau să încerce să o avertizeze pe Erlend.

— De ce ar face-o?

— Nu știu de ce, dar cine știe ce le trece prin minte?

— Am putea să-i „adormim” din nou și să-i întrebăm dacă vor să o avertizeze.

— Simpla întrebare s-ar putea să le bage această idee în cap. DA-ul poate avea efecte foarte ciudate uneori. În plus, nu vreau să mergem prea departe cu ei și să ne devină ostili.

— Familia Cloyd pare să te admire tare mult. Altfel nu ar fi pus fața ta pe Buddha de pe ecranul din fața apartamentului.

— Dar Jaccoud?

Ea se încruntă, apoi spuse:

— OK. Du-te tu la Erlend. Eu rămân. Asta și vroiai, nu?

Duncan aprobă din cap.

— Dă-mi tubul cu DA.

Capitolul 11

Duncan era singur în lift, în timp ce urca spre nivelul 125. Deși părea liniștit, chiar fericit – fluiera în surdină un cântec nou, Come One, Come All – era extrem de conștient de existența monitoarelor pe lângă care trecuse și pe lângă care urma să treacă. Printre acestea numărându-se și monitorul din cutia liftului, instalat acolo pentru siguranța pasagerilor, bineînțeles.

Până acum, tychenonii pe care îi plăcea să-i creadă adunați deasupra lui îi purtaseră noroc. Peruca și roba colorată îl ajutaseră, la fel și faptul că își băgase vată sub buza de sus și că mergea într-un stil diferit.

Nu sunase din apartamentul familiei Cloyd pentru că pe ecranul ei ar fi apărut automat numărul de origine al apelului. Cum nu avea nici un card de identitate pe care să-l poată folosi liniștit, nu-i putea telefona nici de la vreun telefon public. Și chiar dacă ar fi avut, nu ar fi putut acoperi porțiunea video, așa încât să-și ascundă fața, fără să o facă să devină bănuitoare.

Liftul se opri. Ieși în Blue Dolphin Hall, nivelul 125. Acesta arăta la fel ca toate celelalte coridoare, singura diferență reprezentând-o afișajele de pe frontispiciul apartamentelor. Porni pe Blue Dolphin Hall, coti, merse pe un alt hol, coti din nou și ajunse în fața ușii 1236 de pe Piggutt Hall. Singurii observatori de pe hol erau monitoarele de la capetele lui. Apăsă soneria, observând în același timp că mecanismul încuietorii ușii fusese înlocuit. Trecură câteva secunde, după care vocea unei femei se auzi de deasupra. Ea pierduse câteva clipe ca să îl verifice, înainte să răspundă.

— Cu ce te pot ajuta?

— Ești căpitanul Erlend?

— Da. Cine ești?

Vocea ei era încordată.

— OMC, spuse Duncan. PUPA. WABASSO.

Ultimul era numele curent al organizației la care Duncan avea să se gândească întotdeauna sub denumirea OMC. Aflase noul nume de la Jaccoud.

Urmă o tăcere lungă. Probabil că Erlend era șocată.

— Mai e cineva cu tine? zise ea.

— Nimeni, după cum poți să vezi, spuse Duncan.

O nouă tăcere lungă.

— Nu e bine să stau prea mult aici, spuse el.

Ușa începu să se deschidă. Cineva vorbea înăuntru – un program de știri. Duncan păși în față, așteptând ca ușa să se deschidă suficient ca să poată intra. Se opri când abia avea loc să-și treacă umerii. Erlend, o roșcată înaltă într-un halat de casă, stătea în mijlocul camerei de zi. Mâna ei dreaptă se legăna, ținând o armă cu protoni îndreptată spre podea. Era clar că nu știa sigur ce era cu el și era pregătită pentru orice. Sau așa credea ea.

— Ușă! Închide-te! spuse ea, după intrarea lui.

Când ușa începu să se închidă, Duncan mișcă mâna stângă pe care o ținea la spate.

— Stai, spuse ea. Mâinile...

Raza violet a armei lui, fixată pe paralizare medie de la distanță mică, o izbi pe Erlend în piept. Ea își ridicase arma spre el, dar genunchii i se înmuiară și căzu pe spate, raza armei ei lovind colțul superior al camerei. Arma căzu, iar raza se opri, când degetul ei părăsi trăgaciul.

Duncan se apropie de corpul prăbușit și îi luă pulsul. Bătea încet și neregulat. Pielea ei era palidă și avea ochii deschiși. După ce îi luă arma și o băgă la centură, sub roba lui, Duncan o ridică pe Erlend și o așeză pe canapea.

Reporterul de la știri, un bărbat frumos, cu o voce foarte adâncă, probabil îmbunătățită prin computer, spunea:

— ... autorizat să anunț că Commonwealth-ul a decis că este în interesul poporului să fie informat de ultima descoperire referitoare la criminalul Jefferson Cervantes Caird, alias William St. George Duncan, alias multe alte nume. Caird are talentul unic de a putea minți chiar sub efectul DA! Nu se știe deocamdată dacă această capacitate deosebită a lui este un talent înnăscut sau reprezintă efectele unui medicament anti-DA necunoscut de știință! Una dintre implicațiile grave ale acestei capacități de a minți sub DA este aceea că criminalul Caird, alias Duncan, nu poate fi tratat conform procedurilor legale actuale. În aceste momente, Curtea de Justiție Mondială studiază acest aspect nou și...

Duncan reduse volumul. Se întrebă de ce avusese guvernul nevoie de atâta timp înainte să dezvăluie talentul lui unic. Apoi reveni la problemele curente.

Așteptă jumătate de oră înainte ca Erlend să-și recapete cunoștința, pulsul ei să redevină normal și culoarea să-i revină în obraji. Îi dădu un pahar cu apă. Ea rămase tăcută la început, dar începu să protesteze când el scoase un tub cu DA din sacul de umăr. Erlend căzu într-o parte pe canapea, când pulberea o atinse pe față și în interiorul gurii. Duncan o așeză din nou drept și începu interogatoriul.

Acesta trebuia să fie simplu și ușor de înțeles. Cât timp era sub efectul DA-ului, subiectul era aproape la fel de strict ca un computer. Subiecții drogați nu ofereau niciodată informații voluntar. Acestea trebuiau extrase pas cu pas, iar uneori întrebările trebuiau reformulate.

Duncan știa că ea era persoana care pretindea că este. Îi luase cardul de identitate în timp ce era leșinată prima dată și îl folosise ca să-i afle datele biologice. Scoase de la ea povestea recrutării în OMC și alte câteva activități de după acel moment. Asta dură. Apoi o întrebă ce știa despre Immerman-Ananda. Ea nu știa că Immerman era acum Ananda, și de fapt nu știa nimic despre Immerman. Nu știuse nimic nici despre FII, factorul de încetinire a îmbătrânirii, înainte ca mesajele lui Duncan să apară la televizor.

— Care este numele superiorului tău în organizația cunoscută drept OMC, PUPA și WABASSO? întrebă apoi Duncan.

— Nu știu.

— L-ai văzut vreodată pe șeful tău direct?

— Da.

— Descrie aspectul fizic al superiorului tău direct.

Așa cum se așteptase, persoana respectivă avusese pe ea o robă, mască, purtase mănuși, și vorbise printr-un distorsionator vocal.

Întrebările următoare relevară că Erlend se întâlnise de șase ori cu acea persoană. Acele întâlniri avuseseră loc în șase locuri diferite și fără să mai fie altcineva de față.

— Supraveghetorul tău a luat vreodată contact cu tine prin alte mijloace?

— Da.

— Cum anume?

— Prin intermediul ecranului.

Toate comunicațiile pe ecran afișau numele și cardul de identitate al celui care apela. Dar în acest caz nu putea fi așa.

O întrebă pe Erland dacă avea vreo teorie referitoare la motivul pentru care superiorul ei încălcase această regulă.

— Da.

— Care este această teorie?

Fața lui Erlend se schimonosi ca și cum ar fi răsucit interiorul pieii în jurul unui gând. Descrierea simplă mergea ușor. Orice se apropia de abstract era dificil. După aproximativ douăzeci de secunde, reuși să prindă esența problemei.

Se părea că superiorul ei nu transmitea mesajele TV prin canale legale. Superiorul introdusese un circuit de siguranță sau o matrice în baza băncii de date. Mesajele erau direcționate de la punctul de transmitere la casa ei. Probabil că banca de date avea o instrucțiune ascunsă să nu înregistreze mesajul în fișierele credit-debit. Și ca acestea să fie șterse imediat după transmisie. Mesajele erau scurte, codate și reprezentau locația și ora următoarei întâlniri.

— Când ai primit ultima dată un mesaj de la superiorul tău? întrebă Duncan.

Îi spuse data, săptămâna și ora, pentru eventualitatea în care ea nu mai era sigură de ele.

— Astă seară, la ora șapte, răspunse Erlend.

— Care era mesajul?

— HC-1928. LÎ. A. 10:30P. 4L. 1149E. FLOAT CL. 3D OP.

Răspunzând la întrebările lui, spuse că nu știa ce însemna HC-1928. Duncan își spuse că acel cod era folosit probabil de superior pentru sistemul lui de îndosariere sau pentru al ei. LÎ însemna locul de întâlnire. A însemna azi. 4L avea semnificația nivelul 4 al turnului. 10:30P era ora de întâlnire din acea seară. 1149 era adresa. E reprezenta est.

Erlend ceruse directorului turnului să afișeze toate căile de circulație de la nivelul 4, începând cu FLOAT. 1149 East Floating Cloud Avenue era un depozit. 3D OP însemna că Erlend trebuia să intre pe ușa marcată cu 3 și că aceasta avea să fie încuiată.

— Cum indici că ai primit mesajul? întrebă Duncan.

— Spun: „Funcționează”.

Următoarele lui întrebări se referiră la stadiul cercetărilor organicilor.

Erlend răspunse că, atunci când plecase de la secție, departamentul credea că cei doi criminali se aflau încă în pustietate. Urmărirea era foarte intensă. Mulți organici din

majoritatea statelor vestice fuseseră transferați ca să participe. În fiecare zi aveau să continue urmărirea până la prinderea celor doi.

Monitoarele din LA erau setate ca să-i recunoască pe Duncan și Snick?

Erau.

Fuseseră atașate și detectoare de miros la monitoare?

Nu.

— De ce nu? întrebă Duncan.

Probabil că nu existau suficiente ca să fie atașate la fiecare monitor. În plus, munca și timpul necesare pentru așa ceva ar fi fost titanice. Instalarea lor ar fi durat șaptezeci de zile consecutive. Totuși, toate patrulele trebuiau echipate cu acele dispozitive.

— Când le vor primi toate?

— În trei ob-săptămâni.

Asta era liniștitor. Un detector de miros era la fel de fin ca nasul unui ogar. Dacă era setat să recunoască mirosul corporal al unui individ, putea detecta o moleculă a acelei persoane dintr-un milion de alte molecule. Nici măcar parfumarea excesivă nu le putea păcăli.

Se gândi la enigma superiorului lui Erlend. Oare acea persoană era aceeași cu cea pe care o întâlnise în sala de gimnastică? Pe vremea aceea, Duncan folosea cardul de identitate – dar nu și personalitatea – lui Andrew Vishnu Beewolf. Se gândise atunci cum aranjase acea întâlnire persoana mascată. Probabil că aranjase o orbire temporală a monitoarelor de pe strada ce ducea la sală. Asta trebuia făcut. Pentru ca intrarea lui în clădire să nu fie înregistrată. Nu putea merge pe stradă și să intre în sală mascat. Probabil se schimbase în acel echipament de deghizare după ce intrase în camera în care venise ulterior Duncan, sub numele de Beewolf. El – dacă era bărbat – trebuise să oprească temporar monitoarele și în momentul în care intrase Duncan în clădire.

Asta indica faptul că superiorii din OMC aveau acces la comanda monitoarelor. Le folosise ilegal, dar trebuia să fie capabil să controleze sau să oprească orice investigație ce apărea din cauza opririi monitoarelor. Duncan știa că monitoarele erau verificate foarte rar, cu excepția cazurilor în care era declanșată vreo alarmă sau era identificat cineva ce

trecuse pe acolo. Orice persoană capabilă să oprească monitoarele și să ascundă asta de organici trebuia să fie un oficial organic. Unul aflat într-o poziție înaltă în ierarhie.

În noaptea aceea, când acea persoană se întâlnea cu Erlend, trebuia să aranjeze o anumită secvență de oprire temporară a monitoarelor. Asta însemna că Duncan, care intenționa să se ducă în locul lui Erlend, nu avea să fie filmat. Iar superiorul din OMC nu putea să observe dacă mai era cineva pe stradă, în fața depozitului.

Mai avea o singură întrebare. Ce știa Erlend despre încercarea de ucidere a lui, a lui Snick și a lui Padre Cob?

Era răspunse repede, chiar dacă se acuză chiar pe sine. Superiorul ei îi ordonase să trimită oameni deghizați în polițiști, care să-i ucidă pe cei trei. Deși nu-și întrebase superiorul de ce trebuiau uciși acei trei membri OMC, i se spusese motivul. Organicii erau pe urmele lor. Gurile lor trebuiau închise pentru vecie, înainte să fie capturați și să spună tot ce știau despre organizație.

Când Erlend redeveni conștientă, se ridică, clipind rapid. După ce bău paharul de apă întins de Duncan, spuse slab:

— Ei bine?

În loc să răspundă, el își scoase peruca, bucata de vată de sub buză și cele de plastic introduse în nas. Ea nu-l recunoscu timp de câteva secunde. Apoi duse o mână la piept, spunând:

— Dumnezeule!

— Aș fi foarte nefericit dacă aș fi nevoit să te ucid, spuse el. Dar aș face-o. Nici tu nu ai ezitat să aranjezi uciderea mea.

— Așa mi se ordonase, zise ea. Aș fi fost ucisă dacă nu aș fi ascultat.

Se opri și apoi adăugă:

— Presupun că o să mă ucizi.

— De ce aș face-o? Doar dacă nu încerci vreo prostie. Atunci o voi face. Lucrurile se vor schimba, Erlend. Acest costum de Mickey-Mouse va deveni al unui leu furios. Eu sunt noul șef al organizației, indiferent ce veți spune sau face tu sau superiorul tău. Dacă comentați, veți muri. Dacă superiorul tău nu este capul OMC-ului, atunci voi urca scara mai sus, până îl voi găsi pe cel din vârf.

— Ești nebun!

— Dacă trebuie.

În ciuda protestelor și amenințărilor ei, Erlend fu forțată să intre în camera de stonare. După ce îi luă cardul de identitate, Duncan închise ușa cilindrului și mută comutatorul pe PORNIT. Fața ei se opri la mijlocul unei grimase, ca și cum ar fi văzut Meduza.

Capitolul 12

Cu arma setată pe STUN, Duncan îl împuşcă în ceafă pe omul mascat. Acesta se prăbuşi în faţă peste grămada de cutii din spatele căreia urmărea pe Erlend. Capul în cagulă se izbi de podeaua tare. Duncan ocoli cele două rânduri de cutii stivuite. Întoarse corpul moale pe spate. După ce îi scoase masca, văzu faţa unui bărbat cu piele măslinie şi păr negru. Cutele de deasupra ochilor lui erau anormal de mari. Nasul era cârn. Arăta de aproximativ treizeci şi cinci de sub-ani.

Ştiind că omul avea să fie leşinat cel puţin patru minute, Duncan îi luă colierul şi cardul de identitate ataşat de acesta. Scoase apoi arma din tocul bărbatului, observând că acesta purta haine civile sub robă. Cardul, introdus într-o fantă din cel mai apropiat perete ecran, activă afişarea unei imagini tridimensionale care se învârtea uşor şi a datelor biografice. Omul era detectiv-colonel Kieth Alan Simmons. (Duncan se întrebă în trecere de ce îşi scria primul prenume Kieth).

Simmons era ofiţer organic şef de marţi, pentru Complexul La Brea Tower. Locuinţa lui era, bineînţeles, la nivelul 125. Era căsătorit şi avea cota maximă de copii, amândoi sub doisprezece ani. Salariul lui sub-anual era de 64 000 de credite.

Un amănunt îl surprinse pe Duncan. Prima soţie a lui Simmons fusese detectivul-căpitan Lin Cozumel Erlend. Duncan ştia din datele biografice ale lui Erlend că aceasta divorţase de un Simmons. Atunci asta nu îi spusese nimic. Râse încet. Erlend nu ştiuse niciodată că străinul misterios, superiorul ei, era propriul ei soţ. Probabil că Simmons râdea zdravăn sub masca lui, în timpul întâlnirilor lor clandestine.

Duncan se întoarse la corp, puse cardul la loc şi îl trase pe Simmons mai adânc pe culoarul format de două rânduri de cutii mari stivuite. Un minut mai târziu, Simmons deschise ochii şi întoarse capul într-o parte şi în cealaltă. Apoi, încă confuz, se holbă la Duncan. Duncan ţinea tubul cu DA în mâna stângă, pregătit să pulverizeze, dacă Simmons încerca să-l atace. Apoi îşi scoase peruca, cu cealaltă mână.

Ochii lui Simmons se măriră.

— Mă recunoşti? întrebă Duncan.

Simmons înghiţi în sec şi spuse răguşit:

— Caird! Duncan! Cum ai reuşit...?

— Să te găsesc? Am metodele mele.

— Unde e... ea?

— Erlend? În clipa asta este într-un stoner.

— Ea ți-a spus?

— Am folosit DA, zise Duncan. Nici unul dintre oamenii care mi-au spus ceea ce am vrut să aflu nu au avut ce face. Așa că nu te mai gândi la pedepsirea lor. Ce-ți face capul?

— Mă doare. Dar nu rău.

— Am tras la putere minimă, spuse Duncan. Sunt active monitoarele de aici? Nu minți. Tu ai fi în pericol mai mare decât mine.

— Sunt pornite, dar primesc ca imagine o cameră goală.

— Te cred, zise Duncan, dar voi verifica oricum.

Scoase tubul de la spate și îl apropie rapid la câțiva centimetri de fața lui Simmons. Apăsă butonul. Simmons leșină, cu capul întors într-o parte. După ce îndreptă capul lui Simmons, Duncan îi fixă sacul de umăr sub cap. Regreta că nu-l putea interoga pe Simmons într-un loc mai liniștit și mai sigur. Dar nu putea să-l ducă în apartamentul familiei Cloyd sau al lui Erlend. Trebuia să obțină pe loc informațiile pe care le dorea.

Își puse sacul de umăr lângă Simmons și se așeză. Prima dintre numeroasele întrebări pe care le avea era despre operațiunea circuitului prioritar pe care-l folosise Simmons ca să o apeleze pe Erlend.

Duncan deschise gura să vorbească. Capul lui Simmons îl izbi puternic în bărbie.

Duncan rămase confuz câteva secunde, timp în care Simmons se rostogoli într-o parte și se ridică pe jumătate, după care sări asupra inamicului său. Poate că atacul ar fi fost și mai rapid, dar Simmons nu-și recăpătase total forțele. Lovitura nu-l năuci pe Duncan, iar Simmons nu reuși să se ridice de pe podea la fel de repede ca în condiții normale. Cu reflexele unui luptător antrenat, piciorul stâng al lui Duncan țâșni în față. Lovitura nimeri între picioarele lui Simmons. Acesta urlă de durere și căzu într-o parte, ținându-se de vintre. Duncan se ridică în picioare, dar nu atât de repede cât ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost amețit de izbitura în bărbie. Îl izbi pe Simmons cu piciorul în bărbie și apoi în coaste, de două ori. Deși nu era inconștient, Simmons se înmuiase. Avea gura deschisă, ochii lucioși. Nu părea să simtă durere.

Duncan își revenise după lovitura neașteptată a lui Simmons, dar mental era încă năucit. Nu putea înțelege de ce nu avusese efect DA-ul. Era evident că Simmons mimase inconștiența. Totuși, tubul de DA funcționase în cazul lui Jaccoud și Erlend. Simmons era imun la spray, dar nu știa de ce. Duncan se simțea ca și cum ar fi alergat într-o cursă, în care era pe primul loc, și apoi se izbise brusc de un perete de sticlă.

Din câte știa, el era singurul om din lume invulnerabil la drogul adevărului. Bineînțeles, era posibil să mai existe și alții. Dar capacitatea aceea era oricum atât de rară, încât șansele de a da peste un alt om care să o posede erau extrem de mici.

Clătină din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmpla, și se uită în sacul de umăr al lui Simmons. Printre lucrurile pe care le găsi era un tub mic de DA și un set de cătușe-bandă. Îl rostogoli pe Simmons pe burtă și strânse banda lungă adezivă peste încheieturile lui. Apoi îl propti pe Simmons cu spatele de cutia de la baza unei grămezi.

Simmons tuși, se strâmbă din cauza durerii și deschise ochii.

Duncan își frecă bărbia învinețită și spuse:

— Ai fost injectat cu un gen de anti-DA.

O spuse ca pe o afirmație, nu ca pe o întrebare.

— Da, zise Simmons. Și era gata să te înving.

Duncan făcu doi pași în față, rămânând însă destul de departe ca să nu poată fi atins de cizmele lui Simmons. Se uită în jos și zise:

— Nu sunt dușmanul tău, atâta timp cât nu insiști să fii dușmanul meu. Te-am pulverizat cu DA pentru că altfel nu aveam cum să scot adevărul de la tine. Acum se pare că sunt nevoit, dacă nu cooperezi.

Simmons îl privi încruntat.

— Știi că eu pot rezista la efectele DA? întrebă Duncan. Că pot minți cât timp sunt inconștient.

Simmons aprobă din cap.

— Deci nu ești în pericol dacă sunt prins. Nu te voi trăda. Numai tu știi că sunt aici și numai eu cunosc identitatea ta. Dacă sunt, pot nega că știu ceva despre tine. Oricum, tu o să-mi spui totul.

— De ce aș face-o?

— Dacă nu-mi spui cine este superiorul tău direct, vei muri. Acum, pe loc. Vorbesc serios. Pot să-ți spun că am de gând să

preiau conducerea OMC. Este o organizație liniștită și inutilă, dar asta se va schimba.

Simmons mârâi și zise:

— Nu știi ce avem noi de gând!

— Adevărat. Dar am intenția să aflu asta. Oricum, va fi mult mai greu decât credeam. Tu ai anti-DA-ul, și deci și superiorul tău trebuia să aibă, dar cei din rangurile de mai jos nu au. De ce?

În timp ce aștepta răspunsul lui Simmons, se gândi. Cu numai o ob-săptămână în urmă folosise DA-ul asupra bunicului lui, Gilbert Immerman, alias Consilierul Mondial David Ananda. Immerman nu rezistase DA-ului. Și totuși el era șeful OMC-ului și probabil al multor alte grupări subversive. De ce nu se injectase cu anti-DA?

Simmons vorbi. Nu era prost. Nu vroia să moară.

— Foarte bine. Anti-DA-ul – noi îi spunem A-DA – a fost creat într-un laborator din Manhattan, de un grup aliat. Probabil de cel căruia îi aparțineai când erai Caird. Un pachet a sosit aici marțea trecută, târziu. Trebuia dat numai oficialilor din poziții foarte înalte ale OMC-ului din fiecare zi. Pe atunci nu știam nimic despre Ananda și nici că se afla în Turnul La Brea. Se pare că el nu fusese injectat încă, dar nu știu de ce. Poate că A-DA-ul lui fusese trimis la Zürich pe o rută secretă, dar el era deja în LA, din cauza urgenței reprezentată de voi doi. Altfel nu ai fi putut folosi DA-ul asupra lui. Ce ironie, nu? Dacă ar fi așteptat, ar fi fost imun. Iar tu nu ai fi aflat niciodată de la el cum să trimiți mesajele prin circuitul prioritar.

— Presupun că nu știi cine e superiorul tău, spuse Duncan. A fost întotdeauna mascat și îmbrăcat în robă când v-ați întâlnit?

— Până azi dimineață, spuse Simmons. Și-a dezvăluit identitatea după ce am fost injectați amândoi cu A-DA. A spus că nu mai e nevoie să ne facem griji din pricina interogatoriilor.

— Există și alte metode prin care un om poate fi forțat să vorbească, zise Duncan.

— Sunt ilegale.

Duncan zâmbi.

— Sigur. Cine este superiorul tău?

Mușchii faciali ai lui Simmons părură să înghețe.

— El..., spuse organicul.

— E greu să-ți învingi obiceiurile vechi, zise Duncan. Dar o poți face.

Se uită la ceasul de mână. Era 10:39. Până la 11:30, majoritatea celor din oraș aveau să se pregătească să intre în stonere. La scurt timp după miezul nopții, cetățenii de miercuri aveau să iasă din stonerele lor. Între timp, Snick, familia Cloyd și Jaccoud probabil mureau de neliniște. Jaccoud trebuia să se întoarcă în apartamentul ei înainte de miezul nopții. Cei doi Cloyd nu trebuiau să-și facă griji în legătură cu stonarea pentru că chiriașii de miercuri erau și ei din OMC. Dar Snick, impulsivă cum era, putea să se ducă în apartamentul lui Erlend ca să-l caute pe el, oricât de periculos era asta. Sau poate ajungea la concluzia că el fusese prins de copoi și pleca din LA. Nu, ea nu ar fi făcut asta înainte să afle sigur ce se întâmplase cu el.

— Nu te pot duce la el, zise Simmons.

Își întinse brațele și se strâmbă de durere.

— Înțeleg asta. Spune-mi doar ce vreau să știu. Ce voi face după aceea....

Fața lui Simmons arăta ca și cum ar fi fost strâns într-o menghină. Deschise gura. Dar nu putea să vorbească. Teama și împotrivirea îi blocau gâtul.

— Trebuie să o faci, zise Duncan, îndreptând arma cu protoni spre el. O să-ți ard degetele de la picioare unul câte unul, până vei vorbi. Nu-mi va face nici o plăcere asta, dar o voi face. Dacă voi fi nevoit să-ți ard fie și un singur deget, după aceea va trebui să te ucid. Nu vei putea inventa o poveste despre cum s-a întâmplat asta, care să-i satisfacă pe superiorii tăi. Nu vreau ca ei să afle ceva, așa că te voi ucide după ce vei spune totul. Și o vei face. Uciderea ta va fi doar încă unul dintr-un șir lung de cazuri nerezolvate.

— Bine, îți spun! strigă Simmons.

Duncan încercă să nu-și arate ușurarea. Credea că era capabil să-și ducă la îndeplinire amenințările, dar nu avea de unde să știe sigur asta decât atunci când era obligat să o facă. Era sigur că nu vroia să-l tortureze pe acel om, chiar dacă el fusese organizatorul tentativei de ucidere a lui Duncan și Snick și al lichidării lui Cabtab.

— Este Eugene Godwin Diszno, șeful executiv de azi al Băncii de Date LA! Dumnezeu să mă ajute!

— Te asigur că nu-ți va putea face nimic, spuse Duncan. Unde locuiește?

Nu fu surprins când află adresa lui Diszno. Persoana care conducea Banca de Date avea o putere imensă. El putea introduce fără mare dificultate date false în bancă și era cel mai puțin probabil să fie prins. Mark Twain scrisese odată: „Spuneți-mi superstițiile unei națiuni și voi putea controla acea națiune”. Adevărul era că persoana care controla fluxul de informații al unei națiuni putea controla acea națiune. Sau, în acest caz, statul Los Angeles. Bineînțeles, Diszno trebuia să facă ceea ce îi ordona guvernul, dar putea face și ceea ce vroia OMC-ul – sau consilierul mondial Ananda – fără ca să fie prins.

Odată pornit, Simmons răspunse la toate întrebările lui Duncan. În cinci minute, acesta află toate informațiile de care avea nevoie. Sau de care credea el că avea nevoie. Era posibil să existe și alte întrebări pe care ar fi trebuit să le pună. Când avea să afle acele întrebări, urma să fie prea târziu.

Desfăcu benzile de la încheieturile lui Simmons, dar se trase în spate, când acesta se ridică, amorțit.

— Nu ți-am rupt nici o coastă, nu? întrebă Duncan.

— Cred că nu.

— Nu uita să setezi simulările ca să se oprească și să se șteargă.

— Nu sunt incompetent! spuse Simmons.

— Nu, dar ai multe pe cap acum. Și nu uita. Te duci acasă și nu încerci să-l avertizezi pe Diszno.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Simmons. M-ar ucide!

— Tu nu o vei ucide pe Erlend, spuse Duncan. Nu ai avut ce face. Diszno nu-ți va face nimic, și nici altora, pentru că nu poate. Voi avea eu grijă să nu o facă.

Totuși, ca să fie sigur că Simmons nu-l va alerta pe Diszno, Duncan îl doborî din nou, cu un alt foc al armei. Simmons avea să se simtă rău pentru o vreme, dar trebuia scos din acțiune pentru cel puțin douăzeci de minute. Duncan plecă, după ce îi scosese cătușele lui Simmons. Zece minute mai târziu stătea în fața apartamentului lui Diszno, de la nivelul 125. Mai erau zece minute până la miezul nopții și pe pereții ecran de pe coridoare pâlpâiau avertismente portocalii și emiteau un sunet slab, ca de sirenă.

Păși în nișa ușii, unde nu mai era vizibil. Arse încuietoarea, ținând arma aproape de burtă, apoi împinse mecanismul cu patul armei. Încuietoarea căzu înăuntru. Plasticul ușii se răcise deja. Băgă în gaură trei degete și trase. Ușa se retrase în nișa din perete, destul de greu. Intră, cu arma pregătită. Deși luminile din cameră erau aprinse, pereții erau cenușii și tăcuți. Închise ușa și trecu prin două camere mari, înainte să intre în holul principal. Îl traversă repede, dar atent, oprindu-se ca să deschidă toate ușile și să se uite înăuntru. Diszno și familia lui ar fi trebuit să se afle în cilindrii lor, dar nu vroia să riște nimic.

După ce se asigură că toate camerele erau goale, cu excepția celei cu stonere, intră în aceasta din urmă. Verifică plăcile de identitate de la baza cilindrilor și trecu comutatorul de alimentare cu energie al chiriașilor de miercuri pe OFF. Apoi mișcă comutatorul de la baza stonerului lui Diszno pe POWER ON.

Bancherul de date era foarte înalt și extraordinar de lat în umeri. Pe pielea lui măslinie erau trasate dungi curbe, depigmentate. Părul negru era strâns în coc, cu un ac din argint veritabil înfipt în el. Bărbia era acoperită de un cioc negru și foarte unsuros. De lobii urechilor îi atârnau doi cercei grei, în formă de zig-zag, reprezentând niște fulgere. Era dezbrăcat complet, cu excepția unui slip purpuriu.

Arăta foarte modern și foarte calm. Dar rămase cu gura deschisă și păli când văzu un bărbat cu arma îndreptată spre el. Ochii i se măriră de uimire și teamă.

— Sunt Willliam St. George Duncan, cunoscut și drept Jefferson Cervantes Caird. Hai să mergem în camera de zi, să stăm de vorbă.

Țeapăn și clătinând din cap, Diszno porni în fața lui Duncan spre camera de zi.

Capitolul 13

Ora care apărea pe peretele ecran era 1:10 A.M., miercuri.

În camera de zi erau patru oameni: Eugene Diszno, soția lui, pe nume Olga Khan Sarahsdaughter, și cei doi chiriași adulți de miercuri, Rajit Belleporte Mayfair și Maya Dibrun Lutter. Imediat ce Duncan aflase de la Diszno că soția lui și locatarii zilei următoare erau membri OMC, îi destonase pe toți.

Totodată îl forțase pe Diszno să recunoască faptul că el era șeful general al organizației, în acea zonă. Asta se întâmplase abia după ce Duncan amenințase că-i va arde degetele de la mâini și picioare. Acum, Duncan știa și numele tuturor oamenilor cu poziții înalte în OMC-ul din LA. Majoritatea erau polițiști sau operatori în bănci de date.

Duncan îi spusese lui Diszno că el prelua conducerea OMC-ului.

— Văd că nu-ți place asta, zise Duncan. Dar acum a trecut vremea minciunilor și a acțiunilor mărunte. Mesajele mele au produs vâlvă în întreaga lume și trebuie să profităm de această ocazie ca să facem totul să se transforme într-o rebeliune. Eu sunt cel care este normal să o conducă, chiar dacă trebuie să stau ascuns pentru o vreme. Am multă experiență în luptă, iar dosarul meu este foarte grăitor în acest sens. Am planuri pentru continuarea luptei. Tu ai recunoscut că nu ai nici un plan.

— Momentul este prost ales! spuse Diszno.

— Nu va fi niciodată mai favorabil. Este vremea acțiunii. Acum am nevoie de acceptul vostru, al tuturor, ca eu să fiu șeful. Am nevoie de cooperarea voastră deplină, chiar dacă nu vă convine faptul că am preluat conducerea și chiar dacă vă temeți de consecințe. V-ați pierdut vremea prea mult timp. Voi ați beneficiat de avantajele factorului de încetinire a îmbătrânirii și ale anti-DA-ului. Trebuie să plătiți pentru asta. Iată care este scenariul. Toți membrii OMC trebuie să primească FII și anti-DA. Ați fost foarte egoiști, păstrându-le numai pentru eșaloanele înalte, pentru elită. Ceea ce a fost o prostie, oricum. Cum poate să-i mintă pe polițiști o persoană din eșaloanele inferioare, dacă este prinsă? Până la urmă v-ar fi trădat. Și nu există alt mijloc mai bun pentru a-ți asigura loialitatea și recunoștința decât dotarea unui membru cu FII. Deci, eu am transmis formula FII-ului în mesajul meu și puteți fi siguri că cetățenii vor face rost

de ea, chiar ilegal. Dacă putem găsi un mijloc ca informația despre anti-DA să ajungă la urechile publicului, vom face și asta.

— Guvernul controlează toate laboratoarele, spuse Diszno.

— Asta nu i-a împiedicat pe immeri să-l fabrice pentru oamenii lor, replică Duncan. Baza FII-ului o reprezintă o bacterie care suferă o mutație. Poate fi cultivată în orice bucătărie și apoi injectată cu ușurință. Problema este să dăm FII la suficient de mulți oameni, așa încât ei să-l poată transmite altora. Dar asta se va întâmpla fără ca OMC-ul să se amestece prea mult. Vor exista o mulțime de oameni, de pe tot globul, care vor fura bacteria din laboratoare, dacă este nevoie, și apoi vor produce chiar ei mutația și cultura originală. Ideea că își pot lungi viața de șapte ori îi va face să și-l dorească cu disperare. Guvernul se va opune, dar până la urmă va fi nevoit să cedeze. Altfel se va prăbuși.

— Iar noi vom fi martiri, spuse soția lui Diszno, Olga Sarahsdaughter.

— Poate că nu. Este posibil, dar nu putem da înapoi din cauză că s-ar putea să fim martiri.

Duncan își explică ideea de mai multe ori. Apoi trecu la probleme mai practice. Cât de repede putea Diszno să facă rost de acte de identitate pentru el și Snick?

Deși fără tragere de inimă, Diszno spuse că Maya Lutter putea aranja totul imediat. Dar accesoriile fizice ce însoțea cardul ID aveau să dureze ceva. Era posibil să le primească până în seara acelei zile. Diszno și Sarahsdaughter aveau să rămână nestonați în acea zi, dar Mayfair și Maya Lutter trebuiau să meargă la birourile lor. Nu aveau nici o scuză plauzibilă ca să sune și să anunțe că rămâneau acasă. Dar astfel puteau să aranjeze obținerea accesoriilor fizice. Diszno avea să se ocupe de introducerea datelor false, căci putea face acest lucru din apartamentului lui, și putea să o facă chiar dacă acea zi nu era ziua lui legală.

Totodată el aranjă ca Duncan să poată obține o legătură sigură cu apartamentul în care îi lăsase pe Snick și familia Cloyd. Duncan nu vru să le dezvăluie adresa. Dar știa că trebuia să se întoarcă acolo.

O roșcată frumoasă răspunse la apelul lui la apartamentul familiei Cloyd. O recunoscu ca fiind Lucia Shoremoor Claving, una dintre locatarii de miercuri. Așa cum se așteptase, ea

fusese pusă la curent cu tot ce se întâmplase până în clipa în care el părăsise apartamentul. Snick păru foarte ușurată când îl văzu. Apoi se înfurie.

— De ce naiba nu mi-ai spus ce se întâmplă? Am fost foarte îngrijorată. De fapt, Donna și Barry intraseră în panică deja. Și nici eu nu eram departe.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Duncan.

— Ei, oricum, am fost îngrijorată.

— Nu v-am putut suna în siguranță mai înainte. Dar totul merge bine... până acum. Îți voi explica când voi veni acolo.

— Totul este cu adevărat în ordine? întrebă Donna Cloyd, care stătea acum lângă Snick.

— Da. Diseară pe la șapte destonați toți oamenii din OMC din apartament. Spuneți-le ce se întâmplă. Eu voi completa detaliile. Situația s-a schimbat mult – în bine. Relaxați-vă. Voi ajunge acolo la opt.

— Am ratat toată distracția, nu? întrebă Snick.

— Ceea ce am făcut eu nu putea fi făcut decât de o persoană singură. Era posibil ca doi să fie prea mulți. Întrerup legătura acum.

După ce încheie apelul, își puse în sacul de umăr fiolele ce conțineau FII-ul și anti-DA-ul, suficiente pentru toți membrii OMC din apartamentul lui Cloyd. Totodată, scoase la imprimantă formulele celor două soluții. La ora șapte seara, Diszno plecă la o adresă pe care nu i-o spuse lui Duncan, iar acesta nu insistă să o afle. Probabil că Diszno avea dreptate atunci când susținea că securitatea cerea ca numai el să o știe. La 7:31, Diszno se întoarse și îi întinse lui Duncan un săculeț mic. Înăuntru erau două folii mici de culoarea pieii, pentru degetele mari ale lui Duncan și Snick. Atunci când urmau să fie nevoiți să-și valideze tranzacțiile pe credit cu cardurile de identitate, trebuia să-și apese degetele pe placa de înregistrare. Suprafața exterioară a degetelor lui Duncan avea pe ea amprentele unui individ numit Makro, care locuia pe același nivel cu familia Cloyd. Cealaltă se potrivea amprentei lui Julep Chu Hart, colegul de apartament a lui Makro. Cum petrecuse cea mai mare parte a zilei studiind datele biologice ale lui Makro, Duncan era acum familiarizat cu ele. Snick avea să memoreze și ea datele lui Hart, atunci când avea să ia cardul în primire.

— Aveți noroc, zise Diszno. Makro și Hart se pare că s-au speriat atunci când mesajele tale prioritare au apărut pe ecrane. Probabil că s-au gândit că s-a descoperit totul și că vor fi ridicați de polițiști. Așa că au dispărut. Cred că au fugit în pustietate, nebunii. Totuși, ei erau considerați foarte instabili, așa că...

Diszno își mușcă buza.

— Vroiați să scăpați de ei, nu? continuă Duncan în locul lui. La fel cum ați scăpat de Ibrahim Azimoff, agentul care acționa în magazinul de dulciuri și medicamente. La fel cum ați încercat să scăpați de mine și de Snick.

— Era necesar din motive de securitate, spuse Diszno. Înțelegi asta.

— Nu-ți port pică pentru asta, zise Duncan. Dar de acum înainte, dacă cineva este considerat drept un risc pentru securitate, vreau să fiu înștiințat. Vreau să fiu sigur că suspectul reprezintă cu adevărat un pericol pentru noi. Și există și alte moduri de rezolvare a problemei. Nu este nevoie să fie uciși.

— Ești moale.

— Pune-mă la încercare și vei afla, spuse Duncan.

— Dacă cei din eșaloanele inferioare vor ști că nu vor fi uciși dacă încearcă să ne trădeze, nu se vor feri, zise Diszno, cu o față roșie și indignată.

— Nu e nevoie să știe și ei că nu vor fi uciși, spuse Duncan. Lasă-i să creadă că vor fi lichidați. Dar pot fi stonați și îngropați undeva.

— Care este diferența între a face asta și a-i lichida? întrebă Diszno, făcând un efort să-și reprime rânjetul de pe față.

— Vor avea șansa ca într-o zi să fie găsiți și destonați.

— Ziua aceea va fi curând? Atunci vor spune totul polițiștilor.

Diszno avea dreptate, parțial, dar Duncan nu avea de gând să ucidă decât în auto-apărare. Ceea ce nu spuse, bineînțeles, era faptul că era posibil ca Diszno să fie unul dintre oamenii de care Duncan urma să fie nevoit să scape. Nu avea încredere în el. Era sigur că lui Diszno nu-i convenea că el preluase conducerea și că avea să profite de orice ocazie ca să-l lichideze.

Istoria revoluționarilor era plină de lupte interne pentru putere. Diszno repeta doar această istorie, adică un tipar al comportamentului uman.

De unde știu asta? se întrebă Duncan. Nu-mi amintesc ce știa Caird sau oricare alta dintre personalitățile mele, cu excepția celei care sunt acum, dar uneori apar amintiri pe care nu ar trebui să le am. Scurgeri. Ceea ce înseamnă că nu sunt total izolat de personalitățile anterioare.

Fața aceea, fața lui când avea cinci ani, apăru pe ecranul minții. În același timp – ceea ce nu se mai întâmplase niciodată înainte – o mână uriașă se întinse parcă în interiorul lui, îi prinse intestinele și le trase în sus. Era atât de focalizată și de dureroasă încât îi amintea de acel spectacol din serialul lui Paul Bunyan, pe care-l văzuse cu câteva săptămâni înainte. Cherestegiul gigantic, înfruntând un urs de mărimea unui elefant, își băgase mâna pe gâtul ursului, îl prinsese de intestine și îl întorsese pe dos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Diszno.

Duncan se îndreptă, fața redevenindu-i calmă, în timp ce durerea dispărea.

— Nimic.

— Nimic! Arătai de parcă te izbise cineva în stomac.

— OK, a fost ceva, spuse Duncan. Doar un spasm. Nu are cum să fie din cauza mâncării. Nu am mai mâncat nimic. Nu contează.

Diszno se încruntă, dar nu spuse nimic. Probabil că spera că putea trage foloase din acea slăbiciune a lui Duncan – oricare ar fi fost ea. Probabil? Fără îndoială! I-ar fi plăcut să-l vadă pe Duncan căzând mort.

Fața dispăruse – pentru o vreme. Nu știa de ce apărea din când în când, și ce reprezenta ea. Poate că prevestea o nouă cădere nervoasă. Chiar dacă era așa, nu avea de gând să-și facă griji. Dacă ar fi devenit obsedat de asta, nu ar fi făcut altceva decât să grăbească distrugerea sistemului zilelor, dacă într-adevăr avea să se producă așa ceva. Fața care reapărea putea fi doar un simptom al faptului că eu-l lui prezent nu se separase total de celelalte personalități. Un simptom al unei maladii mentale minore, o mică defecțiune.

Sau gândea asta doar ca să îndepărteze teama?

Nu se mai gândi la acel subiect tot restul serii. Fu prea ocupat să lucreze cu Diszno și cu ceilalți trei. La opt seara, suna la ușa apartamentului familiei Cloyd. O clipă mai târziu, discuta cu Snick, familia Cloyds și chiriașii de miercuri.

Capitolul 14

Joi, Duncan și Snick munciră din greu, oprindu-se numai ca să se odihnească, să facă exerciții și pentru necesități fiziologice. Cu informațiile primite de la Diszno, contactară patruzeci și opt de șefi ai unor grupuri subversive aliate, din multe părți ale lumii. Dizno s-ar fi îmbolnăvit, cum se exprimă Snick, dacă ar fi știut câte rute secrete de comunicații folosiseră. Le spusese cum să le acceseze, dar îi sfătuise să nu le activeze decât în cazuri de extremă urgență. Iar după părerea lui, în prezent nu exista un astfel de caz.

— Nu știți dacă organicii nu le supraveghează și înregistrează, la celălalt capăt, spuse el. O singură scăpare și suntem cu toții morți.

Primul lucru pe care-l făcu Duncan după ce-și declară identitatea fu să transmită formulele FII și A-DA. Apoi le spuse celor cu care luase legătura la ce foloseau ele. Unii dintre ei știau totul despre factorul de încetinire a îmbătrânirii, dar numai unul primise A-DA-ul.

Duncan le spuse că acum el era șeful suprem, capul tuturor organizațiilor ilegale. Le ordonă să răspândească FII-ul și Anti-DA-ul prin membrii lor. Mai mult, trebuia să folosească orice mijloc suficient de sigur ca să lase foi cu aceste formule în locurile în care puteau fi găsite de public. Mijloacele pentru realizarea acestui lucru erau lăsate la alegerea lor.

— În felul acesta, putem face oamenii să înceapă să răspândească singuri aceste date și să creeze probleme guvernului.

La început nimeni nu răspunsese personal la apelul lui. Mulți sunaseră ei ca să vorbească cu el. Câțiva nu răspunseseră deloc. Toți cei cu care vorbeau erau șocați când auzeau că era Caird, alias Duncan.

Nu pierdea prea mult timp cu o persoană. După ce își declara identitatea și își expunea pe scurt planurile, le trimitea un mesaj lung, tipărit.

— De unde știi că vor acționa conform planului? întrebă Snick.

— Nu știu, și nu am cum să-i forțez să o facă. Dar destul de mulți dintre ei vor face ceva.

Snick era perfect de acord cu ceea ce făcea el. Dar, ca și Duncan, știa că mai devreme sau mai târziu cineva avea să fie prins. Acea persoană putea minți, pentru că i se administrase anti-DA-ul. Dar mai existau și alte moduri de aflare a adevărului, chiar dacă erau ilegale, iar organicii le cunoșteau pe toate.

Chiriașii de vineri nu erau din OMC, așa că Duncan și Snick petrecură acea zi în stonere. Intrară în cilindrii familiei Cloyd, înghesuindu-se lângă celalalt ocupant până când ajungeau într-o poziție ghemuită. Apoi energia îi transformă într-o substanță solidă. Sâmbătă ieșiră din cilindri, o dată cu chiriașii din acea zi și cu cei doi Cloyd. Donna și Barry rămaseră nestonați cea mai mare parte a zilei, pentru că erau foarte încântați de ideea că spărgeau ziua. Duncan îi folosi ca să-l ajute la transmiterea mesajelor. Lemuel Ziko Shurber și Sarah-John Pangolin Tan, oamenii de sâmbătă, își petrecură majoritatea timpului la serviciu.

Încuietoarea de la ușă fusese înlocuită vineri. Conform spuselor celor de la știri, întreaga populație urma să aibă încuietori noi până la sfârșitul următoarei zile de luni.

Cei doi Cloyd își făceau treaba în camere separate, ea în bucătărie, el în baie. Donna, care era o budistă autentică, insistă să facă o pauză de o jumătate de oră pentru incantația în fața Cercului Primar. Acesta era o ramă de mahon cu douăsprezece colțuri, cu o lățime de patru centimetri, sprijinit de un bufet. Pe el erau încastrate dispozitive electronice care transmiteau o hologramă a lui Buddha în poziția lotus, în centrul câmpului negru. În timp ce Donna cânta Prima Ceremonie în limbajul de mult dispărut Pali, Buddha se micșora încet, părând că se retrăgea în depărtare. După cincisprezece minute, dispăru. Ea continuă să cânte în fața Nimicului, cum îi spunea, până când Buddha reapăru, parcă la mare distanță, și apoi reîncepu să crească.

Barry Cloyd era un discipol al cultului Cei Cinci Adepți ai Domnului. Ei credeau că orice credincios putea să se acordeze, până când ajungea în rezonanță cu vibrația de bază a universului – indiferent ce o fi însemnat asta. Pentru a ajunge în această stare, își combina rugăciunile cu cântatul la un instrument muzical. Acesta era un instrument electronic cu două antene. Când mâinile lui Barry se mișcau în interiorul câmpul electric emis de antene, se auzea o muzică, el controlând

tonurile și tonalitățile. Prin asta, Barry devenea una cu vibrațiile cosmice și se plimba printre ele până când ajungea în acord cu universul și cu Dumnezeu.

Duncan ar fi fost neliniștit că avea astfel de oameni iraționali în OMC, dacă nu l-ar fi cunoscut pe răposatul lui coleg, Padre Cabtab. Preotul credea într-o religie și mai ciudată decât cele ale Cloyds-ilor. Și cu toate acestea fusese destul de rațional și competent în alte privințe.

Chiriașii de sâmbătă, Shurber și Tan, se întoarseră de la lucru la 4:30. Shurber se uită în jur, la numeroasele secțiuni sclipitoare ale pereților, și întrebă:

— Aveți pornite numai canale de știri?

— Da și nu am fost prea atent la ele, spuse Duncan.

Făcu semn cu mâna ca să indice secțiunile, fiecare având câte un canal secret separat.

— Am vorbit cu colegii noștri din toată lumea.

— Nu reușesc să mă obișnuiesc cu ideea, zise Shurber, clătinând din cap. Mă aștept ca în orice clipă să dea năvală organicii aici.

Duncan ridică din umeri și spuse:

— S-ar putea. Dar dacă vor detecta aceste transmisiuni, o vor face doar accidental.

— Ceea ce se poate întâmpla, zise Shurber. Sau una dintre acele persoane cu care vorbești ar putea fi vreun agent infiltrat.

Lui Duncan asta nu i se părea prea probabil. Toți membrii grupărilor subversive fuseseră interogați înainte de introducerea anti-DA-ului.

— Oricum, Sarah-John și cu mine suntem furioși, spuse Shuber. Pe la 3:30 am văzut la știri că guvernul suspendă rezultatele referendumului până la încheierea acestei stări de urgență. Știam că vor găsi un motiv ca să nu țină cont de rezultat!

Duncan știa la ce referendum se referea. Cu câteva ob-săptămâni în urmă, cetățenii orașelor alese primiseră permisiunea să voteze pentru un referendum în care erau întrebați dacă vor sau nu o supraveghere mai redusă a cetățenilor de către guvern. Această reducere a supravegherii fusese preferată, cu o mică majoritate. Ca urmare, era obligatoriu, prin lege, ca această problemă să fie votată pe plan mondial. Chiar dacă majoritatea vota pentru o monitorizare

redusă, detaliile trebuiau stabilite de reprezentanții câștigătorilor. Apoi programul trebuia supus unui alt vot mondial.

Duncan știa că o victorie a cetățenilor ar fi fost o victorie mică. Guvernul avea de partea lui logica și bunul simț, atunci când refuza oprirea supravegherii cu ajutorul sateliților. Ochii de pe cer erau absolut necesari pentru regularizarea traficului comercial, pentru observarea condițiilor climatice și pentru anunțarea autorităților în cazuri de accidente sau activități criminale. Toate acestea erau făcute pentru binele oamenilor. Nu exista nici o posibilitate ca sateliții să facă asta, dar să nu înregistreze și ce făcea fiecare cetățean din oraș.

Cu toate acestea, orașele turn erau în altă situație decât cele orizontale. Mulți cetățeni nu înțelegeau de ce trebuia supravegheat fiecare metru pătrat al străzilor, dintr-un turn. Era poate pentru binele lor, dar nu le convenea. Cetățenii iritați propuseră ca monitoarele să fie oprite și folosite doar atunci când raportarea vreunui accident, a unei crime, sau a vreunui conflict familial aducea organicii și personalul medical în zona respectivă.

Aceasta ar fi fost o concesie mică pentru guvern. Mai ales când putea pretinde că monitoarele de pe străzi nu erau funcționale, dar ele puteau rămâne totuși deschise. Când comitetele de supraveghere ale cetățenilor aveau să facă turul secțiilor organice ca să se asigure că era respectată legea, ei aveau să vadă că monitoarele erau oprite. La plecarea comitetului, monitoarele își puteau relua activitatea.

Cu toate acestea, căutarea lui Duncan și Snick și recentele demonstrații spontane și revoltele minore raportate de canalele de știri justificau menținerea unei supravegheri totale. Cel puțin din punctul de vedere al guvernului, și acesta era cel care dicta politica.

— Se spune că la noapte va fi o demonstrație în diverse părți ale orașului, spuse Shurber. Cea mai apropiată va porni din Blue Moon Plaza. Eu și Sarah-John am vrea să fim acolo. Dar organicii...

— Vor fi și ei acolo, interveni Snick, iar voi nu vreți să riscați să fiți ridicați.

Cei doi Cloyd intrară în cameră la timp ca să audă finalul conversației.

— Noi nu putem merge în nici un caz, spuse Barry.

Snick se uită la Duncan:

— M-am săturat să tot stau închisă aici.

— Nu, zise acesta. Ar fi un risc prea mare să te duci acolo.

— Hei, spuse Donna, voi doi trebuie să fiți telepați. Parcă vă citiți gândurile unul celuilalt. Asta se datorează faptului că sunteți de atâta timp împreună?

— Gândim la fel în anumite privințe, în special când e vorba de acțiune. Dar există o mulțime de momente în care nu știu ce naiba gândește el. Se poartă ca un extrovertit, dar în esență este un introvertit.

Duncan ridică din umeri și se adresă unei secțiuni a peretelui, care transmitea ultimele sarcini pentru acea zi. La celălalt capăt, într-o casă din Singapore, șeful ilegaliștilor din zonă primea o copie a programului de schimbări pe care urmau să-l ceară revoluționarii. Cel mai mare și mai radical articol era cererea de abandonare a sistemului de viață pe zile al Noii Ere. Nu mai era vital ca populația să fie împărțită în șapte zile. Erau numai două miliarde de cetățeni, nu zece miliarde, cum pretindea în mod fals guvernul. Era vremea ca omenirea să se întoarcă la viața de zi cu zi pe care o avusese pe vremuri. Dar manifestul stabilea ce era bine de păstrat din Noua Eră. Nu trebuia să se facă nici o revenire la ceea ce fusese rău în perioada dinaintea ei.

Lemuel Shurber așteptă ca Duncan să încheie transmisia ultimei instrucțiuni, după care spuse:

— Eu și Sarah-John trebuie să mergem după cumpărături. Nu stăm mult.

— Nu vă apropiați de Blue Moon Plaza, zise Duncan.

— Nici nu aveam de gând, spuse Shurber.

O clipă mai târziu, plecă împreună cu soția lui. Ușa se închise în urma lor.

— Cred că noi ar trebui să ne întoarcem în stonere, zise Donna. Ar fi plăcut să luăm cina cu toții, dar hrănirea tuturor ar însemna un efort financiar pentru ei. Ne vedem marți.

Duncan nu încercă să-i oprească, deși avea să-i lipsească conversația lor veselă. Îi privi plecând pe hol, ținându-se de mână. Apoi se întoarse spre Snick și spuse:

— Cel puțin noi putem privi demonstrațiile de la noapte. Vom vedea dacă agitația pe care am stârnit-o va avea ca rezultat mai mult de o simplă paradă.

— Vrei să vezi dacă tinerii au curajul să sprayeze monitoarele? Și poate chiar și pe copoi?

Șeful de sâmbătă le transmisese un mesaj în care comunica că un număr mic de tineri furaseră spray-uri dintr-un depozit. Se lăudau că vor acoperi ecranele monitoarelor de stradă cu vopsea neagră. Până la înlocuirea ecranelor, acele monitoare aveau să fie oarbe. Șeful spusese că un membru OMC făcea parte și din acel grup și el sugerase acea idee. Tinerii erau cu toții de acord, dar se putea ca până la urmă să fi fost numai gura de ei.

Pe de altă parte, dacă își țineau promisiunile, ei puteau să inspire și pe alți cetățeni ai LA-ului să-i imite. Aveau să fie arestați și pedepsiți, dacă erau prinși. Fiind tineri însă, era probabil să nu se gândească la consecințe, așa cum ar fi făcut oamenii mai în vârstă și mai conservatori.

Se auzi soneria de la ușă. Duncan și Snick înlemniră pentru o fracțiune de secundă. Cei doi Cloyd se opriră chiar când să intre pe ușa camerei stonerelor. Ecranele de pe pereții din tot apartamentul afișau mesajul, cu litere portocalii clipitoare: SONERIE ACȚIONATĂ. Sunetul era puternic și constant, și deci nu era provocat de Shurber și Tan. Unul dintre ei ar fi urmat procedura corectă și ar fi introdus cardul de identitate în fanta de afară. Astfel ar fi descuiat ușa, dar ar fi trebuit să aștepte ca cei dinăuntru să se uite la monitorul de la ușă. Duncan îl activă. Un bărbat scund și o femeie înaltă se uitau spre monitor. Amândoi purtau costume purpurii cu dungi mai deschise, uniformele de lucru ale Departamentului Sanitar și de Deșeuri al statului Los Angeles. Pe epoleții lor se vedeau măturile aurii ale Secțiunii Inginerilor de Menaj. Insignele în formă de cârpe de praf simbolizau că erau inspectori.

Duncan se adresă repede familiei Cloyd, care se întorceau pe hol din camera stonerelor.

— Trebuie să preluați voi sarcina. Să pretindeți că sunteți chiriașii de azi.

Barry se uită la imaginile străinilor de pe peretele de deasupra ușii și spuse:

— Ce naiba vor?

— Nu știu, zise Duncan. Ceva probleme cu menajul, presupun. Doar dacă nu sunt copoi care vor să intre aici și să ne aresteze fără agitație.

Cei doi Cloyd păliră, dar vocea Donnei rămase fermă:

— De ce să nu ne prefacem că nu suntem acasă?

— Cetățene Shurber, ne lăsați să intrăm. Am venit să cercetăm plângerea temporară făcută de chiriașii de duminică. Departamentul organic de duminică ne-a lăsat un mesaj. Avem mandat de inspecție și iată actele noastre.

Imaginea și actul oficial al femeii apărură pe monitorul ușii. Era inspector-caporal Rani Isu Williams și avea autorizația necesară.

Zâmbea, dar acum spuse cu o voce mai dură și cu o expresie fermă:

— Știm că folosiți energie suplimentară și că sunteți acasă. Deschideți!

— Oh, Dumnezeule! spuse Donna.

Duncan înjură încet. Deși transmisiunile pe care le făcuse erau nedetectabile, fusese înregistrată depășirea cantității de energie folosită în mod normal. În condiții normale, ar fi fost suficientă plata prin cardul de identitate. Era puțin probabil că departamentul energiei avea să atragă atenția organicilor asupra acestui uz în exces. Dar dacă inspectorii nu erau primiți, ei urmau să raporteze faptul copoilor. Și organicii puteau veni cu un mandat sau să plaseze o unitate specială de supraveghere care să urmărească acel loc.

Era posibil și să fie organici deghizați. Sau asasini trimiși de Diszno, își spuse după aceea.

Această posibilitate nu putea fi respinsă prea ușor.

Fără să fie nevoie să i se spună, Snick dezactivase toate ecranele din apartament, cu excepția canalelor de știri și a decorațiunilor de perete personalizate.

— Donna, Barry! spuse Duncan hotărât. Unul dintre voi să răspundă imediat! Spuneți-le că tocmai dormeați. Apoi lăsați-i să intre!

Snick era deja la ușa camerei de stonare. Avea arma în mână.

— Și dacă ei știu cum arată Shurber și Tan? întrebă Donna.

— Poate că nu e cazul, spuse Duncan. Nu aveau nici un motiv să verifice asta. Răspunde!

Înainte să ajungă în hol, o auzi pe Donna:

— Scuzați-ne! Tocmai dormeam. Am avut o petrecere aseară!

Duncan intră în camera stonerelor exact în clipa în care ușa de la stradă începuse să se deschidă.

Capitolul 15

Duncan activă în tăcere un ecran, așa încât să-i poată auzi și vedea pe oamenii din camera de zi. Femeia, Williams, spunea că departamentul trebuia să facă ceva, după ce primise trei plângeri inter-zile, de la chiriașii de duminică. Acestea erau: faptul că cei de sâmbătă nu-și puseseră toate bunurile în dulapul personal, înainte să fie stonați, praful lăsat de sâmbătă și găsit de cei de duminică la baza peretelui bucătăriei, în colțul dinspre nord-est, un sac de gunoi lăsat sub toboganul de gunoi, cu resturi care nu fuseseră stonate, faptul că cearceafurile murdare nu fuseseră înlocuite cu unele curate. La mustrările făcute de cei de duminică locatarilor de sâmbătă nu li se răspunsese cu scuze. În loc de asta, cei de sâmbătă lăsaseră un mesaj obscen și insultător pentru duminică. „Băgați-vi-le în dos, creiere cu hemoroizi!”

— Ticăloșii! spuse Donna. De ce nu locuiesc în zona sărăntocilor, dacă sunt atât de murdari?

— Categoric, există anumite standarde minime pe care trebuie să le luăm în considerație, spuse femeia inspector. Suntem autorizați să validăm sau să invalidăm plângerile și să facem o inspecție la fața locului.

— Dar a trecut mult de la miezul nopții acum, zise Barry Cloyd. Nu ne puteți acuza pentru murdărie, dacă nu am avut ocazia să facem curat, înainte de asta.

— Am primit ordine să raportăm starea generală de curățenie în momentul inspecției, spuse Williams. Acest lucru este cerut de Ordonanța Nr. 6-C5, subsecțiunea 3 D.

Bărbatul scund, Sebta, nu spuse nimic. Bărbia lui se mișca în ritmul în care mesteca un baton de gumă.

— Asta este hărțuire, zise Barry.

În ciuda seriozității situației, Duncan zâmbi. Familia Cloyd era atât de indignată pentru că de fapt ei nu erau responsabili de modul în care întrețineau casa cei de sâmbătă, și totuși erau nevoiți să accepte vina.

— Puteți să ne raportați, dacă vreți, zise Williams cu indiferență.

Fără îndoială, era obișnuită cu acuzații mult mai hotărâte și mai personale.

— Ne ascundem din nou în stonerele de vineri? întrebă Snick foarte încet.
— În nici un caz, replică Duncan. Nu putem risca.
— Bun. Nici eu nu vroiam asta. Dar cum naiba îi evităm?
Duncan îi spuse planul lui.
— Asta e la fel de riscant ca intrarea în stoner, spuse Snick, după care zâmbi și adăugă. Dar vom putea lupta.
— Nu-ți dori să fim nevoiți să o facem.
Bruneta înaltă, Williams, și scundul Sebta, bărbatul cu piele măslinie și barbă vopsită în roșu, se apucaseră de treabă. Setba ducea o cameră de filmat și o urma pe Williams, în timp ce aceasta vorbea în microfonul pe care-l ținea în mână. Lumina camerei lui Sebta urmărea joncțiunea dintre pereții ecran și covor, în timp ce Williams comenta despre starea de curățenie sau absența ei, pentru zona din fața aparatului de filmat. Ocoliră toată camera de zi, apoi se uitară pe sub mobila cu forme reglabile. Williams se întinse pe podea și spuse:
— Aha!
Apoi întinse mâna sub canapea și scoase o șosetă murdară.
— Nu e a noastră! zise Donna.
— A cui e? întrebă Williams.
— De unde să știu? spuse Donna. Ar putea fi a ticăloșilor de duminică.
Williams puse șoseta în săculețul cu probe prins la curea.
Inspectorii și cei doi Cloyd trecură în hol.
— Deschide dulapul personal, zise Williams.
Din fericire, ușa dulapului personal fusese lăsată deschisă. Dacă ar fi fost încuiată, familia Cloyd nu ar fi avut cardul de identitate necesar deschiderii ei.
Duncan și Snick așteptară în spatele ușii întredeschise a camerei de stonare. Inspectorii puteau să meargă după aceea în dormitor, să intre direct în bucătărie sau să vină în camera de stonare. După câteva cuvinte referitoare la o aranjare mai ordonată a articolelor de pe rafturi, Williams porni în fața celorlalți și intrară în dormitor. Duncan îi privi și fu mulțumit văzându-i pe Cloyd că rămăseseră în pragul ușii. Ei blocau parțial vederea lui Williams și Sebta spre hol. Apoi Donna trase ușa spre ea, blocând și mai mult vederea inspectorilor. Barry făcu câteva gesturi agitate, din care Duncan înțelese că el și Snick trebuiau să se miște în clipa aceea.

Cei doi Cloyd acționau în condiții de tensiune mai calm decât se așteptase din partea lor. Unul dintre ei, poate amândoi, bănuiseră că Duncan și Snick îi urmăreau prin intermediul pereților-ecran.

Duncan dezactivă ecranele așa încât inspectorii să nu știe că fuseseră urmăriți. Apoi ieși pe hol, cu Snick imediat pe urmele lui, și alergară în camera de zi. Acolo, se ascunse în spatele unei canapele. Era aproape de perete și era piesa de mobilier cea mai îndepărtată de intrarea în hol și de ușa de intrare în apartament. Nu vroia să iasă afară și să atragă atenția vecinilor. Pe de altă parte, mai era și necesitatea de a-i intercepta pe Shurber și Tan, înainte ca aceștia să intre cu cumpărăturile. Dar dacă făcea asta, ar fi atras și mai mult atenția. Vecinii s-ar fi întrebat de ce Tan și Shurber nu intraseră în casă și nu lăsaseră acolo cumpărăturile, înainte să plece iar.

— Dumnezeule, viața mea a depins de tot felul de chestii neînsemnate, murmură el.

— Cum? întrebă Snick.

— Nu contează.

Acum nu mai îndrăzni să activeze ecranele-pereți, așa că nu putea să urmărească traseul inspectorilor. În clipa aceea, totuși, Donna spuse cu glas puternic:

— Sper că totul a fost în ordine în dormitor, nu? Unde mergem mai departe?

— Respectă măcar standardul minim, zise Williams, părând dezamăgită.

Nu răspunse la a doua întrebare a Donnei.

— Trebuie să văd unde se duc, spuse Snick.

Se ridică de după canapeaua ei și ajunsese deja la jumătatea distanței până la colțul de la intrarea pe hol, înainte ca Duncan să apuce să spună ceva.

Duncan se ridică și el puțin, așa încât să o poată vedea. Snick scosese capul pe după colț. Apoi îl retrase și veni la el.

— Sunt în camera de stonare.

— Oh, la naiba! zise Duncan.

Ca răspuns la expresia ei nedumerită, continuă:

— Nu m-am gândit la asta înainte. Dacă vor observa că nici cei de marți, nici cei de sâmbătă nu sunt în cilindrii lor, vor deveni suspicioși. Probabil îi vor aresta pe Cloyd.

— Credeam că te-ai gândit la asta, spuse Snick.

În clipa aceea, ușa din față începu să se deschidă. Deși mișcarea ei era silențioasă, creșterea luminii și vocile vecinilor de pe stradă îl făcură pe Duncan să se uite de după canapeaua lui. Shurber și Tan intrară, ea trăgând după ea un cărucior cu două roți, plin cu saci de hârtie. Duncan sări în picioare, fluturând o mână și ducând un deget la buze. Snick ieși și ea de după canapea, făcând semn cu degetul spre hol.

Tan tocmai vrusese să spună ceva. Buzele ei rujate ca o zebră rămaseră deschise, dar nu ieși nici un sunet. Duncan se duse la ei, în timp ce cei doi îl priveau întrebători. Când ajunse lângă ei, le spuse încet:

— Inspectori! Dați-mi căruciorul! Și ieșiți afară! Reveniți peste vreo jumătate de oră! Și sunați întâi! Nu vă identificați, când sunați!

Tan și Shurber ieșiră. Duncan trase căruciorul în spatele canapelei. Snick, care supraveghea holul ca să se asigure că inspectorii nu-i văzuseră din bucătărie, se întoarse și ea în spatele canapelei. Ușa începu să se închidă. Unul dintre cei doi care tocmai ieșiseră avusese prezența de spirit să introducă cardul de identitate în mecanismul de închidere a ușii de la exterior.

— Era cât pe ce! zise Duncan întins pe podea, cu Snick și căruciorul.

Snick nu răspunse. Știa că așa era.

Așteptară cinci minute înainte ca vocile slabe să devină mai puternice. Grupul era acum pe hol. Cei doi Cloyd vorbeau tare, așa încât Duncan și Snick să știe cam pe unde se aflau. Făceau asta, deși nu știau dacă Duncan și Snick mai erau încă în apartament.

— Thea, zise Duncan. Târăște-te la perete și activează iar monitorul interior. Setează-l pentru bucătărie și camera de stonare. Și rămâi acolo, pregătită să-l oprești și să vii înapoi.

Secțiunea mică de comandă, deplasată vocal de Snick în partea inferioară a peretelui, era împărțită în patru. Fiecare din ecrane arăta camera văzută de pe un ecran din mijlocul peretelui. Inspectorii erau în camera de stonare. Avură nevoie de câteva minute ca să verifice baza pereților, înainte să se uite la stonere. Probabil căutau praf pe acestea, deși chiriașii de sâmbătă răspundeau numai de cilindrii lor.

Duncan răsuflă ușurat, când Williams trecu pe lângă cilindrii de marți fără să se uite la ei. Principala ei preocupare erau cei de sâmbătă și pe aceștia îi ocoli rapid. Apoi le ceru celor doi Cloyd să confirme vocal în înregistratorul ei că ea și Sebta își încheiaseră inspecția.

Totul ar fi trebuit să fie în regulă acum, își spuse Duncan, cu excepția cazului în care cineva de la cartierul general al departamentului nu se gândea să compare frecvențele vocale înregistrate cu cele ale lui Shurber și Tan. Dar acest lucru nu ar fi fost făcut decât dacă polițiștii erau în spatele acelei vizite.

Era posibil ca Willilams și Sebta să fie copoi. Poate că ei știau deja că cei doi Cloyd nu erau cine pretindeau că sunt. Și poate că Williams observase stonerele goale de marți înainte ca Snick să pornească monitoarele. Poate că cei doi „inspectori” aveau să iasă și să dea raportul polițiștilor ce-i așteptau afară. Apoi, o echipă mai mare avea să dea buzna înăuntru. Nu. Shurber și Tan i-ar fi văzut și i-ar fi avertizat pe el și pe Snick.

Williams și Sebta nu știau că existau doi oameni ascunși în apartament. Dacă ar fi bănuit ceva, și-ar fi scos armele de sub uniforme și i-ar fi arestat pe soții Cloyd.

— Departamentul o să vă anunțe dacă se va face vreo acțiune, spuse Williams.

Îi făcu semn cu capul lui Sebta să o urmeze și ieșiră din camera stonerelor. Duncan îi făcu semn lui Snick să oprească monitoarele de perete. Ea o făcu și se târî rapid înapoi. Un minut mai târziu, inspectorii părăsiră apartamentul.

Imediat ce ușa se închise de tot, Duncan se ridică din spatele canapelei. Donna țipă și îl prinse de braț pe Barry. Acesta se întoarse și îi văzu pe Duncan și Snick.

— Dumnezeule! exclamă el. Ne-ați speriat! Nu știam că mai sunteți aici încă!

Duncan le spuse ce se întâmplase.

— Tan și Shurber se vor întoarce în cincisprezece minute. Dar mai întâi vor suna.

— Era gata să fac pe mine, spuse Donna. Eram sigură că vor vedea stonerele goale! Vreți să beți ceva? Eu simt nevoia!

Când Tan și Shurber se întoarseră în apartament, cei doi Cloyd aproape își terminaseră cupele cu băutură. Duncan și Snick vruseseră să le țină isonul, dar hotărâseră de mult să se

limiteze la un pahar pe zi. Nu vroiau să fie amețiți, dacă erau vreodată luați prin surprindere de polițiști.

Shurber și Tan erau atât de zguduiți, încât încercară să-i prindă din urmă pe ceilalți doi locatari. Cinară târziu, după aceea, în timp ce stăteau în camera de zi. Duncan și Snick erau singurii care păreau alerți. Asta în ciuda agitației de pe canalele de știri. Demonstrațiile anti-guvernamentale acopereau mai multe nivele ale fiecărui turn. Donna Cloyd le urmări câteva minute, după care spuse că îi era prea somn. În loc să se ducă în pat, ea preferă să intre în cilindrul ei.

— Atunci voi fi de două ori „țeapănă” când o să mă trezesc, spuse ea, râzând.

— Bună idee, zise Barry.

Cei doi Cloyd porniră pe hol, cu brațele unul pe după mijlocul celuilalt, ca să se sprijine să nu cadă.

Conform reportajelor, demonstrațiile politice se desfășurau și în alte state californiene. Nici una dintre ele nu fusese aprobată de departamentul organic. Copoii urmau să aibă parte de vremuri grele, își spuse Duncan. Dar asta însemna că aveau să creeze probleme și protestatarilor.

Canalele de știri treceau de la o demonstrație la alta, în cele din urmă aducând-o în prim-plan pe cea care prezenta cele mai mari șanse să devină violentă. Aceasta se desfășura în Blue Moon Plaza, care nu era departe de apartamentul în care se aflau ei.

Douăzeci și două de secțiuni de perete arătau piața văzută din puncte diferite. Demonstranții, în majoritate tineri, erau strânși în mijlocul pieței și înconjurau fântâna uriașă din centru. Strigătele lor răbufneau de pe ecrane, ceea ce îl făcu pe Duncan să micșoreze puțin volumul.

— Vrem mai multă libertate!

— Distrugeți ochiul de pe cer!

— Jos cu trăitul numai o zi pe săptămână! Vrem modul natural de viață!

— Curățați corupția din guvern!

— Jos tiranii!

— La zid cu ei, porcii!

— Dați oamenilor FII-ul!

— Nu suntem pleava voastră! Dați-ne și nouă FII-ul!

— Mănânci rahat, Frate mai mare!

Când detectorii de sunet se focalizau pe voci ale indivizilor, mai auziră:

— Ura pentru Duncan și Snick!

— Iertare pentru Duncan și Snick! Lăsați-i să spună povestea adevărată!

— Ne-am săturat de minciunile guvernului! Spuneți-ne adevărul!

Mulți dintre cei din mulțime fluturau foi în aer. Duncan nu reuși să citească ce scria pe ele, dar presupuse că erau copiile celor două mesaje pe care le transmisese el cu numai două săptămâni în urmă, moment care părea acum atât de îndepărtat. Și apoi auzi un transmițător portabil răcnind o parte din mesajele lui:

— ... DACĂ GUVERNUL SE OPUNE, REVOLTAȚI-VĂ!

Mulțimea se agita, schimbându-și forma. Grupurile formau tentacule care se întindeau, apoi se retrăgeau.

— Adunarea ilegală din Blue Moon Plaza este estimată la aproximativ o mie de oameni, spuse un reporter. Estimarea oficială a numărului demonstranților, toți fără autorizație și deci încălcând legea, este de aproximativ cincizeci de mii. Ceea ce reprezintă un număr foarte mic în raport cu populația totală a Statului Los Angeles-ului, de douăzeci de milioane. Deși Marea Cartă Organică a Drepturilor și Responsabilităților acordă oamenilor dreptul să demonstreze din motive politice, sociale și economice, totodată stipulează că departamentele organice locale trebuie să emită aprobări astfel de demonstrații. Dar această mică minoritate de subversivi și nemulțumiți...

Străzile care porneau din piață erau pline de polițiști. Aceștia aveau armele cu protoni încă în tocuri, dar aveau în mâini bastoane paralizante electrice, bâte și grenade fumigene. Două tancuri enorme cu apă sub presiune erau staționate la joncțiunile dintre străzi și piață, cu tunurile îndreptate spre mulțime. Dincolo de cercul neregulat al protestatarilor erau mașini de patrulare, acum prevăzute cu tunuri rotative alimentate cu aburi, care puteau trage cu gloanțe spongioase.

Pe unele dintre ecrane apărea un grup de aeronave ale copoilor, care aterizau pe acoperișuri și în porturile secțiilor de poliție de la diverse nivele ale turnurilor. Fuseseră aduse din alte state californiene.

Acum, un general organic urla în portavocea.

— Este ultimul avertisment! Vă veți împrăștia imediat! Mergeți imediat la locuințele voastre! Altfel veți fi arestați! Repet ...!

— Ce ziceți de asta? spuse Shurber. Nici unul nu pleacă, nici măcar unul! Stau cu toții acolo! Ascultați-i!

Un reporter spunea:

— ... în Statul San Francisco. Rapoartele despre lupte cu organicii au fost confirmate. Reprezentanții departamentelor organice de acolo declară că un număr necunoscut de demonstranți au fost arestați. Au existat răniți, dar nici un mort, iar când situația se va clarifica, vă vom comunica numărul exact ...

Vocea generalului de auzea pe deasupra țipetelor, urletelor și cântecelor din Blue Moons Plaza.

— Ofițeri! Arestați-i pe nelegiuiți! Dacă se opun, folosiți procedurile necesare ca să-i prindeți!

— Doamne, ce mi-ar place să fiu acolo! spuse Snick. Le-aș arăta eu!

Primii polițiști care încercară să facă arestările fără să folosească forța excesivă, așa cum era definită de departament, fură respinși când mulțimea năvăli peste ei. Copoii din spatele lor începură să-și înfigă bastoanele în cei care erau cei mai aproape de ei. Generalul striga în continuare, dar acestea abia dacă puteau fi auzite în acea gălăgie. Apoi cisternele de apă își lansară apa colorată în roșu peste capetele ofițerilor, în centrul mulțimii. Mulți fură doborâți, țipând, urlând, și se îngrămădiră în rândurile camarazilor lor de la marginea grupului.

În centru apăru o depresiune momentană, dar cei doborâți se ridicară din nou. Apoi cisternele se apropiară, țevile lor doborând și niște polițiști. Dintr-o dată, întreaga masă de oameni era roșie din cap până în picioare. Apa care se răspândea pe suprafața pieței semăna cu sângele.

— La naiba! spuse Sarah-John Tan. Nu vor reuși să mai spele vopseaua. Sunt marcați pentru cel puțin o săptămână! Bieții nenorociți! Polițiștii îi vor prinde în mod sigur, chiar dacă o vor lua la fugă!

Brusc, mulțimea țâșni prin cercul de ofițeri. Trecură pe lângă mașinile de patrulare, care nu începuseră să tragă cu gloanțe spongioase pentru că în linia de foc erau și polițiști. Protestanții ieșiră din piață, atacând rândurile de polițiști de la intersecțiile

pieței cu șoseaua. Mulți dintre copoi căzură la pământ. La fel și o parte dintre demonstranți. Dar majoritatea protestatarilor se ridicară și o luară din nou la fugă. Generalul stătea în mașina lui deschisă, strigând la ei să se oprească și să se predea. Apoi cineva, lui Duncan i se păru că o femeie, înfipse în burta generalului un baston luat de la un polițist. Acesta scăpă portavocea, se încovoie, cu mâinile la burtă, și căzu din mașină. Dispăru în mulțime.

În scurt timp, cel puțin trei sferturi dintre demonstranți fugiseră pe străzi. Restul fie zăceau nemișcați în mijlocul pieței, fie erau arestați de polițiști. Aceștia din urmă erau târâți către stonerele publice de urgență de la marginea pieței. Dar numărul mic de stonere nu puteau satisface necesitățile și copoii renunțară să le mai folosească. Îi forțară pe restul demonstranților să se culce pe jos și le legară încheieturile la spate. Pulverizară apoi DA în fața tuturor, aducându-i în stare de inconștiență.

— Nu e rău pentru un început, spuse Duncan. Au fost puțini demonstranți, în raport cu populația totală. Dar odată cu trecerea timpului, mulțimea va deveni tot mai mare și mai violentă. Cel puțin așa sper.

— Pentru Dumnezeu! spuse Sarah-John. Soțul meu a adormit! Cum naiba poate face asta, cu tot ce se întâmplă acolo?

Se ridică clătinându-se de pe scaun.

— Nu a băut niciodată atât de mult. Poate ar fi mai bine să-l duc în pat.

Îl trase pe Shurber de pe scaun.

— Uitați-vă! strigă Duncan. Nu-mi vine să cred! Protestanții se întorc! E mai bine decât credeam!

Hoarda vopsită în roșu se apropia, oamenii alergând cât puteau de repede pe străzile pe care fugiseră. Deși polițiștii erau surprinși, dar se adunară în rânduri disciplinate în centrul pieței, astfel inversându-se situația inițială. Mașinile de patrulare se retraseră, întorcând așa încât tunurile cu gloanțe spongioase să fie îndreptate spre străzi. Turelele tancurilor se rotiră spre mulțimea care avansa.

Demonstranții aveau acum tuburi în mâini. Duncan presupuse că le avuseseră încă de la începutul demonstrației, dar că le ținuseră ascunse sub haine. Poate că atunci nu avuseseră curajul să le folosească. Dar acum tinerii cetățeni

erau la fel de roșii de furie și îndrăzneală ca vopseaua de pe pielea și robele lor. În timp ce majoritatea îi atacau pe organici, o parte se urcară pe stâlpii de monitorizare și pulverizară pe ecrane un lichid negru. Alții își declanșau spray-urile în fața ofițerilor.

Generalul reușise să se urce înapoi în mașina lui. Acum urla ceva. Duncan nu-i înțelegea cuvintele, din cauza de vacarmul infernal.

Mulțimea pulveriza acum lichidul negru și pe pereții-ecran ai clădirilor din jurul pieței și pe camerele portabile ale echipelor de televiziune. Multe dintre ecranele la care se uita Duncan se înnegriră.

— Înnegriți-le! strigă Duncan, ridicându-se în picioare. Arătați-le voi! Arătați-le că nu sunteți o turmă de oi!

Snick se ridică și ea de pe scaun, chiuind.

Luminile se stinseră.

Capitolul 16

— Ce...? începu să spună Duncan.

Se uită la fața luminoasă a ceasului de mână. Exact 7:11.

Vocea lui Sarah-John Tan se auzi de pe hol.

— Oh, nu! Iar s-a oprit curentul!

Duncan spuse cuvintele de cod pentru reactivarea pereților-ecran. Aceștia nu se aprinseră. Nici ușa de la intrare nu răspunse la codul verbal.

— Presupun că nu există nici o lanternă sau lumânări în dulapul personal de azi, nu? întrebă el.

— Nu te mai obosi să o întrebi pe Sarah-John, zise Snick. Am verificat tot ce e în dulapul lor. Nu există așa ceva.

Aerul părea deja insuficient. Îl apăsa tot mai puternic și mai fierbinte. Se duse spre perete, întinse mâna și îl atinse cu degetele, după care începu să meargă în lungul lui. Apoi se ciocni de Snick.

Sarah-John ajunsese pe pipăite în camera de zi. Ghidată de vocea lui Snick, găsi canapeaua. Duncan era și el pe canapea acum. Simți parfumul femeii și mirosul slab al transpirației ei nervoase.

— Lem a adormit în pat, ticălos norocos, spuse ea.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, zise Snick. De data asta nu am mai defectat noi uzina electrică. Vreun alt grup subversiv de care nu știm noi?

— Mă îndoiesc, spuse Duncan. Poate că e un accident.

El nu credea asta. Poate că a făcut-o guvernul, își spuse. Cu energia oprită și singurele lumini disponibile fiind cele de la vehiculele polițiștilor, demonstranții erau neajutorați. Aveau să se repeadă în toate părțile, să fugă. Oprirea energiei electrice părea o măsură foarte drastică, dar guvernul era capabil de orice. Totuși, nu aveau să-și asume vina. Puteau plasa responsabilitatea pe seama altcuiva.

Sarah-John spuse, cu o voce gâtuită de panică:

— Ultima dată a fost îngrozitor. Ne-am trezit miercuri și am crezut mai întâi că era tot marți. Dar când toate celelalte zile au ieșit din stonerele lor, am știut că ceva e în neregulă. Mult timp nu am putut ieși din apartament. A fost nevoie ca polițiștii să ardă încuietorile. Ni s-a spus că va trebui să evacuăm orașul. Străzile erau pline, bineînțeles, și...

— Asta a fost atunci, spuse Snick. Știm totul despre asta.

— Voi n-ați fost în mulțimea aceea îngrozită, zise Sarah-John.

— Nu cred că energia va fi oprită prea mult timp, interveni Duncan. Să așteptăm și vom vedea, să fim calmi, să nu ne agităm.

— Păcat că încuietoarea a fost înlocuită, zise Snick. S-ar putea să treacă ore întregi înainte ca polițiștii să vină să o ardă. Am putea să o facem chiar noi, dar cum le-am putea explica asta?

— Nu va dura nici pe departe atât de mult, spuse Duncan. Situația e diferită acum. Numai cetățenii de azi sunt destonați, așa că vor fi numai o șeptime din câți au fost atunci. Numai o șeptime vor folosi oxigenul, deci aerul va dura mai mult. Și sunt mult mai mulți polițiști pe străzi decât atunci. Vom aștepta.

Aproape că o auzea pe Snick foindu-se. Ea era acțiunea personificată și ura să stea așteptând să se întâmple ceva. Dacă trebuia să aibă loc niște acțiuni, ea vroia să fie cea care le declanșa. Pe de altă parte, nerăbdarea ei înnăscută fusese temperată de o disciplină fermă și de lunga ei experiență ca ofițer organic. Nu avea să facă nimic pripit, decât dacă era forțată de situație.

O oră trecu foarte încet. Secundele păreau să se scurgă prin aerul din ce în ce mai fierbinte și mai dens și să se așeze peste ei ca niște mici insecte moarte. Cei patru vorbeau rar, cu pauze mari între propoziții, care deveniră din ce în ce mai scurte. În cele din urmă, Duncan se ridică de pe canapea.

— Va trebui să ardem încuietoarea ușii.

De pe hol se auzi vocea lui Shurber.

— Ce naiba se întâmplă?

Tan se ridică și se îndreptă pe pipăite spre el.

— Nu intra în panică, Lem! strigă ea. Curentul s-a oprit din nou.

— Iar! se auzi vocea lui tremurată.

Tan și Shurber intrară orbecăind în camera de zi. El înjură când i se explică situația, dar după aceea rămase tăcut.

Duncan își spuse că teoria lui că guvernul ar fi oprit energia electrică era greșită. Desigur, demonstranții fuseseră împrăștiați de mult sau fuseseră fugăriți și arestați. Unde s-ar fi putut ascunde? Ușile apartamentelor lor erau încuiate și ei nu puteau intra. Nu puteau pretinde că erau cetățeni nevinovați care se

aflau pe străzi când se oprise curentul. Vopseaua roșie le trăda minciuna.

Doar dacă guvernul nu vrea să le-o tragă cu adevărat cetățenilor, își spuse el. Să-i facă să sufere atât de mult, încât să deteste – să urască – persoanele responsabile pentru întreruperea energiei. De data aceasta nu ei o provocaseră, dar guvernul avea să dea vina pe ei. Drept vinovați urmau să fie indicați el și Snick.

Care avea să fie povestea guvernului? Că Duncan și Snick, criminalii psihopați, subversivii nebuni, atacaseră din nou uzina din Baldwin Hills și distruseseră convertoarele-generatoare? Nu, nu puteau spune asta, dacă vroiau să dea curând drumul la curent. Mai probabil era ca guvernul să declare că criminalii reușiseră să introducă o comandă de oprire în sistem. Iar inginerii avuseseră nevoie de mult timp ca să analizeze comanda până la punctul de origine și să o anuleze.

Se simțea deshidratat și îi era foarte sete. Apa nu putea curge prin robineți, dar el și Snick cotrobăiseră prin bufetul de bucătărie al dulapului personal și găsiseră sticla cu suc de fructe pe care Tan și Shurber o aduseseră de la băcănie. Reușiră toți patru să le golească. Asta ar fi trebuit să fie mai mult decât suficient. Dar acum nu mai avea senzația că aerul era o grămadă de insecte moarte. Acestea erau foarte vii și sugeau toate fluidele corpului lui.

Pipăi peretele, spre ușă. Vroia să găsească zona în care se afla încuietoarea și să o ardă. La naiba cu consecințele. Trebuia să iasă înainte să moară de sete sau din cauza lipsei de oxigen. Tocmai își scosese arma de la curea, când fu surprins de un ciocănit puternic și rapid în ușă:

— Departamentul organic! Ciocăniți dacă mă auziți!

Duncan bătu în ușă cu patul armei, apoi își lipi urechea de lemn.

— Dați-vă la o parte! Vom arde încuietoarea!

Un punct roșu apăru pe ușă, în zona încuietorii. Punctul deveni mai mare și Duncan simți mirosul fumului. O rază violet țâșni printr-o gaură foarte mică, apoi urmă o curbă. Raza dispăru. Se auzi un bubuit puternic și secțiunea tăiată căzu înăuntru, cu marginile încă fumegând. Mirosul de lemn ars umplu camera. O altă rază, de data aceasta a unei lanterne,

străluci prin gaură, transformând bezna în semiîntuneric. O voce amplificată de o portavoce se auzi de dincolo de gaură.

Duncan porni spre hol, ghidându-se cu ajutorul acelei lumini, spunând:

— Thea, după mine! Tan, Shurber, rămâneți aici!

Ajunseră la ușa dormitorului chiar la timp. Ușa se deschise și o voce masculină puternică zise:

— Rămâneți în casă deocamdată! Nu vrem aglomerație pe străzi. Avem treabă de făcut!

— Mulțumim, spuse Tan.

Duncan și Snick așteptară un minut, apoi merseră la ușă. Tan și Shurber stăteau în prag, respirând adânc. Dar aerul străzii era aproape la fel de dens și de cald ca cel din apartament.

Farurile și reflectoarele a două mașini organice de patrulare luminau strada. Erau parcate la câteva apartamente depărtare. Fețele locatarilor care îi priveau din pragul ușilor erau palide în lumina slabă. Patru organici ardeau încuietorile.

Trecu o jumătate de oră. Luminile mașinilor de patrulare și razele violet ale armelor cu protoni era acum mai departe, pe stradă. Oamenii ieșiseră din apartamentele lor. La început vorbiră încet, apoi totul se transformă într-un vacarm, discuțiile adulților amestecându-se cu strigătele copiilor și țipetele bebelușilor.

— E groaznic, spuse Sarah-John. Cum vom afla ce s-a întâmplat, fără televizor?

Fusese încercuită încă de la naștere de lumină și de imaginile mișcătoare de pe pereți. Absența lor o făcea să tremure. Duncan și Snick fuseseră condiționați la un mediu fără imagini în timpul goanei lor prin New Jersey. Fuseseră atât de ocupați cu lupta pentru supraviețuire, încât nu simțiseră acea lipsă.

Cincisprezece minute mai târziu, muncitorii departamentului de întreținere și reparații aduseră lămpi portabile. Acestea fură plasate la fiecare șaizeci de metri. Ofereau o lumină slabă în zona apartamentului, care se afla aproape exact la mijloc, între două torțe. Dar era mai bine decât nimic și părură să însenineze lumea de pe stradă.

Duncan și Snick se retraseră în cameră. Tan și Shurber rămaseră în pragul ușii.

— Dacă nu dau drumul curând la curent, orașul va fi evacuat. Aerul nu va dura la nesfârșit.

— Presupun că au fost deschise intrările de pe acoperiș și de la baza turnului, zise Snick. Asta ar trebui să ajute.

— Probabil. Dar nu va fi suficient. Cred că cetățenii vor fi scoși din turn. Sau cel puțin duși spre perimetre, unde aerul s-ar putea să fie suficient de proaspăt.

— Vrei să spui că nu putem sta aici?

— Putem încerca. Poate că dacă pleacă toți oamenii, aerul va fi suficient.

— Acum categoric nu e destul de proaspăt.

— Putem merge cu mulțimea, dar ar însemna să riscăm prea mult. Dacă polițiștii sunt atenți, vor ști că acum e momentul potrivit ca să ne prindă, spuse Duncan. Totuși...

Autoritățile aveau destul de făcut, poate mai mult decât puteau face față. Oare aveau să se gândească măcar să comande organicilor să iasă pe teren și să îi caute pe fugari? Probabil că nu. Pe de altă parte, era oricând posibil să fie recunoscuți de un polițist.

Câteva minute după aceea, se apropie o muncitoare de la M&R, pe o tricicletă electrică. Duncan auzi urletul portavocii ei cu mult înainte ca ea să ajungă la apartament.

— Atențiune, cetățeni! Atențiune, cetățeni! Toți locatarii! Toți locatarii! Mergeți imediat spre capătul estic al străzii! Nu e cazul să intrați în panică! Mergeți spre capătul estic al străzii! Atențiune, toți cetățenii! Mergeți spre capătul estic al străzii! Este un ordin al guvernatorului! Nu intrați în panică! Mergeți spre capătul estic al străzii! Capătul estic! Este un ordin al guvernatorului! Veți fi evacuați pe scările de urgență! Atențiune, toți cetățenii...!

Vocea se îndepărtă spre vest. Oamenii de pe stradă, după o oarecare ezitare, începură să meargă spre destinația indicată. Li se alăturară alții, care veneau dinspre vest. Apoi trecură câteva autobuze, pline cu pasageri. Duncan nu putea să vadă capătul străzii, dar își imagină că mulțimea avea să se transforme în curând într-o masă uriașă. Polițiștilor nu avea să le vină ușor să facă față atâtor oameni, să-i îndrume pe scară, să-i facă să se deplaseze suficient de repede, dar nu prea repede, și să le stăvilească panica. Nu știa cum aveau să fie scoși bolnavii din spitale. Dar asta nu era problema lui.

— Ce facem? întrebă Sarah-John. Rămânem aici sau mergem cu ei?

— Noi rămânem, zise Duncan. Voi faceți cum vreți, dar eu cred că ar trebui să plecați.

— Ne vedem mai târziu, spuse ea.

Tan și Shurber ieșiră în stradă și se amestecară în mulțimea din ce în ce mai numeroasă, care se deplasa foarte încet. După câteva minute, totuși, strada se goli. Apoi trecu aceeași femeie, repetând ordinele de evacuare.

După trecerea ei, Duncan spuse:

— Ar trebui să fie suficient aer pentru noi doi. Se pare că nu devine mai cald.

Trecu o jumătate de oră, în care rămaseră așezați în pragul ușii, respirând aerul puțin mai proaspăt, pregătiți să fugă înăuntru, dacă apăreau muncitori sau organici. Amândoi erau foarte obosiți, dar nu se puteau duce în pat. Era prea cald și prea greu de respirat înăuntru. În plus, se întâmpla ceva ciudat. O simțeau în subconștient. Acea oprire a curentului era de neexplicat și nu aveau să se relaxeze înainte să afle ce se întâmplase. Poate nici atunci.

Se ridicară când văzură faruri iluminând zona de după colțul străzii. O clipă mai târziu farurile a două mașini de patrulare sclipiră puternic. Duncan se încovrigă și scoase capul pe după ușă, doar atât cât să vadă cu un ochi. Când îl retrase, spuse:

— Două vehicule organice, parcate de o parte și de alta a străzii, în dreapta noastră. Reflectoarele lor luminează ușile de lângă ei. Câte un om din fiecare mașină manevrează reflectoarele. Doi oameni din fiecare mașină au intrat într-un apartament. Fiecare dintre cei doi cară câte un dispozitiv. N-am reușit să văd ce era, dar cred că e vorba de detectoare de mirosuri.

— Trebuie să văd și eu, spuse Snick.

Se aplecă și ea, dar se uită în ambele părți, înainte să se retragă.

— Există activitate și în cealaltă parte. Curba îmi blochează vederea, dar cred că sunt mașini și acolo. Probabil fac același lucru.

Părea extrem de probabil să fie în căutarea lor. Ce altceva ar fi putut fi? De unde știau că el și Snick erau în acea zonă? Dacă îl văzuse vreun cetățean, sau mai curând dacă crezuse că-l văzuse dar nu era sigur, i-ar fi anunțat pe organici. Dar de ce îi căutau ei pe criminali acum? De ce nu mai înainte? Răspunsul

(dacă exista vreunul): probabil că trădătorul îl văzuse cu câteva ore înainte. Totuși, raportase doar de curând, pentru că nu fusese sigur. O făcuse recent, probabil chiar înainte de oprirea curentului. Nu avusese cum să o facă după aceea.

Da, ar fi putut să se ducă la o secție de poliție sau la un polițist și să transmită personal informația. Dar asta ar fi însemnat să locuiască aproape de o secție de poliție sau să fi văzut vreun organic trecând, altfel nu s-ar fi aventurat afară în întuneric.

Dar... informatorul trebuia să fie afară din apartament, când își amintise că-l văzuse pe Duncan. Sau poate într-un magazin care nu avea încuietori la uși.

Conta cum se întâmplase? Se întâmplase și acesta era aspectul important.

Conta că polițiștii nu știau exact unde se aflau ei. Altfel ar fi venit în forță până în fața apartamentului, gata să dea năvală înăuntru. De fapt, dacă ar fi știut sigur că se află în acea vecinătate, ar fi umplut străzile, în căutarea lor. Poate că știau doar că era la acel nivel, sau în acel turn.

Se uită din nou afară. Un polițist stătea lângă fiecare mașină și îndrepta reflectorul pe ușile apartamentelor în care intraseră colegii lui.

Duncan se retrase și spuse încet:

— Dacă reușesc să ne prindă când nu sunt cetățeni în preajmă, ne pot face orice. Ne pot ucide sau ne pot aresta și duce neobservați la cea mai apropiată secție de poliție.

— Tu ce crezi? întrebă Snick.

— Eu cred că ar vrea să afle despre toate acțiunile noastre și despre cei cu care ne-am asociat. Dar, dacă suntem în viață, am putea deveni foarte stânjenitori pentru guvern, plus un fel de simbol pentru cei nemulțumiți și pentru radicali. Dacă aș fi Consiliul Mondial, aș prefera să știu că suntem morți.

— Foarte liniștitor, zise Snick. Hai să doborâm cât mai mulți putem.

Duncan zâmbi. Vechii vikingi care disprețuiau altă moarte decât cea în bătălie erau nimic pe lângă ea. Dacă exista Valhalla, valkiriile trebuiau să o ducă și pe ea acolo, chiar dacă era femeie.

Snick vru să spună altceva, dar Duncan ridică mâna, făcându-i semn să tacă. Un zgomot slab, un murmur ca al mai multor voci, se auzise la ușă. Snick se apropie să audă și ea.

– Ce e asta?

Duncan se uită din nou pe după colț, Snick strecurându-se între el și ușă ca să vadă și ea. Cei doi polițiști de lângă mașină erau cu spatele la ei. Acum, luminile de după colț deveniseră mai puternice. Apăru o mașină de poliție, cu farurile aprinse. Când luă curba, apărură și câțiva polițiști pe jos, cu armele în mâini. În spatele lor, mergând într-un stil nedisciplinat, venea prima parte a grupului, evident demonstranți arestați. Strigau sloganuri, Duncan reușind să distingă o parte dintre ele.

— Lăsați-ne să trăim în fiecare zi!

— Jos cu guvernul!

— Un proces corect pentru Caird și Snick!

— Trăiască revoluția!

— Dați-ne și nemurirea!

— Jos cu porcii!

— I-au adunat și îi duc spre scări, zise Duncan. Sau poate vor să ducă o parte dintre ei în vreo sală și să-i încuie acolo, până când vor avea timp să se ocupe de fiecare în parte.

Polițiștii din apartamente priveau din pragul ușilor. După ce își satisfăcuseră curiozitatea, se întoarseră înăuntru. Un minut mai târziu, ieșiră și intrară în apartamentele de alături.

— Încercăm să intrăm în mulțime? întrebă Snick.

— Nu. Îi vor examina pe toți, poți fi sigură de asta.

În scurt timp, ultima sută de demonstranți apăru de după curbă. Mașinile de patrulare și polițiștii pedeștri care reprezentau ariergarda apărură și ei de după colț. Cei doi ofițeri care stăteau lângă mașini se urcară în ele și le conduseră cu câțiva metri mai aproape de pragul ușii în care se aflau Duncan și Snick. Începură să privească ușile asupra cărora erau centrate reflectoarele lor. Apoi, auzind alte zgomote ca de mulțime spre vest, se întoarseră să se uite în acea direcție.

Duncan și Snick ieșiră în fugă în stradă, sunetul pașilor lor fiind acoperit de zgomotul mulțimii. Acesta scădea totuși, semn că demonstranții erau conduși pe o stradă aflată la capătul celeilalte. Când mai erau doar la șase metri de polițiști, Duncan și Snick traseră cu armele setate pe putere maximă. Izbiți în ceafă, organicii se prăbușiră și nu se mai mișcară după aceea.

Duncan intră în apartamentul din dreapta lui, Snick în cel de pe partea cealaltă a străzii. Duncan putea să vadă camera frontală, bine luminată de reflector. Holul era mai puțin luminat, dar nicidecum întunecat. Când auzi voci venind din camera de stonare, își încetini pasul.

Capitolul 17

Ușa camerei de stonare era parțial deschisă. Privind prin crăpătura dintre ușă și perete, văzu doi polițiști stând în fața unui cilindru. Femeia îndreptase raza lanternei spre ușa deschisă. În cealaltă mână avea o armă cu protoni. Bărbatul ținea un detector de miros cilindric, gri strălucitor, de mânerele din partea de sus a dispozitivului. Avea ochii fixați pe ecranul sclipitor montat pe aparat.

Era suficientă lumină ca Duncan să vadă că cele două stonere nu fuseseră deschise. Căutau un criminal ascuns într-un stoner sau o urmă de molecule care să indice că respectivul se aflase acolo.

— Durează prea mult, spuse femeia. Ni s-a ordonat să facem un control rapid.

— Mai rapid nu se poate, dacă vrem să fie și eficient, mârâi bărbatul.

Se ridică și se îndreptă spre celălalt cilindru. Trase cu o mână de mâner, în timp ce femeia îndrepta lanterna și arma spre interiorul cilindrului.

— E o tâmpenie, zise bărbatul. Doar nu sunt atât de proști să stea aici. Atâta timp cât e oprit curentul. Oricum, de unde naiba știu ei că indivizii se află în turn?

Duncan păși înăuntru și o împușcă pe femeie în spate. Ea se prăbuși fără nici un sunet, la atingerea razei violete. Înainte ca ea să atingă podeaua, Duncan trase și în bărbat. Lanterna, arma

și detectorul căzură aproape fără zgomot pe covorul gros. Bărbatul se prăbuși cu fața înainte în ușa cilindrului.

Când se întoarse în stradă, Duncan o văzu pe Snick venind spre el.

— Nici o problemă, spuse ea.

Luă fiecare câte un polițist de subrațe și îl târî în camera de zi a apartamentului din care tocmai ieșise Duncan. După ce lipiră corpurile de un perete, așa încât să nu fie văzute de nimeni care s-ar fi uitat din prag, Duncan zise:

— Știm că uniformele din apartamentul lui Tan ni se potrivesc. O să le punem pe acelea.

La lumina lanternelor luate de la ofițerii inconștienți, alergară la locuința lui Tan și Shurber și la cilindrii familiei Cloyd. Uniformele și căștile fuseseră ascunse la baza stonerelor. Se schimbară de haine cât mai repede cu putință, transpirând, respirând aerul stătut. Alergară înapoi la unul din vehiculele de patrulare, o mașină fără capotă și ușă.

Duncan întoarse mașina cu fața spre vest. Porni, lăsând cealaltă mașină în spate, cu farurile aprinse. Intenționa să folosească scările de lângă șirurile de lifturi din Blue Moon Plaza. Acestea trebuiau să fie mai puțin aglomerate decât scările de urgență de la perimetrul turnului. Nu știa când aveau să fie descoperite mașina furată și polițiștii leșinați. Dar calculă că aveau la dispoziție cel puțin douăzeci de minute, înainte să se întâmple asta. Mirosul lui și al lui Snick urmau să fie descoperite de detectoare, în mod inevitabil. Polițiștii aveau să verifice locuințele din apropiere și să descopere mirosul deosebit de puternic în apartamentul lui Tan și Shurber. La revenirea curentului, care putea să se întâmple în orice clipă acum, toți cei din apartament urmau să fie destonați. Acesta era sfârșitul membrilor OMC, chiar dacă fuseseră injectați cu anti-DA. Polițiștii aveau să scoată adevărul de la ei, într-un fel sau altul.

Lui Duncan îi părea rău pentru colegii lui, dar nu putea face nimic pentru ei. Ar fi vrut măcar să-i poată avertiza pe Erlend, Simmons și Diszno că polițiștii aveau să le ia urma. Dar el și Snick erau norocoși dacă reușeau să-și scape propria piele.

Exclamația murmurată a lui Snick îl smulse din meditație.

— Oh, oh!

Mâna ei se strânse pe patul armei de pe genunchi.

La vreo șaizeci de metri în fața lor, patru tricicluri electrice, două în față, luminate de cele două din spate, cotiră la o intersecție. Se îndreptau spre ei. Dar vehiculele trecură pe lângă, sunând din claxoane în semn de salut. Duncan claxonă și el. Snick le făcu cu mâna.

În față era Blue Moon Plaza, piața mare înconjurată de multe magazine, câteva teatre, o arenă de sport, o sală de gimnastică, o școală generală, un liceu și un colegiu, un spital, o secție de poliție, un birou al administrației superblocului și câteva depozite.

Lumini portabile mari erau aranjate în lungul marginii pieței și al fântânilor acum secate. Lămpile iluminau o mulțime de aproximativ două sute de oameni de lângă fântână și câteva grupuri mari de organici. Un vehicul blindat foarte mare, cu un tun cu apă pe turelă, se afla de cealaltă parte a mulțimii. Mașini de patrulare pline cu organici îi încercuiseră pe protestatari. Farurile tancului cu apă și ale mașinilor luminau fețele încordate și pumnii tremurători ai prizonierilor. Deși Duncan era prea departe ca să le audă cuvintele, știa că acestea erau insultătoare sau sfidătoare.

Întoarse mașina ca să pornească pe drumul ce traversa perpendicular strada. Nu vroia să traverseze piața. Erau prea mulți polițiști acolo și, deși ar fi presupus că el și Snick erau tot organici, era posibil ca vreunul dintre ei să-i recunoască. Luminile erau prea puternice.

Vroia să meargă pe strada aceea și apoi să cotească pe o alta care să treacă pe lângă piață. Astfel avea să ajungă direct la un șir de lifturi și la scările de lângă acestea.

— Oh, la naiba! zise Duncan.

Pe stradă erau multe lumini ale unei mulțimi de mașini ale organicilor, tricicluri și două reflectoare foarte mari deasupra celorlalte. Un alt tanc cu apă. Luminile dezvăluiau o masă întunecată în spatele luminilor din față. Alți prizonieri.

Mașina lui nu avea pe unde trece. Trebuia să oprească cât mai aproape de ușa apartamentului și să aștepte ca mulțimea să treacă pe lângă vehiculul lui.

Nu avu șansa asta. O voce amplificată de o portavoce vorbi din fața mulțimii.

— Aici colonelul Peckapore! Întoarceți! Mergeți în piață!

Duncan opri mașina, extrem de conștient de luminile care se focalizaseră acum pe fața lui și a lui Snick. Dădu mașina cu spatele jumătate de cerc și apoi porni înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Se pare că lui Peckapore nu-i pasă care este misiunea noastră, zise Duncan. Rechiziționează tot personalul disponibil.

— Vrei să fugim?

— Nu. Mergem cu ei și ne depărtăm la prima ocazie.

Cum nu i se ordonase să parcheze mașina într-un anumit loc, Duncan merse în lungul marginii pieței până într-un loc apropiat de tancul de apă. Mașina avea botul spre vest, spre scări.

Coborâră din mașină și rămaseră în picioare lângă ea, cu armele în mâini. Cavalcada intră în piață. Pentru o vreme se auziră o mulțime de strigăte și se produse confuzie. Grupul de prizonieri nou-sosiți fu îndrumat cu ordine strigate și împunsături cu bâtele spre un loc de lângă fântână. Acum erau două grupuri de arestați, separate unul de celălalt de fântână. Demonstranții nu stăteau în rând, așa cum li se ordonase, ci se mișcau într-o parte și în cealaltă, extinzându-se și contractându-se, formând pseudopozi, ca două amoebe gigantice.

Pe deasupra strigătelor, țipetelor și urletelor bubui vocea colonelului Peckapore, prin intermediul portavocii lui.

— Încetați imediat rezistența și acest zgomot! Păstrați tăcerea și faceți exact ceea ce vi se ordonă, altfel veți fi cu toții paralizați cu armele protonice!

În timp ce el urla, un căpitan dădu peste Duncan și Snick.

— Ce naiba faceți voi doi aici? Treceți acolo și ajutați la reținerea prizonierilor!

— Nu ni s-a ordonat să ajutăm, spuse Duncan. Ni s-a spus doar să venim aici.

— Iisuse Christoase! zise căpitanul cu o față schimonosită de furie. Unde naiba vă este inițiativa?

În clipa aceea se aprinseră luminile. Pentru moment se lăsă o oarecare tăcere. Peckapore se opri din strigat și prizonierii nu mai țipară. Apoi, pe măsură ce surpriza dispărea, reîncepu zgomotul. Căpitanul păru surprins, dar nu foarte tare, de reaprinderea luminilor. Duncan și Snick începuseră să se îndepărteze, când ea strigă:

— Stați pe loc! Veniți aici, amândoi!

Duncan se întoarse spre ea, spunând:

— Ce s-a întâmplat, căpitane?

Femeia se apropie de el. Ochii ei se îngustară și îl privi cu atenție pe Duncan, apoi pe Snick. O expresie alarmată îi înlocui furia de pe față. Întinse mâna spre toc, în același timp strigând:

— Sunteți...

Raza violetă a armei lui Snick o lovi în piept și femeia căzu pe spate, arma ei zăngănind pe podea.

Duncan se învârti pe loc, ca să se uite dincolo de tancul de apă, a cărui siluetă îi masca parțial. Se părea că nimeni nu observase împușcătura, dar nu avea să mai treacă mult înainte ca trupul căpitanului să fie găsit. Duncan sări spre ea, o ridică pe umăr, se duse la mașină și o aruncă pe podea, sub scaunul din spate. Snick sări pe scaunul șoferului. Imediat ce Duncan ocoli mașina în fugă și sări lângă ea, apăsă pe accelerație.

Vehiculul alimentat electric nu avea o accelerație prea puternică, dar ea o apăsă la maxim. Doi polițiști pe tricicluri veneau în piață dinspre vest. Era clar că îi văzuseră aruncând-o pe femeie în mașină. Își opriseră vehiculele și coborâră. Duncan îl împușcă pe unul dintre ei, cu arma setată pe DIST MAX. Snick, virând cu o mână, îl împușcă pe celălalt. Copoii căzură pe spate, armele lor căzând pe jos. Un fuior subțire de fum se înălța din piepturile lor pârjolite. Mașina trecu în viteză pe lângă corpurile prăbușite și ieși pe stradă. Acum ajunsese deja la viteză maximă, șaizeci kilometri pe oră.

— Probabil că au transmis prin stație, zise Snick.

— Nu sunt sigur de asta. Abia au avut timp să-și scoată armele. Păreau destul de surprinși.

Se îndoia că cei doi pe care-i împușcaseră erau morți. Se aflaseră aproape de limita distanței de acțiune a armelor cu protoni. Dar erau în mod sigur grav răniți.

Coloanele uriașe care încercuiau lifturile și scările deveniră vizibile cu câteva minute înainte să ajungă la ele. Mașina trebui să vireze de pe șosea pe o stradă și să meargă încă două cvartale. Duncan zâmbi când văzu că monitoarele de pe stradă de la ultimele două intersecții fuseseră acoperite cu vopsea neagră adezivă. Monitoarele de la acea intersecție fuseseră și ele „orbite” de demonstranți. Asta le oferea un avantaj, lui și lui Snick. Deși curentul revenise, acele monitoare nu puteau să-i vadă.

Totuși, doi polițiști stăteau lângă cele două coloane în care se aflau liftul și casa scărilor. Aceștia reacționară așa cum era normal la vederea altor doi ofițeri care se apropiau de ei într-o mașină. Căzură, loviți de razele armelor setate din nou pe PARAL MAX. Ecranele monitoarelor din apropiere nu aveau să transmită imagini ale luptei la cartierul general. Și ele fuseseră acoperite cu vopsea neagră.

Duncan și Snick coborâră din vehicul și târâră cele trei corpuri prin ușa deschisă a unui apartament aflat în cealaltă parte a străzii, față de coloane. Căpitanul și unul dintre polițiști fură introduși într-unul dintre stonerele goale. Al treilea fu înghesuit într-un cilindru ocupat. Apoi, gâfâind transpirați, Duncan și Snick merseră la intrarea în casa scărilor.

Acum, când energia revenise, cetățenii urmau să se întoarcă în apartamentele lor. Urma să fie un proces destul de lung și de confuz, și majoritatea organicilor ce se ocupau de căutarea lor urmau să fie nevoiți să ajute la desfășurarea lui corectă. Cu toate acestea, în scurt timp, polițiștii pe care-i lăsaseră în apartamentul familiei Cloyd aveau să-și revină. La fel, cei aflați sub comanda căpitanului se întrebau probabil ce se întâmplase cu ea.

Luminile indicatoare de deasupra ușilor liftului se aprindeau în dreptul numerelor ce indicau nivelele. Probabil că începuseră să-i aducă pe cetățeni, deși mai avea să treacă ceva timp înainte ca lifturile să poată fi folosite de cei ce plecaseră de la nivelul 112. Probabil că numărul de oameni care coborâseră pe scări era mare. Foarte puțini aveau să dorească să urce pe scări la nivelele superioare.

Porniră repede pe scări, coborând cu o mână pe balustradă. Treptele aveau șase metri lățime și mergeau până la palier. Acolo cotiră și alergară pe următoarele. Acum fuseseră activate și ecranele de perete, dar numai pentru un canal.

Reporterul fusese înlocuit de un maior organic, Prewett. În timp ce vorbea, lângă el erau arătate imaginile lui Duncan și Snick. Sub ele scria: FIȚI ATENȚI LA ACEȘTI CRIMINALI. RAPORTAȚI OBSERVAREA LOR CELUI MAI APROPIAT OFIȚER ORGANIC SAU LA CEA MAI APROPIATĂ SECȚIE DE POLIȚIE. NU ÎNCERCAȚI SĂ-I PRINDEȚI. SUNT ÎNARMAȚI ȘI PERICULOȘI.

Vocea maiorului Prewett îi urmărea în timp ce coborau rapid scările.

— Energia a fost redată complet în Complexul Turn La Brea. Toți cetățenii trebuie să se întoarcă la locuințele lor, conform indicațiilor ofițerilor organici. Vă rog să fiți calmi. Ordinea a fost restabilită. Cei doi criminali căutați de poliție, Jefferson Cervantes Caird, cunoscut și drept William St. George Duncan sau Andrew Vishnu Beewolf și Panthea Pao Snick, cunoscută și drept Jenny Ko Chandler, au fost văzuți la nivelul 112. Pentru moment, sunt încă liberi. Recompensa pentru orice informație ce poate duce la capturarea sau uciderea lor a fost ridicată la 75000 de credite.

Și apoi din nou, de la capăt.

Duncan observă că polițiștii încă nu știau că ei erau în uniforme. Altfel ar fi transmis acea informație.

Până ce el și Snick ajunseră gâfâind la nivelul 12, situația se schimbase.

— ... au atacat și doborât mai mulți ofițeri organici și au luat uniformele a doi dintre ei. Criminalii se dau acum drept ofițeri. Trebuie...

Pe o a treia secțiune de ecran apărură Duncan și Snick în uniforme de ofițeri în patrulă. Probabil că operatorii lucraseră rapid la simularea acelor imagini.

Imediat după aceea, fură nevoiți să încetinească. O masă de bărbați, femei și copii urcau pe trepte, umplând spațiul din perete în perete. Deși mulți dintre ei văzuseră imaginile, nici unul dintre cei din mulțime nu-i recunoscu sau nu dădu nici un semn că ar fi făcut-o – era posibil ca în cazul în care îi recunoscuse, respectivul să fi ascultat ordinul de a nu încerca să-i prindă pe criminali. Pe de altă parte, își spuse Duncan, acea recompensă l-ar fi ajutat să-și învingă frica. Persoana ar fi strigat numele lor, și fiind astfel responsabil de capturarea lor, ar fi câștigat cele 75 000 de credite. Duncan încercă să se liniștească, spunându-și că cetățenii obosiți și nervoși nu făcuseră legătura între imaginile de pe ecrane și cei doi polițiști care apăruseră brusc.

Continuă să coboare, împreună cu Snick, forțând ca să-și facă loc pe lângă perete. Deși cei mai mulți încercau să-i lase să treacă, presiunea corpurilor le încetinea înaintarea. Dar acest aspect avea și avantajele lui. Duncan văzu căștile a doi polițiști ceva mai sus. Erau lângă balustradă și, chiar dacă văzuseră casca lui și a lui Snick, nu făcură nimic în privința asta.

După zece minute de împins coborâseră doar trei nivele. Apoi masa de oameni începu brusc să se rărească. Pe un șir de trepte mai urcau numai câțiva întârziați. Iar pe următorul nu mai era nimeni.

Când ajunseră la palierul de la nivelul doi, se uitară după colț. Doi polițiști stăteau sprijiniți de capătul balustradei de la nivelul unu.

Capitolul 18

Duncan și Snick se retraseră la ușile glisante uriașe de la intrarea nivelului doi. Aruncară o privire prin geamurile mari și se traseră înapoi, să nu fie văzuți. Doi organici stăteau de vorbă în apropierea ușii, triciclurile lor fiind la câțiva pași de ei.

— Probabil că au plasat ofițeri la ieșirea de pe scară a fiecărui nivel, spuse Snick.

— Dacă e adevărat, atunci abia au făcut-o, zise Duncan.

Nu știa de ce polițiștii de la primul nivel intraseră dincolo de uși. Ceea ce conta era că o făcuseră. Se încruntă, ridicându-și colțul drept al gurii. Probabil că monitoarele erau pornite, dar persoana de la Cartierul General care urmărea activitatea de pe casa scărilor nu raportase apariția criminalilor. Sau poate că cineva de la CG setase monitoarele să se oprească pe rând, în timp ce el și Snick coborau de la nivel la nivel. Ceea ce însemna că un ofițer organic superior îi proteja atât cât putea. Diszno? Simmons? Nu era o operațiune prea periculoasă, dacă nu-l urmărea nimeni pe observator. Era vorba doar de o întrerupere de moment, pentru fiecare nivel.

Dacă asta se întâmpla de fapt și nu era doar o defecțiune, atunci probabil că operatorul începea să fie neliniștit. Probabil că știa că Duncan și Snick erau blocați de polițiștii de dincolo de ușa acelui nivel și de cei de la picioarele scărilor. Iar el nu putea întrerupe monitoarele prea mult timp.

Duncan îi spuse lui Snick ceea ce credea el că se întâmpla.

— Hai să-i lichidăm pe ticăloșii de la primul nivel, zise ea.

Duncan se uită peste balustradă. Organicii, un bărbat și o femeie, stăteau pe ultima treaptă. Probabil că erau obosiți – ca toți ceilalți din acest turn, cu excepția noastră, își spuse Duncan. Se odihneau pentru câteva clipe, liniștiți la gândul că monitoarele i-ar fi detectat pe criminali, dacă coborau pe trepte. Aveau tot timpul să fie avertizați, dacă se întâmpla așa ceva. Probabil că nu se gândiseră însă la toate posibilitățile.

Când Duncan și Snick ajunseseră la jumătatea scării, femeia se ridică de pe trepte, se întinse, căscă și se întoarse spre tovarășul ei. Tocmai deschisese gura, când raza lui Duncan o lovi în piept. Bărbatul se aplecă, lovit de raza lui Snick, sprijinindu-se cu umărul de balustradă. Apoi se prăbuși în față.

Duncan și Snick setară din nou armele pe ARDERE MAX și se uitară pe geamurile mari. Structura primului nivel era aproximativ identică cu a celorlalte. Strada-perimetru era foarte largă, la capătul ei aflându-se o altă stradă cu locuințe, relativ îngustă. Acolo erau oameni în fața apartamentelor, fără îndoială vorbind despre chinul la care fuseseră supuși. Până acum, singura explicație a întreruperii curentului fusese o defecțiune. Nu se vedea nici un organic, iar vehiculele ofițerilor leșinați erau în apropiere.

Duncan și Snick activară ușile, care se retraseră în lateral în nișele lor, suficient ca ei să poată trece. Apoi închiseră ușile. Se urcară pe scaunele triciclurilor și se pregătiră să pornească. În clipa aceea auziră vuietul sirenelor organice. Înainte să poată decide ce să facă, de pe o stradă din stânga lor apăru o mașină de patrulare cu farurile aprinse, urmată de patru ofițeri pe tricicluri.

— Stai! zise Duncan. Poate că nu sunt pe urmele noastre!

Se bucură că hotărâse să nu fugă. Grupurile cotiră în viteză la intersecție.

— Acum! spuse Duncan, și porniră pe urmele grupului.

Duncan porni sirena și farurile vehiculului. Snick la fel. Când grupul coti pe o stradă, Duncan și Snick continuară în aceeași direcție până când se apropiară de o ieșire, care reprezenta destinația lor finală.

Parcară în fața unui cubicul mare, intrară în el și coborâră un șir de trepte. La bază porniră pe un hol care conducea la clubul de yahting al elitei, în care intraseră în noaptea în care fugiseră de pe acoperiș. Nu era nimeni acolo, deși monitoarele erau în mod sigur activate. Asta dacă nu cumva binefăcătorul lor necunoscut continua să le întrerupă pentru ei, își spuse Duncan. Trebuia să existe o astfel de persoană. Altfel, împușcarea celor doi organici de la primul nivel i-ar fi adus pe toți ceilalți peste ei.

Când ajunseră la arcada ce ducea spre docuri, aceeași arcadă pe care o folosiseră înainte, ieșiră în noapte. Cerul senin era plin de stele, iar alte turnuri și podurile dintre ele sclipeau de lumini. Era frig. Apa clipocea pe lateralul turnului, sub docuri. Vasele de pe apă se balansau. Totuși, scena se schimbase considerabil. Între baza turnului și docuri erau parcate peste cincizeci de nave organice.

Ofițerii care veniseră acolo de la celelalte turnuri fuseseră chemați ca să ajute la vânătoarea criminalilor și cu exodul populației.

Duncan plănuise să se scufunde după nava pe care o lăsase la fundul apei și să o ridice. Asta presupunea însă frig, umezeală și era o sarcină dificilă, pe care nu era prea nerăbdător să o facă. Acum, nici nu mai era nevoie, mulțumită copoilor.

Totuși, în primul rând, deși asta necesita destul de mult timp, trebuia să seteze vocal programele tuturor navelor, împreună cu Snick. Munciră din greu, dar într-o oră programaseră numai treizeci.

— Ajunge, spuse Duncan, transpirat. S-ar putea ca unii dintre organici să se întoarcă la cartierul lor general înaintea celorlalți.

— De ce să nu le distrugem pe celelalte? întrebă Snick.

— Mi-ar plăcea. Dar dacă vreo navă de patrulare vede întâmplător razele tunului, s-ar putea să vină să investigheze.

Ridică un deget, ca să arate luminile unui vas de suprafață care se afla la aproape un kilometru depărtare.

Din când în când, câte o navă trecea pe deasupra bazinului, dar acum nu se vedea nici una.

— O să mă uit eu, spuse Snick. Dacă apare vreun vas de patrulare, îți voi spune să oprești focul.

Duncan ezită. Era posibil ca o navă aeriană sau acvatică să apară de după colțul turnului și să observe razele violete. Dar, la naiba, el vroia să facă lucruri mult mai riscante și periculoase de atât. Ardea de o furie care cerea tot mai mult combustibil.

— OK.

Se urcă în carlinga navei de patru locuri pe care o alesese ca să se depărteze de turn. Bateriile tunurilor erau pline. După ce ridică nava, o duse în cel mai îndepărtat punct al parcării. Apoi o întoarse și o aduse la nivelul solului. După ce setă cadranul la PUTERE MAX, înaintă cu nava până când vârful tunului ajunse la numai câțiva centimetri de nava programată pentru distrugere. Raza tăie nava în două. Își împinse propria navă mai în față, botul ei ascuțit aruncând într-o parte jumătățile bărcii distruse. Tăie nouăsprezece nave, una după cealaltă, ascultând mereu vocea lui Snick în receptor. Toată treaba durase numai două minute.

Snick veni în fugă și se urcă pe scaunul de lângă al lui. Râdea încet, iar după ce închise parbrizul, spuse:

— Omule, ce amuzant a fost!

Duncan aprobă din cap, fără să zâmbească. Ridică nava deasupra apei de dincolo de docuri.

— Să mergem, zise el.

Spuse cuvântul de cod, Eris, ca să transmită semnalul radio programelor din celelalte treizeci de nave. Acestea se ridicară de la pământ și porniră în direcțiile setate pentru fiecare. Luminile de navigație începură să clipească.

Nava lor coborî în apă până când suprafața apei ajunse la nivelul bărbiei lui Duncan. În clipa în care ei porniră spre vest, celelalte treizeci de nave programate decolară, accelerând la viteză maximă. Zece porniră spre nord, îndreptându-se spre Hollywood Hills, de care aveau să se zdrobească. Zece țâșniră spre vest și aveau să continue să meargă peste golf, ieșind în Oceanul Pacific, unde urmau să rămână fără combustibil – dacă nu se loveau înainte de navele ancorate în afara golfului. Ultimele șase porniră spre est, zborul lor urmând să se încheie când se ciocneau de munți.

Duncan savură imaginea consternării și uimirii produse la apariția bruscă a treizeci de nave pe radarele organice ale turnului. Nici o navă de suprafață nu trebuia să se miște în zona LA, decât după ce erau anunțați operatorii de trafic din vârful dealurilor. Aceștia aveau să fie și mai supărați, la prăbușirea navelor.

După ce aveau să constate că navele aveau un punct de pornire comun, Turnul La Brea, operatorii urmau să-i anunțe pe organici. Cei din turn aveau să se grăbească spre docuri, iar alții să fie trimiși cu navele lor, la aceleași docuri. Iată, câteva veneau deja, luminile lor plimbându-se pe acoperișurile turnurilor și pe zidurile altor turnuri. Navele se învârtiră pe deasupra lor, fără să vadă nava lui Duncan, care avea luminile stinse și era scufundată aproape total în apă.

— Dacă nu-i pot doborî pe zei, măcar să creez ceva agitație peste Acheron, murmură Duncan.

— Poftim? întrebă Snick.

— Nimic important.

Nu știa de unde venise acel gând, categoric un citat din literatura antică. Era sigur că nu învățase acea frază după evadarea din instituția de reabilitare Manhattan.

O altă scăpare a uneia dintre fostele lui personalități.

În față era turnul de distribuție a energiei de pe Baldwin Hills. Lumina becurilor de pe acoperișul lui se reflecta dintr-un dirijabil argintiu uriaș și câteva aeronave enorme. Duncan era prea departe ca să vadă cablurile întinse sub aeronavă, dar era sigur că acestea se aflau acolo. Canalele de știri menționaseră de câteva ori că în clădire urma să fie instalat un convertor/distribuitor auxiliar. Dacă energia mai era întreruptă vreodată, urma să intre în funcție echipamentul auxiliar. Reporterii îi asiguraseră pe privitori că o nouă întrerupere era foarte puțin probabilă. Măsurile de securitate folosite acum aveau să împiedice repetarea sabotajului lui Duncan și Snick.

Arcada prin care intraseră el și Snick ca să distrugă convertor/distribuitorul fusese închisă. Dar Duncan nu avea de gând să încerce să folosească acea intrare.

În loc de asta, aduse nava lângă zidul turnului, aproape atingând cu chila ei metalul negru tare. Acum cupola se retrăsese în chilă și curentul de aer produs de ascensiune îl lovea în față. Chiar înainte să ajungă la acoperiș, întoarse nava cu fața spre turn. Ajunse la margine, încă urcând, și apoi deplasă nava în lateral, în lungul dirijabilului, tunul ei perforând suprafața aparatului de zbor și tăind inelele, transversalele și celulele de gaz din chilă. Magnificul dirijabil căzu, cu botul în jos, convertorul uriaș și greoi de la capătul cablurilor de sub el trăgându-l irezistibil în golul deschizăturii. Se blocă acolo, cu corpul pe verticală. În acest timp, Duncan tăiase cele trei nave aeriene Titan în două, iar părțile atașate la cabluri se prăbușiseră în deschizătură, care reprezenta o treime din acoperiș.

Muncitorii de pe acoperiș se împrăștiaseră, la căderea dirijabilului. Printre ei erau și polițiști, dar aceștia erau prea ocupați cu fuga, ca să mai aibă timp să tragă.

Duncan introduse nava în puț. Galeriile din puț treceau pe lângă ei amețitor. Muncitorii din ele se holbau la el cu gura căscată. Apoi trecu pe lângă convertor/distribuitor, un cilindru Brobdingnagian care căzuse aproape pe o parte și zdrobise multe dintre galeriile inferioare. Indicatorul de energie de pe panoul lui cu instrumente era roșu intens, când Duncan opri nava. Se simți apăsat în jos în scaunul lui, când motorul Gernhardt se strădui să decelereze suficient de rapid ca nava să nu se zdrobească de podea.

Baza chilei se lovi de podea și sări iar în sus. Gâtul lui Duncan scoase niște trosnete ciudate și avu impresia că îi era înfundat capul între umeri. Indicatorul de energie era din nou roșu pal, iar numerele de pe el scăzuseră la 12. În față era un hol larg, pe care alergau spre el doi polițiști, cu arme în mâini. Raza tunului navei țâșni printre ei și cei doi se aruncară pe cele mai apropiate uși. Duncan lansă nava pe hol, întorcându-i rapid botul spre dreapta și apoi spre stânga de câteva ori, în timp ce mergea drept în față. Raza violetă arse pereții, iar atunci când ajunse în dreptul ușilor pe care dispăruseră cei doi polițiști, aceștia nu mai erau acolo.

Nava traversă repede holul, coti la stânga și porni pe un nou hol. Încă un viraj, încă un hol. O femeie aflată acolo țipă și se lipi de perete. O rază a armei lui Snick o paraliză, în timp ce treceau pe lângă ea. Încă un viraj și ajunseră în holul care ducea la intrarea prin care trecuseră ei cu numai câteva ob-săptămâni în urmă. De data aceasta, atacau din direcție opusă.

Ca și înainte, Duncan opri nava la ușa spre camera înaltă în care se aflase convertorul pe care-l distrusese cu tunul. Întoarse nava cu botul spre noul convertor. Razele violete topiră metalul și echipamentul din interior, în timp ce inginerii, muncitorii și organicii alergau afară. Înainte să termine, polițiștii din celelalte galerii începuseră să tragă în el. Dar erau prea sus ca să-l poată ținti bine. Fasciculele trase de ei loveau podeaua, făcând găuri fumegânde în ea.

Duncan nu știa cât îi luase să distrugă convertorul. Poate treizeci sau patruzeci de secunde. Dar știu când își încheiase sarcina. Luminile se stinseră. Întoarse nava pe loc și zbură cu ea la numai jumătate de metru deasupra podelei. Înainte să ajungă în locul în care credea că era joncțiunea holului, aprinse farurile. În ciuda fumului, acestea îi permiteau să vadă la aproximativ șase metri în față. În scurt timp ajunse lângă puțul mare în care zăceau epava convertorului auxiliar și navele Titan distruse. Stinse luminile și activă radarul. Intră în puț ghidat de acesta, dar înaintând încet. Urcă și mai încet până ajunse aproape de botul dirijabilului. Nava lui se strecură în sus, printre epava balonului și zidul puțului, ascunsă de corpul masiv al dirijabilului. Din când în când din galerii țâșneau fulgere, unele îndreptându-se spre nava lui, dar pierzând-o, pe măsură ce aceasta accelera. De sus intra puțină lumină de la lămpile portabile ale echipelor

de lucru, care le folosiseră pe lângă luminile de pe acoperișul turnului. Când nava lor ajunse aproape de partea de sus a puțului, Duncan încetini. Încă ascuns de partea superioară a dirijabilului, trecu peste margine și coborî aproape de perete.

Snick închise cupola când nava era la jumătatea distanței de marginea turnului. O clipă mai târziu, nava era scufundată până la cupolă. În aer și în apă erau acum multe nave, cu farurile aprinse și ale căror detectoare în infraroșu și radar scanau toată zona. Duncan încetini și mai mult nava și o scufundă cu încă cinci centimetri. Drumul înapoi până la Turnul La Brea fu o înaintare lentă, dar ajunseră la baza acestuia fără nici un incident. Așteptară acolo până când pe partea vestică nu mai rămase nici o navă organică. Apoi, nava urcă aproape de perete, cu cupola deschisă.

De pe acoperiș se părea că nu venea nici un fel de lumină. Dacă exista vreo navă organică acolo, atunci avea farurile stinse. Opri nava lor parțial sub coama zidului. După ce se asigurară că nu era nimeni acolo, urcă nava pe acoperiș. Snick aprinse lanterna ca să-l ghideze. Aterizară lângă trapă și coborâră. În câteva secunde deschiseseră ușa hangarului și coborâseră în cameră, la lumina lanternei lui Snick. Era la fel ca atunci când plecaseră de acolo, cu o navă parțial reparată într-un colț al camerei uriașe.

După ce Snick sprijini scara de gura trapei, Duncan urcă și închise trapa. Trecură la lumina lanternelor prin toate camerele, ca să se asigure că acestea erau libere. Apoi căutară mâncare în numeroasele bufete și frigidere. Găsiră conserve, printre care și cu sucuri de fructe, precum și produse proaspete, mai mult decât suficiente să le ajungă câteva zile. Oricum, nu aveau de gând să stea acolo mai mult decât era strict necesar.

Mâncară și băură la lumina lanternelor, discutând fericiți despre reușita lor. Apoi se duseră în dormitorul uriaș în care dormise bunicul lui în timpul frecventelor sale vizite în Los Angeles. Dacă ar fi fost energie electrică, ar fi putut depolariza ferestrele, dar acum acestea erau la fel de negre ca noaptea de afară. Exista și un avantaj al acestei opacități. Dacă ei nu puteau afară, nici cei de afară nu puteau să vadă înăuntru.

Duncan căscă și se întinse.

— Focul s-a oprit. O să mă culc. Nici măcar n-o să mă spăl pe față.

— Ceea ce oricum n-ai fi putut face, zise ea. Pompele de apă nu merg. Toaleta va fi o chestie tare urâtă, până la revenirea curentului.

— Vom ține ușa închisă, zise el. Oricum, aici sunt o mulțime de toalete.

Începu să-și scoată jacheta.

Următorul lucru pe care-l realiză era că se uita în sus, de pe podea. Fasciculele luminoase ale unor lanterne îl orbeau.

O voce bărbătească ce părea familiară spuse:

— În sfârșit, v-am găsit.

Capitolul 19

Extras dintr-un raport secret către Consiliul Mondial, făcut de Gunther Geronimo Zagak, Mareșal, Departamentul Organic, Organul Ministerial al Americii de Nord (unitate guvernamentală care cuprinde fostele Canada și SUA):

„... prin aceasta devenind absolut necesară declararea legii marțiale în subprovincia California de Sud.

... investigații intense au scos la iveală faptul că bănuita organizație trădătoare ajunsese la nivele mai înalte decât probabilitățile calculate de computer. S-a aflat că Diszno, general al Departamentului Organic al statului Los Angeles de marți, card de identitate nr. TLA-x/4529Y, era șeful unui grup subversiv care își spunea OMC, PUPA și alte titluri care se schimbau frecvent. Bănuim participarea organică a mai multor personaje, unele probabil plasate în poziții înalte, și în alte zile. Ofițerii trimiși la apartamentul generalului ca să-l destoneze au descoperit că acesta nu era acolo. A fost găsit totuși într-o navă

aeriană, când se pregătea să fugă. I s-a ordonat să se predea, dar a tras asupra ofițerilor, rănind unul și ucigând un altul. Focul de ripostă al polițiștilor l-a ucis pe loc, deși am fi preferat să fie prins viu, pentru interogare.

... am fi detectat pe Diszno și pe ceilalți în apartamentul în care se refugiaseră Duncan și Snick, dacă acea cădere a energiei electrice nu ar fi întârziat detectarea diverselor circuite ilegale.

... se pare că generalul Diszno, sau poate alții încă neidentificați, i-au ajutat pe Caird și Snick în timpul operațiunilor lor din Complexul Turn La Brea. Faptul că monitoarele turnului nu au reușit să-i identifice pe cei doi nelegiuiți suntem convinși că a fost provocat de unul sau mai mulți ofițeri organici, care au acționat aceste monitoare în mod criminal și trădător, așa încât alarmele-detectoare să nu fie activate. Se desfășoară o investigație intensă în această problemă și suntem siguri că vinovații nu vor scăpa din rețeaua organică, de această dată.

... recunosc cu regret că... nu avem idee unde se află în acest moment criminalii Caird și Snick. Faptul că reușesc să scape tot timpul și succesul atacurilor lor arată clar slăbiciunea sistemului nostru de securitate. Dar o parte a succesului lor poate fi atribuită îndrăznelii extraordinare și șireteniei lui Caird-Duncan și Snick-Chandler. Dacă îmi permiteți o remarcă neoficială în acest raport, este ca și cum Robin Hood și Wilhelm Tell ar fi făcut echipă comună împotriva societății. Sau ca și cum Stenka Razin și Lu K'uei ar fi devenit parteneri. Un raport-analiză anterior al situației (ordonat a fi șters) îl compara pe Caird-Duncan cu anumite personaje ale mitologiei antice. Printre acestea se numărau și eroii indieni americani, Old Man Coyote și Wabasso, The Great White Hare. În ciuda exagerărilor inerente din această comparație, sau poate tocmai datorită lor, Caird-Duncan și Snick-Chandler au devenit eroi pentru cetățenii mai puțin supuși legii și mai necugetați.

... factorul major al capacității lor de a se ascunde și a se aventura în atacuri îl reprezintă slăbiciunea sistemului nostru. Timp de o mie de ob-ani, nemulțumirea și crima au fost elemente minore ale societății. Noua Eră a fost atât de aproape de Utopie cât poate fi o societate compusă din ființe umane. Încă din copilărie, cetățenii au fost condiționați împotriva violenței și rebeliunii, iar eliminarea pericolului sărăciei și a

lipsei unei case, abundența hranei, educația liberă, îngrijirea mentală și medicală și accesul lor la principiile și procedurile democratice au făcut ca sistemul lumii zilelor să fie un rai, în comparație cu iadul în care trăiau cetățenii de dinaintea Noii Ere. Deși o minoritate s-a plâns în legătură cu monitorizarea de către guvern a cetățenilor, majoritatea par să o accepte. Ei înțeleg că o societate nu poate atinge dezideratul Noii Ere decât dacă este supravegheată.

... mulțumire de sine. Departamentul organic se așteaptă la supunere imediată din partea cetățenilor în fața legii și a comenzilor ofițerilor ei. Nu este de așteptat o rebeliune violentă pentru că nu există nici un motiv sau cauză logică pentru așa ceva. Cu toate acestea, sugerez să revedeți benzile MINTEA ȘI SPIRITUL LUI HOMO SAPIENS, ale faimosului psiholog doctor Bella Jinrick Fordswanter. Ea subliniază ceea ce denumește idiomatic „spiritul de contradicție înnăscut al ființelor umane”, înclinarea irațională „de a se revolta împotriva conducerii”. Așa cum un procent de zece la sută dintre cetățeni reprezintă „conducători înnăscuți”, se estimează că trei la sută dintre ei sunt „rebeli înnăscuți”. Dintre aceștia din urmă, jumătate au tendințe criminale. Oamenii de știință au efectuat o analiză genetică a unui anumit procentaj de conducători înnăscuți și rebeli înnăscuți, dar nu au reușit să identifice nici un complex genetic și nici un factor de mediu care să fie responsabile pentru aceste trăsături de caracter.

... prea milos și permisiv. Politica guvernului de folosire a unei lese lungi, care să fie strânsă numai atunci când principiile și procedurile Noii Ere sunt „în mare pericol”, trebuie schimbată. Oamenii trebuie făcuți să înțeleagă că un control mai strict al acțiunilor lor este în interesul general.

... surprins. Nici chiar eu, care sunt mareșal de douăzeci de sub-ani, nu bănuiam că populația lumii este de două miliarde, nu de zece miliarde, cum se spunea în benzile educaționale și în rapoartele sub-anuale guvernamentale. Accept, bineînțeles, înțelepciunea consilierilor mondiali de a ține ascunse aceste numere față de toată lumea, cu excepția persoanelor lor și, desigur a unui grup mic, dar de elită, al statisticienilor guvernamentali. Această manipulare a datelor a fost făcută pentru binele general, evident cu scopul de a preveni orice cerere de desființare a Noii Ere și întoarcere la viața de zi cu zi.

Dar acum oficiali înalți au fost informați că acuzația lui Caird-Duncan că guvernul ar minți este adevărată. Bineînțeles, înalților oficiali li s-a spus adevărul, așa încât să nu se simtă trădați atunci când acesta se va afla, până la urmă. Acest lucru s-a întâmplat din cauza cererilor tot mai numeroase ale populației ca acuzația lui Caird-Duncan să fie validată sau invalidată. Eu unul nu știu cum poate fi continuată manipularea datelor, dacă unui corp de oameni de știință dezinteresați și de cetățeni obișnuiți li se va permite să verifice datele referitoare la numărul populației. Iar asta pare inevitabil.

... așa cum știți, au fost chestionați cetățenii din fiecare zi din apartamentul despre care am vorbit înainte. Toți s-au dovedit a fi membri ai organizației subversive, cu excepția cuplului de vineri. În timpul interogării celorlalte zile din acel apartament a devenit evident că au capacitatea de a minți sub efectul DA. Această capacitate este asemănătoare cu cea a lui Caird-Duncan, dar nu are aceeași proveniență. Anumite măsuri a căror descriere exactă nu este necesară i-au forțat pe suspecți să mărturisească că fuseseră injectați cu un produs anti-DA nou-inventat (Vezi Raportul nr. OD-HS 7392-C pentru detalii. Se ordonă ștergerea după citire.). Această dezvăluire a produs o mare îngrijorare în rândurile organicilor din toate zilele. De fapt, a deranjat serios departamentul. Asta face ca interogatoriile și investigațiile să fie mult mai puțin sigure și determinante. Totodată, apare întrebarea: cât de răspândită a fost injectarea acestui anti-DA sau, așa cum este numit acum în mod oficial, A-DA.

... nu știm dacă subversivii din Los Angeles și Manhattan fac parte dintr-o organizație mondială, dacă sunt afiliați cu altele sau dacă sunt total independenți. Această problemă este investigată foarte serios la nivel global și în fiecare zi”.

Capitolul 20

Duncan se ridică cu mintea limpede și cu corpul gata de acțiune. Vru să întindă mâna spre arma din toc, dar se opri. Ar fi fost împușcat înainte să poată atinge arma.

— Ce s-a întâmplat? auzi vocea lui Snick.

Răsunase ca și cum ar fi avut gâtul plin de praf. Și el își simțea gura foarte uscată și îl durea capul.

Aceeași voce spuse:

— Armele v-au fost luate în timp ce erați inconștienți. Oricum, nu aveți nevoie de ele.

Duncan întoarse capul spre dreapta și apoi spre stânga, ținând ochii întredeschiși, ca să-i protejeze de lumina puternică. Numără cinci fascicule, dar era posibil să mai fie și alți oameni în întuneric.

Un bărbat păși în cercul de lumină. Era de înălțime medie, sub un metru optzeci, cu umeri foarte largi și purta uniformă de ofițer organic. Vulturul auriu de pe umărul lui stâng strălucea puternic. Duncan recunoscu fața largă, cu cute proeminente, și spuse:

— Colonelul Kieth Alan Simmons!

— Exact, zise Simmons. Sunt prietenul vostru. Vă vom duce în altă parte. Nu faceți gălăgie. Ascultați ordinele. Iată armele voastre. Pachetele de alimentare au fost scoase.

Duncan își primi arma de la o femeie care păși în arena de lumină. O văzu pe Snick, luându-și arma de la un bărbat.

— Cum ne-ați prins? întrebă Duncan.

— Nu ați fi ajuns atât de departe dacă nu aș fi blocat ecranele monitoarelor, când ați părăsit apartamentul vostru, spuse Simmons. Dar nu e timp de vorbe acum. Explicațiile, mai târziu.

Snick se uită la Duncan. El ridică din umeri, în semn că pentru moment nu puteau face decât ceea ce le cerea colonelul. Deși nu era nevoie să-i spună el asta.

Părăsiră apartamentul un minut mai târziu. Duncan se așteptase să folosească ușa dinspre coridor. Dar ieșiră prin apartamentul dinspre camera hangarului. Trapa era deschisă complet și o navă aeriană plutea la câțiva centimetri de acoperișul hangarului. Era o aeronavă cu douăsprezece locuri, atât de mare încât probabil că răzuise zidurile camerei, la coborârea în hangar. Duncan și Snick urcară în ea. Patru polițiști

se așezară în spatele lor, iar Simmons împreună cu alți doi, inclusiv pilotul, în fața lor.

Nava se ridică încet până trecu de trapă. Pluti aproape de margine, în timp ce doi polițiști alergară și închiseră trapa. Acoperișul era plin de refugiați și din loc în loc se vedeau luminile de urgență. Erau și mulți organici, pentru păstrarea ordinii. Cei aflați în apropiere se uitară la navă, dar o considerară doar o parte a exodului.

Nava se ridică și viră spre nord.

Nimeni nu vorbi, pe durata întregii călătorii. Pilotul ridică nava la o altitudine de trei sute de metri spre nord, printr-un trafic intens. După ce lăsă golful LA în spate, nava urcă la șase sute de metri. Pilotul trecu pe automat și nava continuă să înainteze conform controlului traficului din Valley. Își crescu viteza, mergând acum cu 650 kilometri pe oră, limita maximă a motoarelor ei Gernhardt. Înainte să ajungă la Santa Barbara, începu să coboare. Pilotul deconectă pilotul automat și viră spre pădurile dese de la estul zonei Turnului Santa Barbara. Trecu peste câteva dealuri aproape la nivelul copacilor, apoi coborî nava într-o vale mică. Ateriză în fața unei cabane foarte mari, din lemn, de la baza dealului. Cabana și zona din jurul ei erau bine luminate. Lângă cabană erau două hangare și un țarc. Un pârâu măricel trecea aproape de ușa din față.

Intrară cu toții în cabană, tot fără să vorbească. Camera din față era mare și avea un cămin de piatră, în care ardea un foc de lemne. Două dintre ziduri erau pereți ecran, pentru moment oprite. O scară urca la un al doilea etaj, deschis. Cuplul care-i întâmpină avea șaptezeci de ani și erau servitori, lucru ce deveni evident imediat. Ei aduseră de băut și sandvișuri, în timp ce Duncan și Snick erau la baie. Când Duncan reintră în cameră, i se spuse să se așeze pe o canapea, lângă foc. Snick i se alătură. Amândoi cerură ceai cu gheață și fură serviți. După ce băură rapid un pahar, mai cerură unul și îl primiră.

Colonelul Simmons stătea în picioare, cu un pahar de vin în mână, și spuse:

— Acum, putem să vorbim. Dar eu voi vorbi cel mai mult.

Trei dintre polițiști se duseseră în altă parte, dar ceilalți stăteau pe scaune, nu prea departe. Cei doi servitori, cărora colonelul le spusese să se ducă în stonerele lor, plecaseră și ei.

— Probabil că voi doi sunteți cei mai vicleni oameni pe care i-a văzut vreodată Pământul, spuse Simmons. Categoric sunteți printre cei mai alunecoși și, Dumnezeu știe, cei mai distructivi. Dar m-am gândit că veți reveni exact în locul în care nimeni nu se va gândi că veți avea curajul să mergeți. Cine altcineva ar fi avut tupeul să facă asta? Așa că am plasat acolo niște detectori de greutate pe baterie, ascunși sub forma unor articole de mobilier. Când ați venit înapoi, după acea ispravă incredibilă...

Făcu o pauză, zâmbi și izbucni într-un hohot de râs. Când se opri, continuă:

— Detectorii au transmis o alarmă radio. Totodată, ei au eliberat gaz din containerele plasate de mine acolo, tot deghizate. Restul îl cunoașteți.

— Dar nu știm o mulțime de lucruri, zise Duncan. Ce ai de gând? De ce suntem aici? S-a întâmplat ceva care îți forțează mâna, nu-i așa?

— Voi doi, mai ales tu, Duncan, veți juca în evenimentele ce vor urma un rol mai mare decât credeți. S-a terminat cu fuga. Asta e de domeniul trecutului. Am decis că e timpul să preiau inițiativa. Nu prin atacarea și distrugerea echipamentelor și oamenilor deranjanți, deși voi ați făcut mai mult de atât. Aș începe spunându-vă că eu am fost șeful adevărat al tuturor grupurilor subversive din LA și din restul lumii. Diszno a avut un grad mai mare ca mine în departamentul organic, dar eu eram conducătorul OMC-ului. Când Diszno a fost ucis, am știut că nu va mai trece mult până la descoperirea mea. Așa că am decis să trec la acțiune. Tu ești principala mea armă.

Se uită la ecranul de perete.

— Este 1:02, a.m. chiar în clipa asta. În LA e zăpăceală mare, dar noi vom profita de toată acea confuzie. Acum... vreți să dormiți?

— Am putea măcar să ne facem o idee despre ce ai de gând cu noi? zise Duncan.

Simmons zâmbea, dar vocea lui era puțin mai dură.

— Voi doi sunteți onorații mei oaspeți. Dar aș vrea să faceți ceea ce spun eu. Veți vedea mai târziu motivele. Oamenii mei și cu mine avem mult de lucru și m-aș simți mai bine dacă voi ați sta liniștiți acum, să spunem ca să vă reveniți după îndelungata voastră epopee. Acesta este un loc de odihnă pentru organicii cu funcții înalte. Dar nu va veni nimeni aici, cel puțin pentru o

săptămână. Toate rezervările au fost anulate. Celelalte zile vor primi și ele mesajul, puteți fi siguri de asta. Trebuie să aveți încredere în mine.

— Oricum nu putem face altceva, comentă Duncan. Dar... ce e cu servitorii pentru restul zilelor săptămânii? Dar cu paznicii noștri?

— Nu-ți mai face griji pentru detalii. Am avut grijă de tot.

Simmons făcu semn cu degetul și trei polițiști se ridicară și se apropiară de Duncan și Snick.

— Court, Chang și Ashwin, zise Simmons. Ei sunt umilii voștri supuși. Orice aveți nevoie, cereți-le lor. Ashwin vă va răspunde și la orice întrebări, bineînțeles, cu excepția celor care ar pune în pericol securitatea. Sper că înțelegeți asta, nu?

Ieși din cabană împreună cu alți trei polițiști. Ashwin, un bărbat destul de slab, cu o mustață deasă și o bărbie și o gușă supradezvoltate, îi conduse într-o cameră de la etajul doi. În cameră erau două paturi și o baie. Înainte să le ureze noapte bună, Ashwin scose două arme cu protoni și câteva pachete de alimentare din sacul lui de umăr.

— Șeful a zis să vă dau astea. În primul rând, asta arată încrederea lui în voi. În al doilea rând, e bine să le aveți în eventualitatea unui atac. Este extrem de improbabil, dar nu se știe niciodată.

Ashwin se înclină și ieși din cameră, închizând ușa în spatele lui.

— Camera e monitorizată, probabil, spuse Snick.

— Nu contează. Spune ce vrei să spui.

— Nu am chef de vorbă, deși mă preocupă o mulțime de chestii, zise ea. Dar pot aștepta până mâine... când ne trezim.

Zece minute mai târziu, adormiseră.

Duminică, cerul era însorit. Duncan se trezi cu puțin înainte de prânz și se duse la parter. Snick servea deja micul dejun sau prânzul, stând la masă cu Ashwin și două femei. Acestea, care fuseseră printre polițiștii ce-i ridicaseră în ziua precedentă, fură prezentate drept Rani și Jiang. Duncan nu scoase nici un cuvânt în timpul mesei. Snick deschise gura foarte rar, ca de obicei. Ceilalți vorbiră cu vioiciune despre un nou mini-serial.

— Aș vrea să aflu aranjamentul camerelor de aici, zise Duncan, când ajunse la cafea. Și aș vrea să văd știrile și să

primesc orice informații aveți și care nu au fost încă dezvăluite publicului.

— Șeful a spus că poți primi orice date ceri, cu excepția celor legate de anumite probleme de securitate, spuse Ashwin.

Prin fereastra deschisă se auzeau fornăitul și tropotul cailor, precum și voci feminine și masculine. De undeva se auzi croncănitul unei ciori. Din apropiere răsuna cântecul frumos al unui cardinal. Prin minte îi trecu imaginea unei case în oraș. Casa avea o grădină cu peluză în față și o alta în spate. În grădini erau păsări de tot felul, prihori, cardinali, gaițe, colibri, cintezoi. Un șoim plutea în depărtare, căutând porumbei sau iepuri. Cerul și soarele erau reale, nu ca în lumea sterilă a turnurilor, cu cerul și soarele lor artificiale, unde singurele păsări erau în colivii, în piețe, iar singura vegetație erau arborii pitici.

Casa aceea? Unde se afla?

— Nu sunt multe de spus despre acest loc, zise Ashwin. Este o fermă pentru odihna și recreerea organicilor cu grade înalte. Servitorii și îngrijitorii nu vor fi curioși că ne aflăm aici duminica. Din când în când, înalții ofițeri organici sparg ziua din motive pe care nu trebuie să le explicăm servitorilor. Ei știu că acum există o urgență, așa că acceptă faptul că noi nu suntem oameni de duminică.

Se ridică, spunând:

— Acum vom privi știrile. Nu numai cele referitoare la această zonă. Știri din toată lumea și din diverse zile.

Reporterul de la știrile locale era extrem de preocupat de oprirea curentului din statul Los Angeles. El spuse că se credea că responsabili de aceasta erau cei doi super-criminali, Duncan și Snick. În viitorul apropiat aveau să fie disponibile mai multe detalii. Generalul organicilor din LA-ul de sâmbătă avea să fie înlocuit, fără îndoială, și urma să fie inițiată o anchetă privitoare la competența guvernatorului LA-ului de sâmbătă.

Restul știrilor erau despre evenimente locale. Totuși, la fiecare zece minute, pe o secțiune separată a ecranului apăreau imaginile și datele biografice ale celor doi criminali. Recompensa pentru prinderea lor era acum de 120 000 credite.

După aceea, Ashwin activă prezentarea diverselor benzi din celelalte zile și din mai multe părți ale lumii. În mai multe orașe avuseseră loc demonstrații și zeci de revolte în organele

ministeriale ale Chinei, Africii de Sud, Europei de Vest, Rusiei, Braziliei și Australiei.

— Simmons trebuie să aibă o organizație întinsă, spuse Duncan. E nevoie de multă influență și de mulți oameni ca să obții aceste benzi.

— Ești destul de perspicace, fu singurul comentariu al lui Ashwin.

Dar părea încântat.

Duncan era mulțumit. Mesajele lui provocaseră o furtună, așa cum sperase. Cum putea fi menținută această stare? Cum să împiedice stingerea agitației?

Exista un singur răspuns. Nu el, ci poporul trebuia să facă asta. Un om nu poate distruge sau salva singur o lume. Oamenii trebuiau să mențină acea furie până când aceasta ardea toate fundațiile putrede.

Slăbiciunea acelei semi-revolte – asta era, deocamdată, o jumătate de revoluție – era că îi lipsea o organizație monolitică suficient de puternică pentru a ieși în față. Totodată avea nevoie de un conducător hotărât, care să coordoneze organizația. Poate că acel impuls care cuprinde uneori masele putea aduce victoria. Din când în când, în zilele dinaintea Noii Ere, marea masă a poporului fusese posedată de un demon care o făcea să acționeze la unison. Aduși la exasperare, ca o entitate cu multe capete dar cu un singur suflet, oamenii dărâmaseră tirani și guverne.

În acea după-amiază se plimbă împreună cu Snick prin pădure, însoțiți de Ashwin și de un alt bărbat. După aceea, Ashwin le oferi cai, ca să călărească. Deși nici unul dintre ei nu mai călărise înainte și probabil că nu avea să o mai facă niciodată, se urcară pe animalele blânde și se plimbară timp de o oră pe o cărare lungă și șerpuită prin pădurea din cealaltă parte a fermei. Ashwin le dădea instrucțiuni, în timp ce călăreau.

La scurt timp după ce își terminară cina, Ashwin coborî pe scara mare din lemn. Se opri în fața lor și spuse:

— Colonelul vrea să vă vadă acum. Vă rog să mă urmați.

Îi conduse sus pe trepte și apoi pe hol, până în fața unei uși în fața căreia stăteau doi copoi înarmați. Ashwin ciocăni la ușă și vocea adâncă a lui Simmons le spuse să intre. Colonelul era așezat în spatele unui birou mare de mahon, pe care se aflau coșuri pline cu sfere – înregistrări – divers colorate și grămezi de

foi tipărite. Simmons se ridică la intrarea lor. Zâmbetul lui radia bucurie și încredere, și o imensă satisfacție. Bărbia lui ascuțită părea să proiecteze lumină, ca și cum ar fi fost o antenă de emisie.

— Am vești bune pentru voi, zise el. Sper că le veți considera vești bune. Dacă sunteți de acord să mergeți, la noapte plecăm spre Zürich.

Capitolul 21

— Zürich? întrebă Duncan. Capitala lumii?

— Da, spuse Simmons zâmbind, cu ochii fixați pe fața lui Duncan, ca și cum s-ar fi străduit să-i citească gândurile. Statul Elveția. Locul în care Consiliul Mondial tocmai a scos lista de nominalizați pentru înlocuirea lui Ananda.

— Nu am văzut asta la știri, zise Snick.

— Nu a fost anunțat încă.

Duncan nu mai era surprins de accesul lui Simmons la informații care nu erau accesibile publicului.

— De ce? întrebă el. De ce vrei să mergem noi acolo?

— Luați loc, vă rog.

Simmons se lăsă pe spate pe scaun, cu mâinile împreunate la ceafă.

— Ați scăpat de organici și după atacurile voastre datorită îndrăznelii, spuse el. L'audace, toujours l'audace. Știți ce înseamnă asta?

Duncan și Snick negară din cap.

— Curaj, curajul este totul. Este o frază măreață, într-o limbă măreață. Franceza, din nefericire la fel de moartă ca și latina. Dar spiritul galic continuă să existe. Curajul, curajul este totul. În voi doi sălășluiește acest spirit. Dar fugiți de prea mult timp, și este vremea ca voi... ca noi... să executăm un atac, o mișcare strategică ce va avea un efect mai mare decât oprirea curentului în Los Angeles de două ori la rând, pentru Dumnezeu! În definitiv, ceea ce ați făcut voi acolo a avut numai o valoare deranjantă, deși cred că pentru cetățenii din LA a fost mai mult decât un simplu disconfort.

Puse mâinile pe birou și se aplecă în față.

— Iată ce propun eu.

Deși se abținură cu greu, Duncan și Snick ascultară fără să-l întrerupă până când Simmons termină ce avea de spus.

— Asta e, încheie Simmons. Ce părere aveți? L'audace, nu?

— Sau sinucidere, spuse Snick. Nu mă înțelege greșit. În principiu sunt de acord cu tine. Dar este vorba de o mișcare decisivă, fără cale de întoarcere. Există într-adevăr șanse să avem succes?

— Nu putem ști până ce nu o facem, bineînțeles. Tu ce părere ai, Duncan?

— Dacă toată afacerea este pregătită așa cum ne-ai prezentat-o, s-ar putea încheia cu o mare victorie pentru noi. Am spus: s-ar putea. Dezavantajul… ei bine, nu-mi place ideea de a mă preda… și pe Snick, o dată cu mine… în mâinile inamicului. Pe de altă parte, asta se poate spune despre orice aventură.

— Recunosc că riscurile sunt mari, spuse Simmons. Dar asta nu v-a oprit niciodată, până acum. În plus, în această fază a jocului, ce altceva ar fi de făcut?

— Ar fi o surpriză uriașă, zise Duncan. Îi va lua pe nepregătite, îi va dezechilibra.

Se uită la Snick, care spuse:

— Duncan și cu mine trebuie să discutăm puțin despre asta. Singuri.

Simmons se ridică.

— Bineînțeles. Mă așteptam să vreți să discutați problema între voi. Puteți folosi camera asta. Vă promit că nu veți fi monitorizați.

Ieși, urmat de Ashwin. Când ușa se închise, Duncan spuse:

— Sunt o mulțime de puncte de siguranță în plan, iar copoii nu vor îndrăzni să ne împuște. Vom fi în văzul publicului.

— Dacă Simmons poate face ceea ce promite că va face, spuse ea. Dar ceea ce mă deranjează cel mai tare este că nu înțeleg cu ce se alege el din asta. De ce o face? El va fi într-un pericol la fel de mare ca și noi.

Snick avea dreptate să fie suspicioasă. Și Duncan se întrebase care erau motivele lui Simmons.

— Puterea, spuse el. Dacă reușim, el va avea o putere uriașă. Probabil că este extrem de ambițios, de îndrăznește așa ceva. Răsplata pe care crede că o va primi este mai importantă decât riscul.

— Sau poate e un revoluționar adevărat, zise Snick.

— Da. Dar nici măcar aceștia nu sunt conduși doar de marile idealuri. Ei vor să zdruncine puterea guvernului împotriva căruia se revoltă, iar acest guvern trebuie în cea mai mare parte a timpului să fie schimbat. Însă în adâncul sufletului există și foamea de putere.

— Dar noi? întrebă Snick. Asta e valabil și pentru noi?

Duncan râse.

— Nu cred, zise el. Nu am avut niciodată ambiția să-i conduc pe alții. Dar cine știe ce este acolo, în adâncuri, unde conduce o fiară nesăbuită? Oricum, motivele lui Simmons nu prea contează acum. Contează ceea ce se va întâmpla când vom merge la Zürich.

— Mergem?

— Eu merg, spuse Duncan.

— Atunci merg și eu. Numai că...

— Da?

— Cu mult timp în urmă am văzut un spectacol despre Revoluția Franceză. Personajul principal, cred că îl chema Danton, a fost marele conducător al revoltei. Tuturor celor din Franța le era o frică de moarte de el. El a fost responsabil pentru trimiterea la ghilotină a mii de oameni. Până la urmă însă, a fost și el condamnat, și i s-a tăiat capul. În timpul procesului, a spus... stai puțin să-mi amintesc. Oh, da. A spus: Revoluția este ca Satana. Își mănâncă propriii copii.

Duncan nu răspunse. Fața copilului, fața lui, ardea ca un meteorit în mintea lui. Și, ca și în cazul unei stele căzătoare, dispariția ei lăsă în urmă întuneric, dar un întuneric format din groază și disperare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Snick.

— Imaginea acelor capete rostogolindu-se într-un coș. Nu contează. Nu e obligatoriu ca istoria să se repete.

— Natura umană se repetă, zise ea. Dar ai dreptate. Nu putem refuza să acționăm doar din cauza a ceea ce li s-a întâmplat altora. Noi nu suntem ca ei.

Duncan se duse la ușă și o deschise. Ashwin stătea de pază pe coridor.

— Spune-i lui Simmons să suntem gata, zise Duncan.

O clipă mai târziu, colonelul intră în cameră, urmat de Ashwin. Zâmbea, ca și cum s-ar fi așteptat la o acceptare a propunerii lui.

— Mergem, spuse Duncan. Până la capăt.

— Bun! E ca traversarea Rubiconului de către Iulius Caesar. Zarurile sunt aruncate. Podurile sunt arse în spatele nostru. Murim sau învingem.

— El a învins, spuse Snick. Dar mai târziu a avut parte de un final urât.

— Și tu, Brutus, zise Simmons, încă zâmbind. În ciuda prudenței și cinismului lui, a avut încredere în oameni nepotriviți. Eu nu voi face aceeași greșeală.

Nu, îl corectă Duncan în gând, vei face propriile tale greșeli.

— Vă voi spune detaliile de care aveți nevoie, zise Simmons. Până la miezul nopții, când vom pleca, trebuie să aveți toate datele și echipamentul ce vă sunt necesare.

O oră mai târziu, Duncan merse în dormitorul lui și se întinse în pat. Închise ochii și încercă să scoată din adâncurile memoriei sale tot ceea ce știa despre Jefferson Cervantes Caird. Simmons îi spusese că va merge la Zürich deghizat în servitorul personal al colonelului. În timpul călătoriei trebuia doar să rămână tăcut și să urmeze procedurile stabilite pentru vizitatorii zonei intertemporale. Totodată, își spuse că putea să înceapă să se gândească la sine ca la Caird, nu Duncan.

Dar fusese atât de multe alte personaje: Bob Tingle, Jim Dunski, Wyatt Repp, Charlie Ohm, părintele Tom Zurvan, Will Isharashvili și William St. George Duncan. Acestea nu erau simple identități asumate de el. El devenise acele persoane. Scurtele identități de tranziție ale lui David Grim și Andrew Beewolf fuseseră doar niște nume cu biografii false atașate, niște simple roluri. Acum, ca să redevină Jefferson Cervantes Caird, trebuia să meargă în urmă cu Duncan și cu ceilalți, până la originalul Caird.

Nu era o sarcină ușoară. Probabil că nimeni altcineva din lume nu mai avusese atâtea personalități, poate cu excepția vreunui psihopat cu personalitate multiplă. El era singurul om care le putea crea atunci când vroia, care putea să devină altul. Dar descoperi curând că îndepărtarea lor era cu totul altceva.

După o vreme renunță la încercarea chinuitoare de a trece dincolo de Duncan, cel mai recent eu al său. Respira greoi. Tehnicile lui mentale exotice și uneori suprarealiste fuseseră inutile. Duncan rămăsese înfipt în mintea lui.

Toate celelalte personalități ale lui erau încă neatinse. Ele vorbeau cu voci subțiri, dar puternice. Deși presupuși a fi morți și îngropați, insistau să fie reînviați și mișcau puțin pietrele de pe mormintele lor. Erau cu toții niște supra-zei sau, din alt punct de vedere, niște supra-diavoli.

El avea să se numească din nou Caird, dar în realitate încă era Duncan. Și nu reușea să realizeze reînflorirea totală a

amintirilor și psihicului lui Caird. Vocile strămoșilor lui, pe care și-i crease singur, puteau să vorbească din când în când. Ei îl aruncau undeva departe de destinul spre care se îndrepta, la fel cum făcea și fața acelui copil. Ei îl transformau într-o parabolă auto-distorsionantă, într-o traiectorie întortocheată. Pe curba minții lui se aflau unde sinusoidale intercalate cu unde dreptunghiulare. Vocile produceau niște fulgere psihice care, la rândul lor, produceau impulsuri de energie și căderi. Putea spune că degetele lui nu erau întotdeauna la comanda reostatului lui mental. Degetele altora încercau să pună mâna pe el.

Oftă, întrebându-se în același timp dacă acel oftat era numai al lui. Nu știa cât de atent sau nu îl supravegheau ceilalți și nici ce gânduri și acțiuni îi aparțineau numai lui Duncan.

Totuși, se simți bine când coborî în camera principală și Snick îl salută spunându-i „Jeff”. Acel nume părea primul pas spre recâștigarea identității lui originare. Era ca și cum într-o cameră întunecată ușa se deschisese puțin, lăsând să intre o rază firavă de lumină. Dispoziția i se îmbunătăți mult când văzu noile benzi afișate pe ecrane pentru pasageri. Unele dintre acestea erau canale pentru știrile publice. Unele erau benzi făcute de departamentul organic numai pentru ochii autorităților superioare.

Canalele de știri erau din treizeci și ceva de metropole din întreaga lume și din mai multe zile. Deși susțineau poziția guvernului și erau cenzurate, arătau totuși că peste tot erau neliniști și agitații considerabile. Caird observă însă că unele dintre demonstrațiile populare erau pentru sprijinirea guvernului și că existaseră câteva incidente în care acestea fuseseră atacate de protestatari. Nu era surprins. Mulți cetățeni nici nu vroiau să se gândească să renunțe la sistemul zilelor. Ideea îi neliniștea provocându-le teamă și furie.

Benzile organicilor arătau mult mai multe demonstrații decât cele de pe canalele de știri. Unele dintre ele erau prelegeri ținute de ofițeri organici de grad înalt, despre cum trebuiau controlate aceste demonstrații și cum trebuiau tratați conducătorii lor. Totodată, ele oferea statistici referitoare la numărul demonstranților și probabilități calculate pe computer ale succesului guvernului în înăbușirea lor. Ceea ce-l interesa cel mai mult pe Caird era numărul estimat al cetățenilor care

fabricau și foloseau ilegal elixirul de încetinire a îmbătrânirii. Calcularea acestui număr se baza pe numărul de furturi și atacuri la laboratoarele biochimice și al arestărilor de oameni care vindeau elixirul. Vânzare nu era un cuvânt corect. Comercianții schimbau elixirul pe daruri cumpărate pe cardurile de identitate ale cumpărătorilor. În unele cazuri nu existaseră nici aceste schimburi. Deținătorii elixirului îl ofereau pur și simplu.

Capitolul 22

La 10:32, grupul de cincisprezece oameni decolă de la fermă într-o navă aeriană mare. Se îndreptară spre nord-vest, spre Armada Field, aflat la 200 kilometri depărtare. Cerul era foarte înnorat, deși existau câteva spărturi prin care se vedeau stele strălucind slab, în ceață. Nava, pilotată pe comandă automată, zbura în viteză la nivelul vârfurilor copacilor, înălțându-se peste dealuri și coborând în văi. Luminile de navigație erau stinse. Drumul din față era cercetat în infraroșu și radar.

Pasagerii erau tăcuți, protejați de vânt de cupolă, dar neprotejați de uraganul gândurilor, de îndoieli și tensiune. Vocile lor interioare erau puternice.

La 10:53, luminile reflectate de pe cer deveniră mai puternice. Nava țâșni peste coama unui deal și Armada Field apăru pe câmpia de dedesubt. Se întindea ca un octopod strălucitor. Turnuri de apă, turnuri de control, lansatoare de rachete și de reactoare se înălțau peste tot. În jurul aeroportului imens nu exista nici un gard. De ce să fie așa ceva, când nu existau inamici împotriva cărora să fie apărat? Nu mai existaseră războaie de peste două mii de ob-ani, iar senzorii ar fi detectat orice pătrundere neautorizată a unei ființe mai mari de un hârciog.

Simmons nu le dăduse nici un detaliu despre cum aveau să folosească aeroportul. Nu explicase procedurile folosite pentru traversarea câmpului și transportarea grupului de acolo la Zürich. Caird presupuse că ordinele fuseseră transmise prin date introduse în băncile departamentului organic. Acestea puteau fi chiar legitime, deși scopul nedeclarat al lui Simmons nu era în nici un caz așa.

Un ecran din fața pilotului se aprinse. Acesta spuse ceva pe voce scăzută în microfonul căștii. Opri comanda automată și îndreptă nava spre câmpul de aterizare. Nava încetini și se așeză într-un spațiu de parcare marcat. Longeroanele atinseră pavajul cu capetele lor rotunde și spongioase. Cupola se retrase. Ușile laterale se deschiseră. Pasagerii începură să coboare. Fiecare dintre ei avea pe umăr un sac destul de plin.

Afară îi așteptau doi oameni. Unul dintre ei era o femeie înaltă, în uniformă de polițist și cu o mantie lungă și verde. Ea și Simmons schimbară câteva cuvinte, în timp ce ceilalți intrară în

clădire. În cameră mai erau doar trei persoane, funcționarii de zbor. Vocile lor răsunau sec în camera uriașă.

Simmons se duse să vorbească cu ei. Ceilalți din grup, după ce își puseră sacii mari pe podea, se așezară, începură să se învârtă într-o parte și în cealaltă, sau se duseră în camera de odihnă.

Privind prin fereastra mare de pe lateralul clădirii, Caird văzu încă un avion aterizând. Din el coborâră doi bărbați și două femei. Cu mult înainte ca ei să intre în clădire, cu rucsacii înălțându-se mult deasupra capului, Duncan îi recunoscu pe doi dintre ei: Barry și Donna Cloyd. Fiecare avea într-o mână o cutie mare.

Duncan fu la fel de surprins și bucuros ca și cum ar fi dat pe neașteptate peste niște prieteni vechi. Donna își așeză zâmbind cutia pe podea și alergă spre el. Îl îmbrățișă pe Caird și îl sărută pe obraz, apoi încercă să o cuprindă cu brațele pe Snick. Snick zâmbea, dar se feri de îmbrățișare și se înclină în fața Donnei.

— Ce naiba, Thea, spuse aceasta. Nu mai fi așa rece!

Barry își pusese și el cutia pe podea. Îl îmbrățișă pe Caird și o prinse pe Snick înainte ca ea să-l poată respinge. Așa că tot ce putea să mai facă era să accepte, cu cât mai multă grație.

Înainte ca Duncan să le poată pune întrebări, Simmons anunță că urmau să plece. Îi conduse afară din cameră, apoi pe un hol larg, cu tavan înalt și într-o altă cameră mare. La capătul unei rampe ce ducea la o ușă erau un bărbat și o femeie în uniforme de piloți. Aceștia îi salutară și îi conduseră printr-un spațiu îngust, printr-un burduf și ajunseră într-un avion mare. Zece minute mai târziu, nava se retrase cu spatele de lângă pod, întoarse silențios, cu excepția scrâșnetelor fuzelajului – care era foarte flexibil – și apoi înaintară pe o rampă, spre catapultă. După ce toată lumea avu centurile de siguranță puse și scaunele lăsate suficient de mult pe spate – pasagerii erau aproape întinși la orizontală – se auzi bâzâitul de avertizare. Vocea pilotului șef le spuse să se pregătească de decolare. Se auzi din nou soneria. Lumini portocalii începură să clipească pe pereți și ecrane. Pilotul începu numărătoarea inversă. La zero, pasagerii fură împinși în spate, în spătarele pufoase. Sângele lor se repezi spre partea inferioară a corpului. Caird fu gata să leșine. Se simțea aproape imponderabil. Era un sentiment fals, psihologic. Motoarele Gernhardt erau pornite și nava începu să

se înalțe, ridicată și aruncată înainte de interacțiunea echipamentului magnetic al avionului cu câmpul Pământului. Un minut mai târziu, porniră reactoarele. Fuzelajul tremura și continuă să facă așa aproape până la capătul zborului.

Când ajunseră la altitudinea de 20 000 de metri, se auzi iar soneria. Luminile clipiră din nou. Pilotul șef spuse că-și puteau ridica scaunele. Dar nu puteau să-și slăbească sau să-și scoată centurile de siguranță.

Pasagerii erau cufundați în gânduri, făcându-și griji pentru viitorul apropiat, întrebându-se dacă totul avea să meargă atât de bine cum prezisese Simmons. Fiecare proiecta o duzină de scenarii posibile, toate pesimiste. Cel puțin asta presupuse Caird că făcea fiecare. El așa făcea. Nu știa ce se întâmpla în mintea indescifrabilă a lui Snick. Probabil imagini în care era încolțită și trebuia să-și croiască drum trăgând în inamici, viziuni fericite pentru ea. Probabil că era singura de la bord pe care o bucura perspectiva unui conflict cu autoritățile. Simmons avea poate și el imagini luminoase ale succesului, dar acestea nu erau scenele sângeroase ale lui Snick.

Nava se zdruncină când reactoarele porniră în marșarier, încetinind-o. Zece minute mai târziu, motoarele cu reacție se opriră și generatoarele Gernhardt preluară comanda. Pasagerilor li se permise să se ridice, să se întindă și să facă câțiva pași. Câteva minute mai târziu trecură iar la locurile lor. Scaunele erau acum ridicate complet, dar fură nevoiți să-și prindă din nou centurile. Când traversară valea Linth-ului, dincolo de munți, era luni, 11:35, a.m. Cerul era senin, iar temperatura la sol în oraș era de 22 de grade Celsius. Lacul Zürich sclipea albastru și era plin de culoare datorită pânzelor albe, roșii, verzi și albastre. Caird văzuse benzi în care apăreau delfinii de apă dulce care trăiau în lac. Strămoșii lor fuseseră aduși acolo cu o mie de ob-ani în urmă. Erau recunoscuți ca ființe conștiente și aveau aceleași drepturi civile ca și oamenii, numai că nu li se permitea să voteze. Totuși, șeful lor, care reprezenta consiliul delfinilor, trata cu un reprezentant al Departamentului Interfeței Non-umane. Existau șapte reprezentanți umani, câte unul pentru fiecare zi, căci delfinii nu erau obligați să adere la organizarea pe zile a vieții.

Orașul era localizat încă la capătul nord-vestic al lacului. Nu avea suburbii. Restul malului lacului era un parc public

supravegheat de rangeri. Exact la marginea orașului era un turn rotund, verde în totalitate, cu multe ferestre, înalt de opt etaje și cu un diametru de doi kilometri și jumătate. În partea de sus avea o structură gigantică tip pagodă, care avea în vârf un glob rotativ al Pământului. Acesta se mișca sincronizat cu rotația planetei pe propria axă. În interiorul clădirii erau birouri și apartamente ale administrațiilor din fiecare zi a statului Elveția și ale guvernului mondial. Totodată mai cuprindea toate magazinele, restaurantele și facilitățile de transport necesare locatarilor. Partea orașului din exteriorul turnului era formată din clădiri mici cu birouri și apartamente, nici una mai mare de trei etaje, și case de locuit. Acestea erau faimoasele case rotunde cu acoperișuri înclinate pe care Caird le văzuse în multe benzi educative. Coșurile decorative de pe ambele părți și ferestrele care semănau atât de mult cu niște ochi deasupra unor guri îi aminteau de ilustrațiile lui Neill, ale caselor din Oz.

Afacerea Orașului ne-turn Zürich era în principal turismul. Sute de mii de oameni mergeau acolo în fiecare an. Cea mai mare atracție, în afară de turul turnului, era corpul stonat al lui Sin Tzu, fiul lui Wang Shen, fondatorul Erei Noi. Acesta stătea pe un piedestal, într-un parc aflat aproape de marginea lacului.

Capitolul 23

Terenul de aterizare era la cincisprezece kilometri de oraș și spre interior, față de lac. O parte a muntelui fusese dezintegrată ca să i se facă loc. Lângă terenul de aterizare era stația terminus a căii ferate, unde erau coborâți turiștii, stonați sau nestonați. Cei stonați erau duși în depozit, ca să-și aștepte ziua de reanimare. Cei nestonați mergeau în oraș cu autobuze. Terenul de aterizare efectiv era rezervat în principal pentru aeronave guvernamentale. Nava ateriză lângă o clădire mare și rotundă, făcută din stâncă verde artificială, sclipitoare. Cum toate cardurile de identitate și planul de zbor fuseseră cercetate, pasagerii coborâră la sol fără alte întrebări. În lobby se aflau o mulțime de oameni, majoritatea în uniforme ale diverselor departamente, toți vorbind între ei cu animație.

Caird și ceilalți se așezară la un rând din capătul îndepărtat al camerei și își introduseră cardurile de identitate în fante. Personalul Biroului de Turism urmărea afișajele pe ecran, dar nu părea foarte preocupat de activitatea sa.

Procedura decurgea rapid. Nici unul dintre cei din grupul lui Simmons nu fu nevoit să-și plaseze degetul mare pe placă, pentru ca să i se compare amprenta digitală cu cea de pe cardul afișat. Cardul și gradul fiecăruia aveau destulă greutate ca procedurile normale să fie eliminate.

Ofițerii TB le făcură semn să treacă și grupul îl urmă pe colonelul Simmons. Ieșiră pe partea cealaltă a clădirii, unde îi aștepta un autobuz închiriat pentru grupul lor. Mașina porni silențios și încet și în scurt timp intră în traficul de pe autostrada principală spre Zürich. Nu erau atâtea mașini cât se așteptase Caird, dar benzile pentru biciclete de la marginea drumului erau pline.

Autobuzul ieși de pe autostradă pe o rampă și intră pe un drum lateral. Acesta merse pe un drum șerpuit prin parc, până când ajunse la o parcare din apropierea unui spațiu deschis întins. În centrul acestui spațiu era un piedestal de bronz pe care se afla corpul gorgonizat al lui Sin Tzu. În zonă erau bănci pentru oameni și multe gherete, la care erau vândute floricele, sandvișuri, înghețată, orgasm și băuturi. La scurt timp după ce pasagerii coborâseră din autobuz, sosi un alt vehicul. Din acesta coborî o echipă de televiziune. Caird știa că aceasta fusese

chemată de Simmons, prin canale știute numai de acesta. Faptul că alături de echipă nu se afla și inevitabilul ofițer organic demonstra capacitatea de previziune a lui Simmons. Reprezentanții presei primiseră ordin să se afle acolo, de la o autoritate aparent legală.

Trebuia să-l admire pe Simmons. Colonelul era gata să-și vâre capul în gura leului, deși era foarte probabil să fie mușcat. L'audace, toujours l'audace.

Totodată Simmons era gata să riște și capetele altor oameni. Acest lucru nu putea fi evitat. Oare el, Caird, ar fi făcut același lucru cu ceilalți, dacă ar fi apărut ocazia? Bineînțeles că da.

Șefa echipei de televiziune, o brunetă înaltă și zveltă, vorbea cu Simmons. În timpul schimbului de cuvinte intens, bruneta părea nedumerită și supărată. În cele din urmă, după alte câteva cuvinte ale lui Simmons, pe care Caird nu reuși să le audă, ea aprobă din cap. Se întoarse la echipa ei și le vorbi oamenilor. Aceștia își ridicară sprâncenele a mirare, iar unii dintre ei părură gata să protesteze, dar îi urmară cu toții pe Simmons și grupul lui spre centrul parcului. Turiștii și cei din jur se apropiară și ei, știind că urma să se întâmple ceva, dar fără să știe ce anume. Printre ei erau mulți copii. Mai mulți adulți aveau camere de filmat. Ei urmau să înregistreze întâmplările. Polițiștii, când aveau să sosească, urmau să încerce să confiște camerele de filmat, dar probabil că nu aveau cum să reușească decât arestând pe toată lumea. Oricum, nu puteau șterge memoria privitorilor. Aveau să încerce să-i împiedice să vorbească despre ceea ce văzuseră. Unii aveau să fie suficient de speriați ca să tacă. Alții însă aveau să vorbească tocmai pentru că li se interzisese.

Cele două grupuri se opriră când Simmons ajunse în fața corpului lui Sun Tzu. Oamenii de la televiziune, fiecare având în mână câte o cameră de filmat mică, se împrăștiară ca să prindă acțiunea din toate unghiurile. Trei dintre ei împiedicară mulțimea să intre în zona din jurul monumentului. Acela ar fi trebuit să fie un pământ sacru, deși nimeni nu știa de ce. Privitorii, bine condiționați să asculte ordinele celor de la televiziune, rămaseră afară din câmpul vizual al camerelor. Ei observau, dar în același timp participau la un ritual. Care reprezenta totuși un mister. Astfel, era ca un fel de ceremonie

religioasă al cărei adevărat înțeles nu era cunoscut de public, dar care tocmai prin asta devenea mai interesantă.

Sin Tzu, stonat pentru eternitate sau pentru suficient timp ca să poată fi considerat o eternitate, stătea pe un piedestal înalt de bronz. Era îmbrăcat în roba verde, de asemenea stonată, a Consilierului Mondial Suprem, un titlu pe care nu-l mai purtase nimeni după el. Privea spre exterior, cu spatele la oraș, ochii lui deschiși îndreptându-se spre munții de dincolo de lac. Trăsăturile lui erau „pur” mongole, foarte rar văzute în prezent, din cauza hibridizării intensive încurajată de guvern. Dar un bunic fusese scoțian. O bunică fusese punjabi. Capul și mâinile lui dezgolite erau pictate cu culori vii, pentru acoperirea cenușiului corpurilor stonate. Părul tuns scurt era negru, ochii la fel, pielea aurie. Una din mâinile lui, întinsă, ținea în palmă un glob mare, reprezentând Pământul, iar pe una din părțile acestuia erau scrise cuvintele: PAX. Pe toate cele patru fețe ale piedestalului erau plăci de bronz, pe care era scris numai numele lui, cu caractere engleze, loglan și chinezești.

Niște emițătoare ultrasonice, plasate sub cele patru colțuri ale piedestalului, îi împiedicau pe porumbei să se așeze pe el.

Simmons se uită la Sin Tzu pentru o clipă și apoi se întoarse cu spatele. Poate că își spunea că într-o zi el avea să aibă același rang. Corpul gorgonizat al lui Simmons avea să stea pe un piedestal, în timp ce turiștii se învârteau și exclamau în jurul lui, mâncând floricele și prăjituri, iar muzica avea să se audă, ca și acum, de undeva din depărtare.

Caird, în timp ce îl privea și el pe Sin Tzu, își deschisese sacul de umăr, plasat acum pe pavaj, aproape de baza piedestalului. Ceilalți membri ai grupului făcură același lucru. El scoase ceva ce semăna cu o frânghie foarte lungă, dar era de fapt un lanț din metal stonat, acoperit cu un material maroniu, pentru protecția împotriva răcelii zalelor. La un capăt al lanțului era atașată o curea foarte subțire din același metal izolat. Caird își puse cureaua în jurul taliei și o strânse până simți durere. Apoi împinse un capăt al curelei prin cataramă și învârti cadranul micuț de deasupra încuietorii.

Acum, cureaua putea fi desfăcută numai de o persoană care cunoștea combinația.

Apoi, mișcându-se rapid, aruncă celălalt capăt al lanțului peste partea de sus a piedestalului. Cineva de pe cealaltă parte

prinse lanțul, îl trecu peste piedestal și Caird îl aruncă din nou în sus. Apoi îi ajută pe ceilalți să-și lege lanțurile în jurul picioarelor lui Sin Tzu. În două minute, toate lanțurile fuseseră strânse în jurul gleznelor lui Sin Tzu, capetele libere fuseseră introduse în încuietorile cu cifru ale curelelor, iar cadranele de la fiecare încuietoare fuseseră rotite.

Întregul grup era acum legat de corpul fondatorului Erei Noi.

Camerele de filmat ale echipei de televiziune și ale spectatorilor înregistrau fiecare mișcare.

Simmons plasase pe unii dintre oamenii lui în mijlocul mulțimii. Aceștia filmau cu camere miniaturale în formă de nasturi sau ornamente.

Simmons se întoarse cu fața spre turn și strigă:

— Atențiune, cetățeni! Atențiune, cetățeni! Sunt colonelul Kieth Alan Simmons din Departamentul Organic de Marți al statului Los Angeles, Organul Ministerial Nord-American! Această femeie – zise el arătând spre Snick – este fugara și presupus vinovata Panthea Pao Snick! Iar acest om este tot un fugar și un presupus criminal! I-ați văzut fața și datele biografice pe ecran de multe ori. El este Jefferson Cervantes Caird!

Se opri pentru o clipă. Din depărtare se apropia vuietul unor sirene. Erau vehiculele de suprafață ale organicilor, care veneau în viteză, fiind mai aproape decât indica nivelul sunetului, pentru că vântul bătea dinspre lac spre continent. Din turn coborau nave aeriene, cu luminile lor portocalii aprinse. O duzină de alte nave se apropiau dinspre secțiile orașului.

— Știți cum guvernul, Consilierii Mondiali și toată clica lor de funcționari v-au mințit! urlă Simmons. V-au manipulat, cetățeni, pentru a-și atinge propriile interese! Ați văzut mesajele lui Caird, în care era expus complotul de a vi se ascunde elixirul de încetinire a îmbătrânirii, care este totuși folosit pentru oficialii de rang mare, pentru ca ei să poate trăi de șapte ori mai mult decât voi, cetățenii înșelați ai așa-zisului Commonwealth al Pământului!

Prima aeronavă care ajunsese ateriză la marginea ariei pavate din jurul corpului lui Sin Tzu. În ea erau șase organici, cu armele în mâini.

Caird se simțea foarte incitat, dar și foarte rece. Oare pielea lui era la fel de palidă ca a celorlalți din grup, cu excepția lui Simmons, care era roșu la față?

O altă navă era gata să atingă pământul în cealaltă parte a cercului.

Câțiva spectatori începură să se îndepărteze. Ceilalți păreau incapabili să se desprindă de ceea ce știau că în curând avea să devină centrul unor mari tulburări. Cei cu camere de filmat continuară să înregistreze.

— Ne-am legat cu lanțuri de Sin Tzu și vom rămâne aici până când ne vor satisface cererile și cauza noastră, de fapt, cauza voastră! strigă Simmons. O facem ca semn de protest împotriva fraudei, corupției și activităților ilegale ale guvernului! O facem, deși știm că vom fi arestați! Vrem ca acest eveniment să fie public, ca întreaga lume să aibă ocazia să îl vadă! Cerem ca opinia publică să urmărească îndeaproape procesul și să protesteze, dacă guvernul ne va ignora drepturile...

Un general organic, splendid într-o uniformă verde deschis, cu șnur auriu, epoleți și o cască cu pene, se îndreptă spre Caird. Pe fața lui lungă și îngustă se citea furie, iar pielea lui era mai palidă decât a celor înlănțuiți. Arma cu protoni din mâna lui era îndreptată spre Simmons.

— Colonele Simmons, te arestez în numele Commonwealth-ului și a Consiliului Mondial! Vei coborî de acolo și vei înceta acest discurs subversiv! Voi, ceilalți, spuse el, fluturându-și mâna liberă, sunteți arestați sub aceleași acuzații: conspirație pentru subminarea guvernului, spargere de zi, fugă pentru evitarea arestării, opunere la arestare, sabotaj, diseminare de date false ilegale și subversive, incitare la revoltă, declarații inflamatorii și false la adresa autorității, uz ilegal al băncilor de date, introducere de date false în bănci și...

Se opri ca să își tragă respirația și totodată ca să sublinieze acea ultimă acuzație:

— Crimă!

Caird observă că omul nu menționase oprirea curentului în LA. Dar el sau alții aveau să ajungă și la asta.

Alte două aeronave atinseră pământul. Erau prezente cel puțin douăzeci de vehicule organice și mai veneau și altele. Copoii cereau deja cetățenilor care aveau camere de filmat să le predea autorităților.

Simmons nu-i dădu nici o atenție generalului și continuă să-și repete mesajele. Dar acum totuși, vocile puternice ale organicilor și ale cetățenilor îmbrânciți începuseră să-i acopere

glasul. Un fotograf curajos din primul rând continua să facă poze. Nici un polițist nu ajunsese încă la el. Apoi se opri, scoase din aparat filmul, o sferă mică, și îl băgă în buzunar. Lăsă aparatul să cadă, se întoarse și intră în mulțimea gălăgioasă și agitată.

Generalul organic urlă, cu fața roșie ca focul:

— Oprește-te din vorbit!

Simmons se opri din discurs ca să spună, la fel de tare:

— Nu mi-ai citit drepturile!

— Organicilor nu li se citesc drepturile! țipă generalul. Ei le cunosc!

— Noi nu suntem organici! spuse Caird. Și nici nouă nu ne-ați citit drepturile!

— Liniște! Cer liniște! strigă generalul și apăsă butonul armei cu protoni.

Din vârf țâșni o lumină violetă foarte subțire, care atinse bărbia lui Simmons. Acesta se dădu în spate, împleticindu-se, și lovi baza piedestalului, după care se prăbuși, inconștient, peste acesta.

— Brutalitate a organicilor! urlă Caird. Cetățeni, declar că colonelul Simmons v-a spus adevărul! Mai mult, eu pot completa datele prezentate de el! Vă voi spune multe dintre nelegiuirile comise de guvern, toate împotriva drepturilor și bunăstării voastre!

Generalul îndreptă arma spre Caird și apăsă pe trăgaci.

Capitolul 24

Caird se trezi cu o durere de cap și în bărbie, și în plus cu o durere surdă a tuturor mușchilor. Durerea nu era continuă. Pulsa, ca un semnal dreptunghiular. Stătea întins pe spate, pe o masă tare, cu capul pe o pernă subțire. Un mecanism de scanare, al cărui capăt rotund și alb semăna cu ochiul lui Dumnezeu – un Dumnezeu destul de cretin – se mișca într-o parte și în cealaltă pe deasupra lui. Polițiștii stăteau în jurul mesei, supraveghindu-i pe el și pe doctorița în uniformă alb-roșie. Unul dintre ei era generalul care trăsese în el. Singurul civil care mai era prezent în afară de doctoriță era un bărbat scund și solid, de vreo șaizeci de sub-ani, cu cel mai mare nas pe care-l văzuse Caird vreodată.

Doctorița spuse:

— Te doare capul.

Era o afirmație, nu o întrebare. Îi făcu o injecție în partea superioară a brațului drept gol. Durerea se retrase în câteva secunde, ca nivelul mării în timpul refluxului.

Ridică brațele și apoi își pipăi încheieturile mâinilor. Centura și lanțurile dispăruseră. Nu puteau fi tăiate cu o rază cu maseri sau protoni, ceea ce însemna că folosiseră un scaner de frecvență, ca să determine combinația încuietorilor.

Bineînțeles, pereții înregistrau tot ce se întâmpla în cameră, iar cei trei polițiști foloseau camere de filmat.

Omul cu nas mare își făcu loc printre ceilalți până lângă masă. El luă mâna lui Caird între mâinile lui mari și reci și spuse:

— Eu sunt avocatul tău, cetățene Caird. Nels Lupescu Bearss, de la firma Shin, Nguma și Bearss, și sunt un avocat destul de scump. Dar m-am oferit voluntar ca să te reprezint, fără să-ți cer nici un credit. Consiliul Mondial m-a acceptat ca reprezentant al tău, ceea ce era și cazul să facă, la naiba.

Vocea lui era adâncă, rezonantă și curgătoare.

— Mulțumesc, spuse Caird. Ce e cu ceilalți?

— Fiecare dintre ei are câte un avocat.

— Sunt buni cu toții?

Bearss lăsă mâna lui Caird. Zâmbi cu amărăciune, ridică din umeri și zise:

— Ei...

Doctorița se uita la afișajul de pe unul din pereții-ecran. Pe acesta apăreau indicațiile mașinii care se mișca pe deasupra lui Caird.

— Poate fi dus în celulă acum, zise ea.

— Nu te obosești nici măcar să mă întrebi cum mă simt? întrebă Caird.

Doctorița păru surprinsă. Arătă spre ecran și zise:

— De ce?

Bearss își ridică nasul și se uită la ea în lungul lui.

— Chiar așa, de ce? Nu e nevoie de interes personal aici, nu, nici un pic compasiune sau bunătate. Lasă mașina să vorbească! Iar atunci când a vorbit, spusele ei reprezintă cuvântul divin! Nu cumva Dumnezeu are vreo conexiune desprinsă, vreo defecțiune? Lui Dumnezeu îi pasă? Dumnezeu trimite tunetele de pe Muntele Sinai prin intermediul unui ecran?

Fața doctoriței deveni roșie.

— A fost verificat de două ori, zise ea.

— Gata cu prostiile! spuse tare generalul. Duceți-l în celulă!

— Am dreptul să discut cu avocatul meu, zise Caird.

— Toate drepturile tale vor fi respectate cu strictețe!

Doi polițiști îl prinseră de umeri pe Caird și îl ridicară în șezut. Când ajunse în picioare, el constată că, deși durerea dispăruse, era slăbit. Cu toate acestea, spuse:

— Pot să merg fără ajutor.

Râse încet și adăugă:

— Și nu sunt într-o stare în care să pot fugi. Din nou.

Bearss porni imediat în spatele lui Caird. Grupul merse pe hol, trecând pe mai multe uși închise. Caird știa că pereții-ecran monitorizau totul, pe hol. Nu avea să scape de ochii camerelor de filmat nici măcar o secundă, cu excepția timpului petrecut în baie. Și nu era sigur că nu va fi observat și acolo. Existau și multe alte mijloace prin care ceilalți să se asigure că el nu scăpa, dar asta nu conta. Nu venise acolo ca să încerce apoi să fugă.

— Cetățene Bearss, zise Caird peste umăr. Tu ești avocatul meu pentru azi? Știi cine va fi avocatul meu mâine?

— Eu sunt. Am primit un pașaport temporal din cauza gravității presupuselor tale crime. La fel și avocații colegilor tăi.

— Va fi o experiență nouă pentru tine, zise Caird. Să trăiești în fiecare zi.

— Abia aștept.

Grupul se opri aproape de capătul holului. Un căpitan ieși în fața grupului și spuse un cuvânt de cod al ușii. Caird nu reuși să audă cuvântul. Ușa se retrase în dreapta, într-o nișă a peretelui. Caird intră într-o cameră mare, simțindu-se foarte obosit. Pereții băii erau formați de niște pereți falși dintr-un colț, deschiși în partea de sus. În cameră mai era mobila sărăcăcioasă obișnuită a celulelor prizonierilor, inclusiv echipamentul de exerciții fizice, dar nu era nici un cilindru de stonare. Generalul vorbi despre asta pentru telespectatorii TV, spunând că în acest caz nu era folosită practica de stonare a prizonierului, cu excepția anumitor intervale. Prizonierul urma să aibă privilegiul de a-și consulta avocatul de câte ori dorea, noapte sau zi. Generalul arătă apoi că prizonierul avea acces la toate cele șaptezeci de canale, inclusiv la cele de știri. Legea cerea ca prizonierul să le poată vedea, dacă dorea. În timp ce generalul vorbea, Caird se așeză pe un scaun. Apoi, generalul i se adresă direct prizonierului:

— Cetățene Jefferson Cervantes Caird, prizonier cu numărul ISB-NN-9462-X, ai vreo plângere referitoare la arestarea ta sau la tratamentul aplicat în închisoare, până acum?

— Da, spuse Caird. Nu era necesar și a fost o acțiune brutală să mă doborâți cu o rază de protoni.

— A fost o procedură necesară, prevăzută în WCIC-6, ca să poți fi adus în stare de inconștiență, zise generalul. Poți să-ți prezinți plângerile avocatului și ele vor fi prezentate unui tribunal, la momentul potrivit.

Generalul ieși, urmat de toți ceilalți, cu excepția lui Bearss. Ușa se închise. Avocatul se prinse cu mâna de nasul lui mare și îl strânse de câteva ori. Poate că încerca să-și pompeze curaj și încredere din el, prin vreun traseu spre creier, își spuse Caird.

— Nu avem mult timp. Procesul tău începe mâine, ob-mâine, adică, la prânz. S-ar putea să se termine până la ora cinci, în aceeași seară. Așa s-ar întâmpla, dacă ar fi un proces obișnuit. S-ar putea ca autoritățile să vrea să tragă de el pe durata tuturor celor șapte zile. Bineînțeles, s-ar putea și să dorească să termine rapid și în celelalte zile să arate benzile procesului, pe diverse canale. Dar eu cred că barosanii vor să-și facă idee de reacția publicului, înainte să te condamne. Ai stârnit o adevărată furtună, prietene.

Chicoti și adăugă:

— Nu am mai văzut nimic asemănător, în toată istoria modernă.

— Vorbești ca și cum verdictul ar fi deja dat.

— Oh, vei fi găsit vinovat, fără îndoială. O să mă lupt din răsputeri împotriva acestui verdict, și sunt bun la asta, foarte bun. Dar dovezile...

Se încruntă și își strânse din nou nasul. Oare spera să constate că era mai mic decât ultima dată? Sau încerca în mod inconștient să-l micșoreze? Sau îi plăcea să atragă atenția asupra lui? Era mândru de el, în stilul lui Cyrano de Bergerac?

Se trase în față, trăgând și scaunul cu el.

— Avocatul acuzării m-a informat asupra unor chestiuni pe care este legal obligată să le dezvăluie. Ea spune că guvernul este foarte hotărât ca procesul să nu fie transformat într-un forum public. Acuzații nu vor avea ocazia să țină nici un fel de discurs. Nu vei putea acuza guvernul de fraudă, corupție sau conspirație împotriva poporului. Ți se va permite doar să te declari vinovat sau nevinovat în cazul anumitor acuzații. Tu și colegii tăi sunteți indiscutabil vinovați în aceste cazuri și veți fi găsiți vinovați. Tu și Snick, de exemplu, veți fi acuzați de introducerea de date false și de spargerea zilei. Veți fi acuzați și de atac împotriva centralelor de energie din LA și a centralelor termice, precum și pentru cauzarea de neplăceri, deranj și suferință cetățenilor din Los Angeles și California de Sud. Motivele pentru care ați comis aceste fărădelegi nu vor fi amintite în timpul procesului.

— Nu poți face nimic în privința faptului că suntem reduși la tăcere? întrebă Caird.

— Oh, voi obiecta și voi face apel! Dar nu voi ajunge nicăieri. Judecătorii mă vor informa că motivele infracțiunilor tale sunt irelevante pentru procesul legal. Motivele sunt relevante numai pentru terapia pe care ți-o vor administra terapeuții din instituția de reabilitare.

— Atunci sentința este deja hotărâtă?

— Și anume că nu vei fi condamnat imediat la gorgonizare. Nu mi s-a spus dacă doctorii te vor găsi sau nu de nereabilitat. Teoretic, rezultatele terapiei nu vor fi cunoscute decât după ce îți va fi aplicată. S-ar putea spune că guvernul nu consideră necesar să te stoneze și că vrea să lase viitorul să se ocupe de

tine. Asta înseamnă că, dacă sunt inventate tehnici terapeutice care să te poată vindeca, atunci...

— Știu asta, îl întrerupse Caird. Dar cum rămâne cu mesajele TV pe care le-am trimis, prin care am acuzat guvernul că minte oamenii, prin care am anunțat fraudele ce sunt comise? Dacă nu se aduce vorba de ele, publicul se va întreba de ce.

Bearss își pompă nasul și îl privi gânditor. Indiferent ce se întâmpla în capul lui, era clar că el considera că era dureros.

— Mesajele nu vor fi incluse în acuzare. Dar guvernul are de gând să lămurească această problemă. Nu ai de unde să știi asta, dar a fost dată deja o declarație pe canalele de știri. O poți vedea în reluare, dacă vrei. Guvernul pretinde că abia a descoperit adevărul despre consilierul mondial Ananda, născut Gilbert Ching Immerman. Întreaga poveste sordidă și murdară – acestea sunt exact cuvintele guvernului – a fost dezvăluită. Conexiunile și activitățile tale ca membru al immerilor au fost de asemenea dezvăluite. Dar nu vei fi acuzat de nimic din toate acestea. Astfel, orice mărturie pe care ai vrea să o faci și care ar putea face rău guvernului nu va fi făcută publică.

— Și așa se duce de râpă planul lui Simmons, zise Caird. Dar ce vor face cu FII-ul? În problema asta, publicul nu se va da bătut fără o luptă zdravănă.

— Guvernul a recunoscut că a fost o greșeală în această privință. S-a descoperit că FII-ul este exact ceea ce ai spus tu. În consecință, va fi administrat oricărui cetățean îl va cere. Poți paria că nu o să refuze nimeni. Mulți cetățeni sunt iritați de faptul că nu l-au primit când erau mai tineri, și pentru asta îi acuză pe immeri. Am înțeles – procurorul mi-a spus-o – că ai pierdut mult din simpatia publicului din cauza faptului că ai făcut parte din această conspirație elitistă care a ascuns FII-ul publicului.

— A existat un motiv bun pentru asta, spuse Caird.

— Încearcă să spui asta celor care se simt înșelați. Mă poți include și pe mine printre ei. Durata mea de viață va fi mărită, dar ar fi fost și mai mare, dacă aș fi primit FII-ul când aveam douăzeci și unu de ani.

— Dacă astea sunt sentimentele tale, poate că nu ar trebui să fii avocatul meu.

— Sunt un profesionist, zise Bearss. Oricum, nu vei fi acuzat pentru ascunderea existenței FII-ului și interzicerea folosirii lui

pentru binele comun. Așa că nu am legătură cu acest element al cazului. Publicul este cel care te va condamna pentru asta, nu guvernul.

— Atunci, revoluția este o cauză pierdută?

Bearss zâmbi, ca și cum i-ar fi făcut plăcere să răspundă.

— Nu, nu este. Tu ai pornit ceva care s-ar putea să-și fi pierdut impulsul, în anumite privințe. Dar oamenii sunt totuși agitați. Consiliul a recunoscut deja că populația lumii este, așa cum ai pretins tu, de numai două miliarde, nu de zece miliarde. Șeful Biroului de Date ale Populației și o parte dintre oamenii lui aflați în poziții înalte au fost acuzați de conspirație în scopul înșelării guvernului și a poporului cu date false.

— Pentru Dumnezeu! spuse Caird. Lucrurile au mers repede!

— Mult mai repede decât ar fi trebuit, ținând cont de încetineala obișnuită a evenimentelor, spuse Bearss, zâmbind viclean. Evident, este...

— O înscenare! îl întrerupse Caird.

Bearss păru puțin deranjat că fusese întrerupt.

— Ce pot face eu? continuă Caird. Dacă acuz guvernul de asta, voi fi pus sub acuzație în timp ce, teoretic, dau în judecată guvernul. Nu voi reuși să dovedesc nimic și voi ajunge la reabilitare.

Bearss ridică din umeri.

— Eu sunt un cinic. Toți avocații sunt cinici. Nu practicarea dreptului m-a făcut cinic, așa m-am născut. Numai cinicii intră în avocatură.

După o scurtă tăcere, Caird spuse:

— Guvernul – sau poate numai Ananda – i-au făcut o înscenare lui Snick, pentru ca să o oblige să-și țină gura și ca să acopere frauda guvernului. Bineînțeles, nu se va discuta despre asta în timpul procesului ei.

— Dacă insistă să vorbească despre asta în ciuda ordinelor tribunalului, va fi dusă înapoi în celula ei.

— Dar publicul va vedea întregul proces. Vor auzi obiecțiile ei inițiale.

— Numai câteva cuvinte. Sunetul va fi oprit și publicul nu va auzi mai mult de începutul protestelor ei. Asta este legal, căci curtea va hotărî că declarațiile ei sunt irelevante. Va fi luată de acolo și ținută în camera ei până când va accepta să vorbească numai despre ceea ce tribunalul consideră drept relevant. Dacă

refuză, procesul va continua fără ea. Va avea dreptul să privească procesul la televizor, dar nu i se va permite să depună mărturie.

— Ceilalți? Simmons? Familia Cloyd?

— La fel. Acuzați de conspirație pentru subminarea guvernului și fugă ilegală de la Los Angeles la Zürich. Apropo, filmul cu legarea cu lanțuri a conspiratorilor de monumentul lui Sin Tzu a fost rulat în toată lumea. Guvernul a permis asta. O mișcare inteligentă. Se știa că publicul îl va vedea oricum ilegal și s-a dorit evitarea acuzațiilor de suprimare a libertății cuvântului și vizionării.

Caird clătină din cap, a mirare.

— S-a renunțat la acuzațiile de crimă?

— Guvernul nu are nevoie de ele ca să vă condamne. Totodată, se teme că nu va reuși să împiedice apariția unor dovezi care să arate că nici ei nu sunt inocenți. Crima este cea mai gravă acuzație din cărți și poate fi destul de dificil de declarat irelevanța, în acest caz.

— Mă sfătuiești să-mi recunosc de la început vinovăția?

Capitolul 25

— Hm, începu calm Bearss. Cazul tău este unic și neobișnuit de dificil. Adică, dificil pentru guvern. Capacitatea ta de a rezista la DA este bine-cunoscută. Se spune că poți minți sub efectul drogului chiar dacă ești inconștient.

— Adevărat, spuse Caird.

— Curtea știe că acest lucru a fost stabilit, dar va trebui să fii supus din nou la DA, ca să se stabilească dacă nu ți-ai pierdut această capacitate. Eu voi insista, ca drept al tău, ca la test să particip și eu și câțiva oameni de știință despre care știu, sau mai bine zis cred, că sunt obiectivi. Testul va fi filmat, desigur. Asta e problema guvernului. Ca să dovedească că minți, va trebui să-ți pună întrebări despre anumite probleme. Acestea sunt evenimente cunoscute de guvern. De exemplu, faptul că ai atacat centralele energetice. Tu vei recunoaște asta. Nu are sens să minți în această privință. Vei mai fi întrebat dacă s-au întâmplat anumite lucruri care nu s-au întâmplat. Vei nega că acestea s-au întâmplat. Nu vei fi întrebat nimic despre evenimente care s-au întâmplat personalităților tale anterioare. Repetarea testului DA va dovedi că nu-ți amintești despre acestea. Adică, nimic semnificativ sau important din punct de vedere legal. Nu îți vor pune întrebări despre nici o altă perioadă a vieții tale cu excepția celei de după evadarea ta din instituția Manhattan. Acea perioadă de timp ulterioară creării acelei identități a ta la care te gândești sub numele de Duncan.

Bearss își trase scaunul mai aproape. Nasul lui era la numai câțiva centimetri de al lui Caird. Zâmbetul lui părea o semilună.

— Până acum, raportul sub interogarea cu DA a reprezentat întotdeauna baza condamnării. Dacă DA-ul arată că prizonierul e inocent, tribunalul va decide automat nevinovăția lui și îl va elibera. Dacă DA-ul arată că prizonierul este vinovat, este decretat contrariul. Dar, pentru prima dată, este acuzată o persoană care își poate nega vina, chiar dacă este vinovată. Eu voi prezenta acest aspect tribunalului și ei știu că voi face asta. Cred că lucrează chiar acum la această problemă. Voi insista că acest caz al tău este fără precedent. În consecință, vor trebui create noi precedente și acestea vor deveni lege. Cazul tău va fi amânat până când se vor stabili aceste legi.

— Asta mă va ajuta cu ceva, pe termen lung? întrebă Caird. Nu va trebui să se revină la vechiul sistem de judecată cu ajutorul juriului? Să se decidă pe baza probelor?

— Ba da, așa vor face. Dar în final nu va conta. Nu există nici o îndoială că ai furat nava organică și ai distrus centralele energetice. Judecătorii vor încerca să declare că faptul că ți-ai recunoscut vina sub efectul DA este suficient. Vor considera această recunoaștere suficientă ca să conducă procesul foarte repede și sub efectul legii actuale. Dar eu voi insista că tu ai capacitatea să minți sub DA. Faptul că ai recunoscut distrugerea nu va mai avea atunci nici o relevanță asupra vinovăției sau inocenței tale. În consecință, va avea loc un proces, chiar dacă toată lumea știe că ești vinovat.

— O să-ți spun un secret, dacă îl vei comunica și avocaților care-i apără pe Snick, Simmons și pe ceilalți.

Bearss șovăi, își înălță capul, făcu ochii mari și se strâmbă. Apoi, spuse:

— În regulă. Promit.

— Nu sunt singurul care poate minți sub efectul da. Capacitatea mea este naturală. Dar Simmons, Snick, toți cei din proces – au fost injectați cu anti-DA.

Bearss se ridică de pe scaun, ca și cum brusc ar fi devenit imponderabil.

— Cum?

— Noi toți am fost injectați, spuse Caird. Și acest anti-DA este distribuit prin OMC și Dumnezeu știe câte alte organizații.

Bearss începu să se învârtă într-o parte și în cealaltă, cu mâna la nas.

— Blackstone să ne apere!

— Cine?

— Blackstone a fost un jurist englez antic. Nu contează. Dumnezeule! Îți dai seama care sunt implicațiile? Bineînțeles că îți dai seama! Va fi necesar să fiți judecați cu toții conform regulilor vechi ale procesului cu jurați, sau oricum de un grup de judecători. Și acest anti-DA va ajunge la cunoștința publicului într-o zi. Oamenii îl vor cere, și îl vor primi, legal sau nu. Gândește-te ce se va întâmpla cu sistemul nostru juridic!

Deși era surprins de vești, nu părea deranjat. Caird îi înțelegea reacția. Această perspectivă avea să aducă mai mult

de lucru avocaților și să conducă la o cerere de mai mulți avocați.

— Știi, vei fi un martir, spuse Bearss, frecându-și mâinile. Dar te poți consola cu ideea că ai început o revoluție. În cele din urmă, sistemul Noii Ere va trebui abolit. FII-ul va produce schimbări esențiale pe plan social, psihologic și al populației. Anti-DA-ul va modifica considerabil sistemul nostru legal și justițiar. Pot întrevedea o mulțime de schimbări, dar vor fi mai multe, pe care nimeni nu le poate prezice. Nici măcar blestematele lor de computere.

— Nu e cine știe ce consolare, spuse Caird. Să știi că ai cauzat vremuri interesante, nu te scutește de mâhnirea că nu poți lua parte la distracție.

— Întotdeauna trebuie să vedem partea bună a lucrurilor, spuse Bearss, așezându-se din nou. În concluzie, cred că ar trebui să pledezi nevinovăția. Să-i facem să muncească puțin și să amâne condamnarea. Nu ești de acord?

— Bine, nevinovat va fi, zise Caird.

— Stabilitatea ta mentală, dacă îmi permiți să folosesc acest termen, va fi prezentată tribunalului, pentru a fi luată în considerație. Asta ar trebui să ducă la o sentință mai moderată.

— Nu, spuse Caird. Asta ar fi o eschivare, o trădare a tuturor principiilor pentru care am luptat. Îți interzic să folosești această scuză.

— Foarte bine, deși părerea mea este să renunți la orice speranță de a scăpa ușor. Oricum, vei merge într-o unitate de reabilitare. Raționamentul guvernului este că, dacă ești anti-social, atunci trebuie să fii psihopat sau măcar extrem de nevrotic. Cum guvernul hotărăște dacă recomandarea unui doctor ca un pacient să fie eliberat ca sănătos sau nu trebuie urmată...

Ridică mâinile, cu palmele în sus.

— S-ar putea să stai acolo mult, foarte mult timp. S-ar putea chiar să fii declarat incurabil și atunci vei fi gorgonizat.

— S-ar putea. Știi ce mă doare cu adevărat? Eu am devenit voluntar immer. Dar Snick, ea își făcea doar meseria, și totuși a suferit din cauza asta. Numai un nevolnic ar fi acceptat nedreptatea, iar ea nu este în nici un caz așa ceva. Bineînțeles că a devenit o proscrisă! Tu nu ai fi făcut la fel?

Bearss își pipăi repede capătul bombat al nasului, ca și cum tocmai ar fi descoperit o excrescență ciudată.

— E posibil ca tribunalul să ia asta în considerare, dacă are cât de cât conștiință. Dar asta doar dacă judecătorii cunosc circumstanțele pedepsirii ilegale a lui Snick. E probabil ca lor să nu le fi fost adusă la cunoștință această informație. Iar în tribunal nu va fi deloc adusă în discuție.

— Dacă voi fi vreodată liber, îmi voi face un țel în viață din a mă asigura că toată lumea va afla adevărul despre ea, într-un fel sau altul. Va fi reabilitată!

— Ești într-o continuă agitație, spuse Bearss. Dar atunci când vei intra iar în necazuri, să mă angajezi pe mine. Te admir, deși asta nu înseamnă că aprob tot ce ai făcut.

Se opri din mers.

— Am căzut de acord asupra modului în care vei pleda?

— Nu e nevoie să mai întrebi.

— Ne vedem mâine, la tribunal.

Avocatul spuse un cuvânt de cod spre perete. Se aprinse un ecran fără imagine.

— Am terminat discuția, zise el. Acum îi puteți administra DA clientului meu.

Se întoarse apoi spre Caird și spuse:

— Vor veni să înceapă interogatoriul peste numai câteva secunde. Este doar o formalitate, ca să valideze…

— Știu. Te-am auzit de prima dată, spuse Caird.

— Eu voi asista la procedură, ca să te protejez împotriva oricărei șmecherii. Vor fi prezenți și doi doctori presupuși obiectivi.

— Nu uita ce mi-ai promis.

Intrară generalul, trei ofițeri, doi doctori și specialistul în DA. Duncan se întinse pe canapea, așa cum i se ordonase. Specialistul, o femeie între două vârste, pulveriză DA spre fața lui. Duncan căzu în neștiință cu răspunsurile pregătite. Orice întrebări pe care nu le recapitulase în minte nu contau. Conștientul lui prelua ideea, nu știa cum, și răspundea ca și cum el ar fi fost treaz.

De data aceasta, mintea lui nu era la fel de goală ca și cum ar fi fost stonat. Visa.

Știa că visa. Mai știa și că făcea ceva ce nu se gândise să facă și nici nu vroia să facă.

Ceva, un anume ceva prelua controlul. Era incapabil să-l oprească. El, care avusese un autocontrol deplin asupra lui, cu excepția acelui unic moment, în Manhattan, era guvernat acum de o entitate sau o parte rebelă a propriului eu.

Îi plăcea sau nu, și era sigur că nu-i plăcea, începuse să creeze o nouă personalitate.

Se luptă cu dungile puternice care-l învăluiau, ca și cum ar fi fost o muscă prinsă în plasa unui păianjen.

O lumină violet, palidă, apăru la marginea nopții din interior, deși de fapt nu exista nici o margine. Era un răsărit fără soare, asta dacă nu considera creierul lui drept soare. Lumina se extinse încet spre exterior – și în același timp în interior – până când întunericul deveni violet, cu excepția unui bloc neregulat, întunecat ca bazaltul în centrul care nu era centru. Dar marginile câmpului deveniră agitate. Erau pulsații ale unui violet puțin mai întunecat, și sclipeau în formă de conuri, pătrate și dinți de fierăstrău. Știa foarte vag că ele reprezentau cealaltă personalitate, care încerca să pătrundă. Acesta era momentul în care încerca în mod conștient să creeze o nouă personalitate, momentul celei mai mari forțe a lui, și în același timp al slăbiciunii lui.

Voci slabe veneau de sus, de acolo de unde nu exista nici un sus. Le recunoscu, în ciuda slăbiciunii lor. Originalii Caird, Tingle, Dunski, Repp, Ohm, Zurvan și Isharashvili. Ultimul care vorbi era Duncan. Nu putea să audă ce spuneau, dar le înțelegea tonurile. Erau pline de furie, frustrare, cereau să li se permită să trăiască pe de-a întregul și să dețină controlul corpului și minții lui. Asta era imposibil. Unul singur putea să aibă controlul deplin al acelei case de carne și oase născută drept Caird.

În clipa aceea se gândi: Trebuie să-i ucid pe toți.

Din lucrul negru din centru începu să curgă culoare – violet – și el începu să se micșoreze. Se topea, în timp ce câmpul violet din jurul lui devenea mai întunecat și formele de la margini se umflau, iar vocile erau tot mai puternice. Se încordă să împingă înapoi formele amenințătoare. Singura voce ale cărei cuvinte le putea înțelege era a lui Duncan. Parțial Duncan, de fapt. Aceasta era bătălia principală. Fu cuprins de panică. Realiză că dacă nu câștiga acea bătălie, era posibil să fi pierdut pentru totdeauna. Ceilalți știau cumva că el era într-o situație foarte precară și că acum era foarte fragil și deschis?

Strânse mental din dinți. O voce neauzită, și totuși puternică, făcu câmpul violet să tremure. Formele de la margini, care creșteau în continuare, fură aruncate în spate, comprimate, ca și cum ar fi fost călcate de un picior, apoi începură să se învârtă și fură îndesate sub marginea viziunii care nu era o viziune.

Categoric, vocea nu era a lui Dumnezeu, dar semăna cu vocea care bubuise de pe Muntele Sinai asupra înfricoșatului Moise. Era ceva ce nu admitea rostirea prostiilor. Era – oricine ar fi devenit el – vocea unui vulcan în plină erupție.

Marginile continua să sclipească. Formele se îndepărtau. Din ele pornea întunericul, iar sclipirile nu mai erau de la violet acum, ci de la întunericul care înainta încet spre exterior – și spre interior. Lucrul negru din centru se scurgea, ca o lumânare ce ardea cu țâșniri de non-lumină.

Pierdea lupta cu sine însuși.

Un gând ca o fantomă pluti pe coridorul unui castel vechi, o prezență invizibilă dar prezentă, care traversă violetul.

Mai avea puțin timp.

Asta nu însemna același lucru ca atunci când era în contact deplin cu lumea exterioară. Timpul era un concept foarte greu de înțeles acolo. Totuși, trecea filtrat și îl atingea în treacăt, ca aripile unui fluture pe fața unui om adormit. Atingerea și reziduul moale al aripii fluturelui rămas în urmă nu-l trezi la conștientizarea timpului. Trezi în el un vis într-un vis dintr-un vis. Ideea de timp era îndepărtată în mod repetat din realitatea exterioară.

Trebuia să facă asta. Nu vroia să o facă.

Dar o făcea.

O făcea...

Imaginea din centru, neagră ca inima unei pietre, dar moale precum chitul, încetase să se mai micșoreze. Petele de întuneric se învârteau acum în jurul violetului – ca niște fire de praf în ochi – și erau aruncate înapoi în bloc. În el ardea un foc negru. Forma – personalitatea – ascunsă în acel monolit fără margini începea să iasă la suprafață.

O față traversă atât câmpul negru, cât și blocul violet. Era acea față care îi mai apăruse fulgerător și înainte. Fața copilului. El, când era mic.

Dispăru, lăsând în urmă numai valuri. Era ca un cronon într-o cameră de vapori, numai că acea față, spre deosebire de particula undei temporale, putea fi văzută direct.

Ignorând efectele ce scădeau încet, o cortină mișcată de vânt, dar încă fluturând, imaginea lui Baker No Wiley se formă din acea masă. Arăta exact ca el, ca toți ceilalți.

Baker No Wiley? Nu mai auzise niciodată acel nume.

Se umfla. Era ca un balon, care se întindea, blocând toată lumina violetă. Când avea să împingă acea lumină afară, fără să mai rămână nici o urmă din ea, el avea să fie acolo.

Iar celălalt el, Caird, avea să dispară.

Acesta era actul cel mai dur și mai dureros. Să se predea.

Strigă violent: Nu! Nu! Nu!

Era contorsionat și sfâșiat de durere.

Dar el – toate personalitățile lui – nu puteau îndura durerea și pierderea, deși cantitatea de toleranță era diferită. Când îl crease pe Duncan, probabil că se gândise doar la acea necesitate. Duncan avea o voință de fier, era dur, dur, dur. Totuși...

Acum era mai rău ca oricând. Atunci fusese conectat, printr-o rețea oricât de slabă, cu... cu cine?

Lumina violet dispăruse și acum singurul lucru pe care putea să-l vadă în fața lui era corpul gol și maroniu-deschis al lui Baker No Wiley. Căzu cu el prin spațiul fără luminozitate, învârtindu-se și rotindu-se la nesfârșit. Centrul dispăruse, ca concept. Nu avea nici o axă, și totuși se învârtea în același timp în jurul tuturor celor trei axe.

Întunericul îl presa din toate părțile.

Era o lumină în care vocea lui stridentă era aproape vizibilă.

— Nu! Nu! Nu te cunosc! Nu te vreau!

Apoi, nimic. Era piatră, omul care văzuse Meduza, și nu avea mai multă conștiință decât piatra.

Capitolul 26

— Ai văzut toate înregistrările cunoscute despre viața ta de până acum, Jeff, spuse femeia psihiatru. Nu au produs nici cea mai slabă amintire a vreuneia dintre personalitățile tale anterioare?

— Absolut nimic, spuse el.

Se gândea la el însuși ca la Baker No Wiley. Dar cum toți cei de la centrul de reabilitare insistau să i se adreseze după numele lui originar, Jefferson Caird, răspundea la acest nume.

Stătea pe un scaun semi-rabatabil. Deasupra lui, mașina detectoare se mișca în față și în spate pe șinele ei. Frecvențele ei, sonică, electromagnetică și laser, testau partea superioară, frontală și posterioară a capului lui, precum și pielea goală de pe picioare și piept. Psihiatrul, doctor Arlene Go-Ling Bruschino, stătea în fața lui. Privirea ei trecea rapid de la fața lui la ecranul de monitorizare de pe perete și înapoi. În partea superioară a peretelui din spatele ei era un ecran pe care erau înregistrate și expresiile lui. Acestea erau introduse într-o rețea și erau analizate de computer. Lângă ecranul din spatele lui era un altul, pe care erau înregistrate interpretarea mișcărilor lui faciale și schimbările de frecvență ale vocii.

Mașinăria de deasupra mai avea și un detector de miros, care analiza moleculele ce se ridicau de pe corpul lui. Computerul era atent la orice schimbare ce ar fi putut arăta că el se temea sau mințea. Foloseau toate acestea, deși dovedise că putea trece voit într-o stare de amnezie psihologică și să-și facă propriul corp să emită particulele unui om ce se temea și mințea. Le putea porni sau opri aproape la fel de rapid ca și cum ar fi apăsat pe un comutator. Asta o impresionase pe Bruschino, dar psihiatrul nu reușea să înțeleagă de ce era el capabil să o facă. Spunea că el nu ar fi trebuit să-și amintească cum să o facă.

— Dar este adevărat că nu-mi amintesc nimic din fostele mele personalități, Arlene, îi spusese Caird. Și totodată sunt incapabil să creez una nouă. Am încercat de multe ori de când am venit aici și nu am reușit. Dar am reținut o parte din acele puteri, inclusiv capacitatea de a minți sub DA.

Acum se aflau în camera mare în care Caird își petrecea câteva ore în fiecare marți. În stânga lui era o fereastră mare, cu vedere spre o pajiște întinsă, ce se termina cu o pantă bruscă.

Când întoarse capul, văzu părți din valea de dedesubt. În cealaltă parte a ei se înălța versantul abrupt al unui munte, cu pini la poale, stâncă la mijloc și zăpadă pe vârf. Nu știa unde se afla, decât că probabil era un stat din zona temperată superioară sau arctică inferioară. Deși i se permisese să stea printre ceilalți pacienți de la reabilitare, nu reușise să afle nimic de la ei, referitor la locul în care se aflau. Ca și el, fuseseră aduși acolo stonați.

Arlene Bruschino era o femeie între două vârste, foarte drăguță, blondă cu ochi albaștri. Părul ei lung era strâns într-un coc, prin care era trecut un ac de păr argintiu, cu un diamant artificial mare la un capăt. Pandantivul de la gât era o stea cu douăsprezece colțuri, în mijlocul căreia era cardul ei de identitate. Era ascuns de un ornament argintiu în forma unui labirint, în mijlocul căruia se vedea capul unui minotaur, jumătate om, jumătate taur. Oricare dintre cele douăsprezece vârfuri ale ornamentului putea fi introdus într-un aparat de emisie-recepție, pentru citirea sau introducerea de date pe card.

Bruschino purta o bluză albă transparentă, cu un guler de dantelă înalt, o fustă până la glezne și sandale. Din cele câteva răspunsuri la numeroasele întrebări pe care i le pusese despre viața ei personală, Caird aflase că ea locuia cu doi bărbați. Doctorița spusese, râzând, că avea suficientă dragoste ca să-i cuprindă pe cei doi bărbați și cei doi copii ai ei, ba chiar și mai mult de atât.

— Da, și sâni destul de mari, de asemenea, zisese Caird.

Iar ea izbucnise din nou în râs.

Un capăt al aparatului care se mișca pe deasupra lui Caird era îndreptat spre Arlene. Acesta înregistra schimbările ei neurale și metabolice pe timpul terapiei. În timpul acestor sesiuni, psihiatrul trebuia să cunoască și propriile ei reacții. Dar Bruschino era calmă și neafectată de frică. Psihiatrul din Manhattan, Arszenti, se temuse că aflase prea multe de la Caird despre activitățile ilegale ale guvernului și că autoritățile aveau să se descotorosească de ea, după ce termina tratamentul lui Caird. Bineînțeles, Caird nu-și amintea asta. Dar Arlene, care văzuse benzile cu Caird și Arszenti, îi povestise despre ele. Nu se reținea deloc în a-i spune tot ce credea ea că era important. Caird o întrebase ce se întâmplase cu Arszenti. Ea își încrețise fruntea și spusese:

— Nu știu. Dar poți fi sigur că nu a pățit nimic. Altfel, benzile acestea nu mi-ar fi fost date mie.

— Nu sunt sigur de asta, spusese el.

Se uită din nou pe fereastră. Afară începuse vara. Pajiștea era plină de margarete și alte flori al căror nume nu îl știa. La marginea ei se plimbau căprioare. Erau niște creaturi mici, maronii, cu pete albe mari. O pasăre mare și întunecată, prea departe ca să-și dea seama dacă era șoim sau vultur, se înălță, ajutată de un curent de aer ascendent. Zăpezile de pe vârful muntelui străluceau în soarele după-amiezii târzii. La un moment dat, înainte de venirea acestei perioade calde, zăpezile ajungeau până la jumătatea muntelui. Sau cel puțin așa îi spusese un alt pacient.

— Nu am nevoie de aparat ca să mă conving că spui adevărul, zise Bruschino. Ceea ce știi, de altfel.

— Deci, ce facem acum?

— Am trimis un raport prin care atest că acum ești o altă persoană, care se recomandă drept Baker No Wiley, spuse Arlene. Conform cursului normal al birocrației, raportul va fi studiat de un grup de doctori și organici. S-ar putea chiar să ți se ceară să fii supus unor examinări de către alți psihiatri. Dar atunci vei face o serie de teste și vei fi eliberat. Aceste teste finale vor determina care să fie profesia sau aptitudinile tale și vei fi trimis într-un loc în care să-ți iei viața de la capăt.

Arlene se aplecă în față. Mâna ei trecu peste masa mică dintre ei și se lăsă ușor peste a lui.

— Problema este că nu semeni deloc cu ceilalți pacienți pe care i-a avut vreun centru de reabilitare. Tu pretinzi că acum ești incapabil să formezi o nouă personalitate. Dar încă poți minți atunci când ești sub efectul DA-ului sau când ești injectat cu alte droguri. Guvernul nu poate fi sigur că nu vei reveni la vreuna dintre personalitățile anterioare sau că nu vei crea una nouă.

Oftă, își retrase mâna și continuă:

— Oricum, eu am sugerat să fii tratat ca orice alt pacient de aici. Le-am spus că, după părerea mea, vei fi un cetățean bun, adăugă, zâmbind. Dar cum nu ești un candidat adevărat pentru reabilitare, ci doar un copil nou-născut, care știe să vorbească fluent limba lui maternă, ar trebui să mergi într-un stat vorbitor de engleză. Vei avea o gamă mare de locuri și climate din care

să alegi. Bineînțeles, nu vei putea primi de lucru ca organic și nu te-aș sfătui să profesezi religia. Nu se plătește bine, iar guvernul nu va crede în reabilitarea ta totală, dacă vei fi un credincios.

— Acesta nu reprezintă un element al caracterului meu, zise Caird.

— Ba da, dar este bine îngropat. Ai fost odată preot de stradă – când erai părintele Tom Zurvan. Oricum, poți să te întorci la colegiu și să pornești într-o profesiune nouă. Educația ta va fi gratuită.

— Ce rost are să facem speculații despre noua mea viață, dacă în momentul de față nu există nici o siguranță că voi fi eliberat?

— Eliberat. Asta face ca acest loc să pară o închisoare. Noi preferăm să spunem că ți se va da drumul.

Caird zâmbi.

— Tu crezi asta?

— Nu este chiar o închisoare. Nu ești condamnat la un anumit număr de ani. Depinde de tine să ieși de aici.

— Asta e valabil poate pentru alții. Nu și pentru mine.

— Nu-i adevărat. În primul rând, dacă ești eliberat, vei fi ca un indicator luminos pentru guvern. Te pot folosi drept exemplu al politicii lor umane.

— Fugarul devenit indicator, spuse el.

Ea zâmbi, zicând:

— Îhm!

— Scuze, presupun că ar fi trebuit să elimin acel program deplorabil pentru glume.

Nu avea nici o amintire reală a vieții lui ca fugar, dar toate benzile pe care le primise îi creaseră o memorie flotantă excelentă. Dorea să coopereze cu societatea, pe care o privea ca pe un eufemism al guvernului. Mai bine zis, era un eufemism, dacă una dintre colocatarele lui, Donna Cloyd, avea dreptate. O vedea din când în când în sala de masă sau în cea de gimnastică. Ea spunea că îl cunoscuse în Los Angeles și că îl însoțise la Zürich. O credea, căci o văzuse în benzile despre legarea cu lanțuri de monumentul lui Sin Tzu. Dar încă nu era pe deplin reală pentru el. Deși o putea atinge, o vedea transpirând, o auzea râzând, el o privea mai mult ca pe o simulare TV.

Aceasta era una dintre problemele lui, poate cea mai mare. Nimeni nu era real. Se aștepta ca oamenii să dispară, în orice

clipă. Asta nu se întâmpla niciodată, dar senzația era permanent prezentă.

Singura persoană căreia îi dezvăluise acest lucru era Arlene Bruschino. Lucraseră împreună asupra acestei „alienări”, cum o numea ea. Deși nu o spusese clar, probabil era convinsă că el nu putea fi lăsat să plece până când nu era rezolvată acea „distanțare”. Adică până nu își recăpăta senzația de consistență și permanență a lucrurilor și oamenilor.

Caird îi spusese că uneori o vedea nu ca pe o femeie foarte frumoasă și atrăgătoare, ci ca pe un model de atomi. Avea o formă, dar marginile ei erau neclare. Era închisă și protejată de un câmp electromagnetic care se putea strica în orice clipă. Și atunci ea s-ar fi dezintegrat și ar fi devenit un haos luminos.

Asta îl deranja, dar în același timp era foarte liniștitor. În felul acesta nu se putea apropia de ea, și de nimeni altcineva. Nu putea fi rănit, pentru că îi privea pe ceilalți drept niște simulări ce puteau fi oprite oricând.

Totuși, care era cauza acestei detașări? La întrebarea lui, ea îi sugerase că își crease de prea multe ori o nouă personalitate.

— La fel ca locul Troiei antice, spusese ea. Știi ce a fost Troia?

— Îmi amintesc lucrările lui Homer. Asta este ciudat, pentru că nu-mi amintesc în ce personalitate le-am studiat.

— Troia a fost unul dintre numeroasele orașe construite în același loc. Primii oameni care au trăit acolo au fost triburile din epoca de piatră. Vestigiile lor au fost acoperite de cele ale ocupanților ce le-au urmat. Colibele mici au devenit sate, apoi cetăți și orașe. Fiecare a fost construit deasupra celui anterior. Tu ești o Troie în carne și oase. Ai construit o personalitate după alta, deasupra celor dinainte. Numai ultima, ca și Troia finală, este cea vizibilă, aflată deasupra pământului. Dar toate celelalte există sub această personalitate pe care o numești Baker No Wiley.

— Ce vrei să spui? Orașul final nu a fost influențat de cele de sub el. Cel puțin, din câte știu eu.

— Nici o analogie nu este perfectă. În plus, nu sunt sigură că nu a fost afectat. Există așa numita influență psihică.

— Tu, un om de știință, crezi în asta?

— Nu pot spune că cred sau nu. Este posibil, deși nu este dovedit. Totuși, în cazul tău... Să presupunem că Troia finală, Troia ta, a fost subminată. Are o fundație slabă, ce poate fi

zdruncinată de un cutremur de pământ, iar tunelurile subterane și peșterile se vor prăbuși. Asta face ca efectele cutremurului să fie mai rele decât în alte cazuri. Tu...

— Eu am fost supus unui astfel de cutremur, ca să zicem așa, în momentul în care s-a născut această nouă personalitate? Observi că spun „s-a născut”. Simt foarte clar, deși nu pot explica de ce, că nu eu l-am creat pe Baker No Wiley. Am fost forțat să o fac.

— Cine te-a forțat? Oricum, ai reușit să creezi un nou eu. Dar ai aplicat un stres și o tensiune prea mare asupra ta, ca persoană... asupra tuturor persoanelor care ai fost. Ceva a mers prost. Nu știu ce, încă. Poate nu o să aflu niciodată.

Se aplecă în față și îl luă de mână. Caird o simți rece și moale, dar mult prea ușoară. O văzu plutind. S-ar fi înălțat dacă brațul de care era atașată nu i-ar fi oferit o greutate suplimentară.

— Te-ai jucat cu realitatea, cu personalitatea ta originară, prea mult și prea dur. Acum, ai plătit prețul, ai rămas fără credite. Psihicul tău nu vrea să mai aibă prea mult de-a face cu realitatea. Tu nu vrei să ai de-a face cu ea.

— Poate că nu este vorba de realitate, așa cum o cunoaștem noi, zise Caird. Există mai multe nivele ale realității. Eu văd nivelul atomic. Privirea mea pătrunde prin realitatea în care am fost născut, ca să vadă și să perceapă o altă formă a ei. Una de alt fel.

— Doar nu ne vezi efectiv ca pe un dans al atomilor, spuse ea. Este doar o imagine mentală, nu?

— Cea mai mare parte a timpului. Uneori, văd... există o schimbare, și ochii mei comută pe o altă stare. Văd sarabanda moleculară mișcându-se în câmpul ei electromagnetic. Este foarte deconcertant... sau cel puțin era. Te poți obișnui cu orice, cu aproape orice.

— Cred că nu minți. De ce ai face-o?

— De ce aș face-o?

Ea își luă mâna și se lăsă pe spate.

— Este posibil să vrei să fii catalogat drept bolnav mental irecuperabil.

— De ce?

— Pentru că nu poți înfrunta realitatea. Sau poate că ar trebui să reformulez acest clișeu. Nu vrei să ai de-a face cu ființele

umane. Spune-mi, când te uiți pe fereastră și vezi căprioarele, le vezi vreodată ca atomi?

— Nu, zise el încet.

— Te-ai uitat vreodată în oglindă sau la vreo bandă cu tine însuți și le-ai văzut ca pe o configurație de particule?

— Nu încă.

— Este posibil să simți, inconștient, că tu ești configurația, nu oamenii pe care-i vezi. Dar inversezi psihologia originară, pentru că nu poți să suporți asta, din cine știe ce motiv. Realizezi o proiecție. În ceilalți vezi de fapt o imagine în oglindă a ta. Nu ei sunt atomii. Tu ești.

El ridică din umeri.

— Posibil.

— Gândește-te la asta. Și mai gândește-te de ce primești această ipoteză cu atâta calm. Mulți pacienți ar fi considerat-o neliniștitoare.

— Asta este firea mea, zise el. Sau cel puțin a acestei personalități a mea. Să vadă ambele fețe ale unei afirmații. Totuși, adevărul este unul singur. Toată chestia asta despre existența mai multor adevăruri este o prostie. Adevărurile nu au clone.

— Ah! spuse ea, îndreptându-și spatele. Ce înseamnă asta?

— Ce anume?

— Că adevărurile nu au clone.

— Nu știu, sincer. Mi-a ieșit din gură fără să gândesc. Dar ceea ce am spus trebuie să fie adevărat, spuse el și râse. Sau poate ceea ce am spus era o clonă a adevărului, și atunci mă înșel. Însă asta e o prostie, nu?

— O prostie?

El se simți puțin neliniștit. Știa că atunci când un pacient spunea că afirmația lui era o prostie, se apropia prea mult de ceva ce vroia să evite. Cel puțin așa îi spusese Bruschino, iar el citise același comentariu pe una din benzile de psihiatrie transmise în camera lui de la bibliotecă.

— Dacă înseamnă ceva, nu am nici cea mai mică idee ce, zise.

Ea trecu brusc la un alt subiect. Sau poate era legat de cel dinainte într-un mod pe care doar ea îl vedea, iar el nu.

Bruschino își împreună mâinile și le apăsă pe piept. Arăta ca și cum ar fi prins adevărul, sau o urmă a adevărului, o pasăre rară pe care vroia să o încălzească la pieptul ei.

— Așa cum știi, am studiat benzile făcute de doctor Arszenti, când te trata în Manhattan. În același timp...

— O parte dintre benzile pe care le-a făcut. Mă îndoiesc că ți le-au dat pe toate. Guvernul...

— Te rog să nu mă întrerupi. În același timp, am primit și benzile făcute de psihiatrul care te-a tratat începând de la vârsta de trei ani și până la șase ani. Erai un copil foarte timid, aproape patologic de timid, conform rapoartelor, deși mie mi se pare că era o judecată prea severă. Apoi, dintr-o dată, aproape peste noapte, ai devenit un copil foarte sociabil, agresiv și prietenos. Asta s-a întâmplat la cinci...

— M-ai lăsat să văd benzile. Nu mi-au trezit nici o amintire. Era ca și cum aș fi privit un străin.

— Au stârnit ceva, zise Bruschino. Detectorii au arătat asta. Dar tu ți-ai înăbușit reacția. Oricum, psihiatrul din copilăria ta a fost foarte nedumerit de acea schimbare. Un alt psihiatru a făcut o continuare a studiului, când aveai douăzeci și doi de ani, la scurt timp după moartea părinților tăi. El te-a raportat ca fiind mai curajos și mai agresiv decât tipul cetățeanului mediu. Dar doctorului care te-a examinat atunci când ai candidat la Academia organică i-a plăcut asta.

Ochii ei, care fuseseră îndreptați spre ecranul din spatele lui, se întoarseră acum spre fața lui Caird.

— Nici o reacție perceptibilă, zise ea. Dar cred că reacționezi, acolo, undeva, în adâncuri.

Se uită din nou la afișajul digital de pe peretele din spatele lui.

— Am depășit cu cinci minute timpul nostru.

Se ridicară amândoi.

— Trebuie să fie greu să tratezi un pacient care nu are copilărie. Și încă și mai greu dacă nu are o viață de adult pe care să și-o amintească, deși nu este un amnezic real.

— Nu am mai avut niciodată un caz mai greu, spuse ea. Sunt recunoscătoare pentru asta. Din punctul meu de vedere, nu există cazuri plictisitoare. Dar unele sunt puțin iritante, iar majoritatea sunt obișnuite. Dar tu ești unic. Nu sunt sigură...

— De ce această ezitare, Arlene? întrebă el.

— S-ar putea să fii un mutant mental.

— Asta însemnând că nu ai precedente conform cărora să mă tratezi?

— Poate. Nu. Ai dreptate. Nu am. Asta te transformă într-o provocare fantastică și...

— Cazul meu te va face faimoasă.

Ea râse și zise:

— Mărturisesc că mă gândesc la asta. Dar nu este un gând care să-mi dicteze acțiunile. Nu, principalul este că tu ești unic și foarte imprevizibil. Nu poți fi clasificat drept schizofrenic. Efectiv, nu știu cum să te clasific.

— Ce-ai zice de „total dat peste cap”.

Ea râdea încă, atunci când el ieși din cameră.

Lui Caird nu-i venea să râdă. Imediat ce ușa se închise în spatele lui, soarele, râsul, lumina radiată de ea dispărură și el rămase încercuit de întuneric. Leviatanul îl înghițise. Prins în stomacul lui întunecat și opresiv, el era remodelat de acizii de acolo.

Capitolul 27

O revoluție politică, conform benzii-dicționar, reprezintă o răsturnare a unui guvern, a unei forme de guvernământ sau a unui sistem social, acesta fiind înlocuit de un altul.

Guvernul Federației Pământului nu fusese răsturnat și nici forma lui nu se schimbase.

Caird văzuse tot ce îi putea fi pus la dispoziție despre „revoluție”. Deși știrile TV și benzile documentare arătau doar o parte mică a „neliniștilor”, din ele reieșea clar că cel puțin o minoritate destul de mare a cetățenilor lumii protestase și încă protesta activ împotriva guvernului. Dacă la televizor erau arătate un număr de petiții, demonstrații în masă, revolte și desene cu vopsea pe străzi, asta însemna ca existau alte o mie pe care nu le arătau. Dar Guvernul reușise să iasă din furtună, deși încă nu ajunsese într-un port sigur. Alte furtuni continuau să fiarbă la orizont.

Tot din benzile acelea aflase soarta celor cu care se presupunea că fusese implicat îndeaproape în crimele lui. Caird nu avusese nici un proces din cauza căderii lui psihice profunde și progresive, cum o numiseră reporterii. Cu ceilalți presupuși conspiratori se rezolvase rapid, deși nu atât de expeditiv cât se așteptaseră judecătorii. Descoperirea că acuzații fuseseră injectați cu anti-DA forțase o schimbare a procedurilor legale. Cu toate acestea, probele covârșitoare existente împotriva lor avuseseră ca rezultat condamnarea. Ca și el, ei se aflau în instituții și, în cazul în care se decidea că reabilitarea lor era imposibilă, aveau să fie uciși sau stonați.

Toți îi erau necunoscuți, nereușind să trezească nici o tresărire de recunoaștere. Totuși, una dintre femei – despre care i se spusese că fusese partenera lui cea mai apropiată în fărădelegi – trezi în sufletul și în vintrele lui un sentiment foarte apropiat de afecțiune. Era Panthea Pao Snick, o femeie scundă, de numai 1,70 metri înălțime, zveltă, dar cu un piept plin, cu piele măslinie, ochi căprui și păr negru și lucios ca al unei foci. Chiar și numai părul ei tuns scurt, băiețește, era atrăgător. Oasele feței ei erau fine.

Atunci când se uita la ea, putea crede că era singura persoană care reprezenta mai mult de o simulare, de un dans al atomilor.

Îi spuse asta lui Broschino.

— S-ar putea să fi fost iubita ta, îi zise ea. Dar, indiferent dacă a fost sau nu, se pare că tu ai fost îndrăgostit de ea.

— Aș vrea să fie transferată aici. Am senzația că mi-ar fi de ajutor să fiu cu ea.

— S-ar putea să nu fie de ajutor terapiei ei. Oricum, nu poate fi transferată, mai ales ținând cont de ce amestec periculos ați reprezentat voi doi.

Apoi adăugă:

— Este prima dată când pari dezamăgit. E o reacție slabă, dar există.

Câteva sub-zile mai târziu, Caird descoperi că putea să simtă și mânie. Manifestarea ei exterioară nu fusese însă acea explozie de furie pe care o văzuse la alții. Totuși, era un sentiment suficient de puternic, ca să-i facă plăcere că simțea acea supărare. Tocmai se așezase lângă Donna Cloyd, în sala de mese, și începuse să-și mănânce salata. Ea întorsese capul spre el și spusese:

— Știi, Jeff, am fost foarte furioasă pe tine. Și foarte dezamăgită. Am crezut, și încă o cred, că ai fost un trădător. Pur și simplu nu puteam...

— Trădător? Ce vrei să spui? Pe cine am trădat? Pe tine?

— Da. Ai ales calea de scăpare a lașului. Ai devenit în mod deliberat o persoană nouă, astfel încât guvernul să nu te poată judeca pentru toate crimele tale. Ne-ai abandonat în voia sorții. Nu aș fi crezut niciodată așa ceva despre tine. Nu părea ceva potrivit cu caracterul tău. Dar, până la urmă, care este caracterul tău?

— Îmi pare rău că simți așa, zise el. Dar nu știu despre ce vorbești! Nu am de unde să știu ceva despre asta și nu știu de ce ai aceste sentimente! În plus, nu cred că am făcut-o în mod deliberat. A fost... un fel de cădere nervoasă. Nu am avut nici o putere asupra ei!

Ea se strâmbă.

— Dacă nu-ți poți aminti nimic, cum poți spune că nu ai făcut-o intenționat? Îmi venea să te ucid, atât eram de furioasă! Acum totuși, m-am întrebat singură cum pot fi furioasă pe tine, atunci când tu nu ești tu? Răspunsul este că, oricum, sunt dezgustată și furioasă pe tine!

— Chiar crezi că sunt... că am fost... un laș, un trădător?

— Ce altă explicație există pentru ce ai făcut?

— Nu știu. Dar am această senzație că nu am avut nici un control asupra schimbării. Nu o pot dovedi. Dar așa simt.

Pe obrajii ei începură să curgă lacrimi, din cine știe ce motiv. Femeia se ridică, îl sărută rapid pe gură și plecă. Caird o privi până dispăru după colțul de la capătul sălii, simțindu-se năucit, ca și cum ar fi pierdut ceva ce nu putea defini. Apoi venise acea mânie, deși nici nu știa de ce era furios. Senzația că Donna fusese nedreaptă cu el? Avea să ducă o viață foarte mohorâtă, dacă nu își recăpăta intensitatea emoțiilor despre care doctor Arlene Bruschino îl asigurase că erau normale și de dorit. Ea îi spusese că fără ele era doar o fantomă ce bântuia pe coridoarele umanității. Deși așa cum era acum nu putea fi rănit emoțional, nici nu se putea bucura de viață. La fel de bine ar fi putut să fie mort. Nici chiar așa, îl corectase ea. Atâta timp cât era în viață, putea spera că într-o zi își va putea recăpăta pe deplin omenia, cu încărcătura ei de plictiseală, durere și încântare.

— Atunci când te-ai schimbat prin propriile puteri, așa cum ai făcut atunci când te-ai transformat în Baker No Wiley, te-ai autodistrus psihic.

— Trebuie să-ți spun mereu că sunt sigur că nu am făcut asta în mod deliberat?

— O parte a ta a vrut-o. Totuși, ca să folosesc o altă analogie, mâna baronului Frankestein a tremurat, sau calculele au fost greșite. Rezultatul: un monstru.

De ce o personalitate atât de ștearsă, de palidă? se gândi Caird. În loc să devină un fluture, se scufundase înapoi în cocon, se metamorfozase din nou în larvă.

Elixirul de încetinire a îmbătrânirii avea să-i crească de șapte ori durata de viață. Asta însemna că putea trăi în plus trei sute cincizeci de ani – sau poate mai mult. Vroia el să existe – nu putea folosi cuvintele „să trăiască” – atât de mult timp într-o astfel de stare fantomatică?

Apoi își spuse că nu avea să trăiască atât de mult decât dacă autoritățile erau convinse că era vindecat și că putea fi eliberat. Nu avea să i se acorde prea mult timp pentru asta. Dacă nu reușea, urma să fie stonat.

În acest timp în care trăia, dacă nu reușea să învingă și să iasă din starea lui actuală, avea să se afle nu pe Pământ, în Rai

sau în Iad, ci în acea ne-lume pe care anticii o numeau „pragul”. Simți o tentativă de fior. Traversa un deșert și nu se putea întoarce înapoi, pentru că nu exista nici un loc în care să se întoarcă. Era un deșert plat și dur, fără oaze cunoscute, fără puțuri și chiar și fără miraje. Fără miraje, până acum. Un miraj fizic era apariția iluzorie a unui obiect îndepărtat, produs prin curbarea razelor de lumină în straturile de aer de densitate variabilă. Ceea ce se afla departe părea aproape. Oare mirajele mentale reprezentau exact contrariul? Oare ceea ce era aproape părea să fie departe?

Cuvântul Miraj apăru ca o cometă din cerurile întunecate și nesfârșite ale minții lui.

Pentru moment uită de asta. Alarma peretelui ecran îi atrase atenția ca să se ducă în curtea de exerciții fizice. Dar înainte să ajungă acolo, Miraj apăru iar din acea cutie a Pandorei care era memoria lui. Nu știa unde învățase înțelesul acelui cuvânt sau de ce. Dar exista acolo. Miraj. Urcarea lui Mahomed la cer. Ce legătură avea asta cu mirajul? Nici una, își spuse, cu excepția pronunției identice. Era doar unul din acele jocuri de cuvinte pe care subconștientul lui trișor le aruncase în fața conștientului.

Oare era numai asta? Un trișor nu face niciodată nimic la întâmplare. Toate acțiunile lui au un scop. Ceea ce era un zdrăngănit într-un anumit loc producea o simfonie în imaginație, chiar dacă ascultătorul recepționa notele una câte una.

Faptul că știa asta nu-l ajută să vadă legătura dintre miraj și Miraj. Poate într-o zi...

Zilele trecură, câte una din șapte, deși păreau să vină imediat una după cealaltă. Pământul se învârti o dată în jurul soarelui, trecuse un ob-an și el trăise cincizeci și două de zile. Anotimpurile se apropiau și se îndepărtau ca niște steaguri la o paradă ce trecea rapid pe lângă tribună, pentru ca apoi să dispară complet. Într-o dimineață se scula și vedea prima zăpadă, de un centimetru grosime. Dimineața următoare, marțea următoare, avea să fie de cinci centimetri grosime și să rămână așa timp de câteva zile de marți. Apoi se topea rapid. Două zile mai târziu, dispărea total.

Primăvara avea aspectul unei cobre verde-deschis. Nu treceau multe zile și devenea de un verde intens. Vara nu înainta la fel de repede ca primăvara, dar nici nu dura prea mult. Toamna aducea culori ce sărbătoreau moartea ce se

apropia, apoi, parcă peste noapte, părea să bocească după galbenul mort, și apoi redevenea albă, în numai câteva sub-săptămâni.

Ar fi fost plăcut să poată privi cum anotimpurile apăreau încet. În Noua Eră, ele era ca emisiunile unui program de televiziune. Editorul tăiase fără milă continuitatea din viața reală.

Chiar și viața lui părea o schemă ce varia aleatoriu. Din când în când, apăreau psihologi, anatomiști, fiziologi, geneticieni și experți în biologia moleculară, veniți să-l cerceteze. Până la sfârșitul anului, fiecare celulă, fiecare moleculă, fiecare organ și sistem fuseseră înregistrate în trei dimensiuni și în șapte unghiuri. Fuseseră înregistrate fiecare explozie a fiecărui neuron și toate circuitele celulelor sanguine prin sistemul său circulator. Trilioanele de reacții din el, electrice, chimice și globale, erau înmagazinate pentru urmărire și studiu.

Era total expus, mai dezbrăcat de atât nu era posibil să fie.

Și totuși încă reprezenta un mister.

Într-o zi de vară, a treia vară de când se afla acolo, Bruschino spuse:

— Dacă noi doi nu progresăm curând, vei fi stonat. Nu avem la dispoziție o eternitate.

— Încerci să mă faci să-mi revin speriindu-mă? zise Caird.

Bruschino îl privi cu tristețe.

— Nu, absolut deloc. Oricum, nu ar merge. Am raportat că ai făcut progrese, ceea ce e adevărat. Ai făcut ceva progrese, și mă aștept să mai faci și altele. Dar statul legiferează rata acceptabilă de progres a criminalilor candidați la reabilitare. Ție ți-a fost acordat mai mult timp ca oricui, din cauza regresiei tale într-o altă persoană. În plus, tu ești un fel de erou, și statului i-ar plăcea să facă public că ai fost reabilitat total.

— Regresie e un cuvânt greșit, spuse el. Am mers înainte, am avansat într-o altă personalitate. Una nouă. Așa că nu poate fi numită regresie.

— Acesta nu este un joc. Statul stabilește regulile și ia hotărârile. În prezent nu ești o persoană total sănătoasă. Nu pari să fii un pericol pentru stat – am subliniat asta în rapoartele mele. Mă îndoiesc că vei mai fi vreodată, deși nu pot fi sigură sută la sută. Dar nu ești sănătos. Nici o persoană sănătoasă nu îi vede pe ceilalți ca pe un dans de atomi, reținut într-un câmp

electromagnetic. În plus, se pare că nu-ți pasă de nimic. Faci anumite mișcări. Ești suficient de inteligent sau de viclean ca să te porți față de alții ca și cum ai avea emoții reale. Când ești cu mine nu te prefaci. Dar nici pe ceilalți nu-i păcălești cu adevărat, știi?

— Și nici pe mine, spuse Caird.

— Nici pe tine? Sau pe eu-l tău?

— Pe amândoi.

Fu la fel de nedumerit de acel răspuns ca și ea.

În marțea următoare, aproape de sfârșitul unei ședințe relativ nefructuoase, doctorul Bruschino se opri și apoi spuse:

— Colonelul Simmons a evadat!

Se uită la fața lui, apoi la indicatoarele de emoții de pe peretele din spatele lui.

Sângele lui Caird se umflă de bucurie. Freamătul pe care-l simțea în corp era ceva nou. Nu era amintirea bucuriei. Era o emoție clară, deși câteva secunde mai târziu aduse cu ea amintirea altor emoții, sau emoția unor amintiri, prea rapide și vagi ca să poată identifica ocaziile în care se produseseră.

— Dumnezeule! spuse Bruschino. O emoție reală! Nu te prefaci, nu-i așa?

— A fost ceva spontan, zise Caird. Știi că am reacționat prea rapid ca să mă fi prefăcut.

— Te cred, spuse ea. Numai că... nu ți-l amintești pe colonelul Simmons, nu?

— Nu. Știu numai ceea ce am văzut despre el pe benzi.

— De ce ai reacționat atât de puternic la o veste despre un necunoscut?

— Eu sunt prizonier, zise el. Mă identific cu el, sunt de partea lui.

— Dacă asta e adevărat, atunci faci progrese mai mari decât mă așteptam.

Părea încântată.

— A fost prins?

— Nu încă. Dar va fi prins.

— Poate.

— Simmons a fugit dintr-o instituție din care se credea că nu se poate evada. Numai trei persoane au făcut asta în ultimii cinci sute de ob-ani.

— Și eu am fost unul dintre ei, zise Caird. Bineînțeles, nu-mi amintesc cum am făcut-o.

— De aici nu vei scăpa. Nimeni nu a reușit asta. Dar nici nu-mi fac griji că ai încerca. Nu ai dorința de a o face. Dacă ai avea-o, nu ai avea focul interior necesar ca să-ți duci la îndeplinire planurile pe care le-ai concepe.

Tonul vocii și expresia de pe fața ei îl făcură să creadă că ea ar fi dorit ca el măcar să se fi gândit la evadare. Atunci s-ar fi aflat pe calea însănătoșirii.

— Știi vreun detaliu despre cum a făcut-o Simmons?

— Detaliile sunt cunoscute numai de organici. De fapt, eu nici n-ar trebui să știu despre Simmons. Dar am sursele mele de informații, surse legale, bineînțeles.

— Și nu ar fi trebuit nici să-mi spui mie despre asta, nu?

Arlene dădu din mână.

— Sunt liberă să fac orice cred că ar ajuta la refacerea ta. În limite raționale, bineînțeles.

— Ce-ai zice să mă ajuți să evadez?

Ea râse și spuse:

— Ți-aș putea descrie numeroasele sisteme de securitate care ar face imposibilă ieșirea ta de aici. Asta cred că mi-ar fi permis. Te-ar descuraja și te-ar împiedica să încerci.

— Ai face-o?

Ea își îngustă ochii și se aplecă în față.

— Chiar ești interesat? Adică te simți incitat, când te gândești la această posibilitate?

— Într-un fel, spuse Caird. Îmi place ideea. Mă plictisesc mult și m-am săturat să stau închis. Dar...

— Dar?

— Ce aș face, chiar dacă aș putea să scap de aici? Tot ce e acolo, afară...

Făcu semn cu mâna stângă, indicând... ce anume? Nu știa nici el.

— Nu știu aproape nimic despre ce e afară și efectiv nu vreau să fac nimic. Însă... s-ar putea să aflu câte ceva.

— Trebuie să te descoperi pe tine, dacă vrei să-mi scuzi clișeul verbal, spuse ea. Asta trebuie să faci aici.

— Am o identitate.

— Un fel de...

— Foarte bine, zise el, simțind o mânie mocnită. Și cum aș putea face ca să nu mai fie doar un fel de?...

După ce se uită deasupra și în spatele lui, fără îndoială verificând indicatorii din perete, ea spuse:

— De când ai venit aici nu ai avut nici o relație sexuală. Nici măcar nu te-ai masturbat. Până marțea trecută nici măcar nu ai avut vreo erecție oneirogenetică. În acea dimineață, la 3:06, ai avut o semi-erecție. Visai. Despre ce era visul?

El ezită și apoi spuse:

— Despre tine.

Ochii ei se măriră foarte puțin, iar pe fața ei apăru o urmă de plăcere. Fusese doar o schimbare foarte rapidă, dar existase. Caird era sigur de asta. Sau poate i se păruse, doar pentru că el dorea ca ea să fie încântată.

— Ai vrea să-l descrii?

— Era primăvară și noi doi eram pe un deal, deasupra unei pajiști. Soarele era strălucitor, iar pajiștea era plină cu animale de diverse feluri – vite, niște tauri mari, căprioare, cerbi și țapi cu coarne mari, oi și berbeci. Și toți se zbenguiau. Parcă ar fi fost sezonul împerecherii. Nu știu. Aveam doar o impresie vagă a acestui lucru. Dar cineva din pădurea de pe partea cealaltă a dealului cânta la flaut. Iar tu interpretai dansul celor șapte voaluri pentru mine. Eu stăteam întins, privindu-te. Lângă mine era un coș cu pâine și brânză și o carafă cu vin. Scoteai voalurile unul câte unul, în timp ce dansai... sugestiv. Apoi, înainte să scoți ultimul văl, m-am ridicat, te-am prins și te-am trântit la pământ. Dar aveam doar o semi-erecție, insuficientă ca să merg până la capăt, iar ultimul văl rămas era un obstacol. Ți-am spus să-l scoți, dar tu ai zis că eu trebuia să fac asta. Și eu nu puteam. Nu am reușit să-l scot. Apoi visul a dispărut.

— Ai fost furios? Frustrat? Profund dezamăgit?

— Într-un fel, am fost furios. Atât de furios cât sunt eu capabil să fiu. Și frustrat, da. Dezamăgit, dar nu profund. Știi că profund este un cuvânt al cărui înțeles nu-l cunosc – cel puțin din punct de vedere emoțional.

— Ce crezi despre faptul că eu eram femeia din visul tău neterminat?

Caird își încrucișă picioarele, apoi se întrebă dacă era vorba de o dorință freuidiană de a-și acoperi sexul. De ce ar fi făcut-o? Nu se întâmpla nimic. Ba da, iată. O umflătură foarte mică și

caldă. Ca un balon de aer cald, care nu era umflat complet, pentru că se terminase combustibilul arzătorului. Sau poate că balonul avea o gaură care se mărea, pe măsură ce aerul scăpa prin ea.

— Ești categoric cea mai atrăgătoare femeie din acest loc. Aici nu ai concurență. Nu-mi amintesc de nici o femeie pe care s-o fi cunoscut înainte să vin aici. Bineînțeles, am văzut niște frumuseți la televizor, iar Panthea Snick îmi creează o anumită căldură greu de definit, după cum ți-am spus. Dar tu ești singura femeie pe care o cunosc... și încă ce femeie.

Obrajii ei erau puțin îmbujorați, poate din cauza jenei, deși Caird se îndoia de asta, sau poate din cauza excitării. Nu-și putea da seama dacă aceasta din urmă era cauzată de imaginile sexuale sau de speranța că făceau un progres real. Poate că era vorba de ambele.

Bruschino privea pe lângă el, la ecran. Pentru o clipă, Caird se simți iritat. De ce încerca în continuare să ajungă la el prin intermediul unei mașini? Fața lui și limbajul corpului nu îi erau suficiente?

— Gândește-te puțin, Jeff, spuse Arlene Bruschino. Visul vine din subconștientul tău. Problema este: din al cui subconștient? Al lui Wiley? Caird? Al lui Duncan? Ohm? Etcetera?

— Din al meu... Din prezentul meu eu. Din al cui altcuiva?

— Gândește-te.

Caird se gândi o vreme, bău puțin ceai și se încruntă de câteva ori. Arlene își plimba mereu privirea de la fața lui la peretele din spate și înapoi. În cele din urmă, el spuse:

— Eu, noua mea persoană, nu exist de suficient de mult timp ca să am un subconștient. Cel puțin nu unul destul de dezvoltat. Să zicem doar unul aproape gol. Dar asta ar însemna că subconștientul, acea mare fără țărmuri, poate fi compartimentat. Să vedem. Caird a avut subconștientul originar. Era în întregime al lui. Apoi Caird l-a creat pe Tingle, și Tingle a avut o legătură cu acel subconștient. Dar cea mai mare parte din ce-i aparținea lui Caird nu îi era accesibil. Totuși, cele două nu erau total separate. Apoi Tingle l-a creat pe Dunski. Sau nu? Oare Caird a creat toate celelalte șase persoane în același timp sau una după cealaltă? Sau Caird l-a creat pe Tingle, Tingle pe Dunski, Dunski pe Repp și așa mai departe?

Clătină din cap și zise:

— Nu știu.

— Este vreo diferență? întrebă doctorul.

El își ridică bărbia și apoi o coborî încet:

— Sigur că este, Arlene. Nu știu exact în ce fel. Oricum, existau anumite legături între compartimente. Wiley No Baker a distrus totuși toate aceste legături. Sau nu chiar. Uneori există unele fulgerări, nu foarte strălucitoare, dar nu știu dacă sunt doar amintiri sau persoanele anterioare care spun ceva.

— Partea ciudată este că personalitatea Wiley a păstrat toate amintirile care-ți sunt necesare ca să funcționezi, zise ea. Nu a trebuit să înveți din nou să vorbești. Știi să citești și să scrii, și știi convențiile societății. De exemplu nu ai uitat să folosești furculița, cuțitul și lingura, la masă. Toate acestea vin de la Caird și de la ceilalți.

— Omul nu poate trăi dacă are numai o memorie conștientă, zise Caird. Are nevoie și de una subconștientă. Sau, hai să spunem că ar putea trăi fără acea memorie subconștientă, dar atunci ar fi doar o jumătate de om.

Se ridică, cu mâinile încleștate și se încruntă la ea.

— Eu sunt o jumătate de om! Reflecția întunecată a unui om, într-o oglindă întunecată!

— Nu atât de întunecată ca atunci când ai venit aici. Acel Caird pe care l-am întâlnit prima dată nu ar fi fost capabil să se înfurie așa. Faci progrese.

El își descleștă pumnii și se așeză. Bruschino se uita la peretele din spatele lui.

— S-a terminat timpul. Ne vedem mâiine.

— Eu o să te văd înainte de mâine, spuse el, îndreptându-se spre ușă.

— Ce vrei să spui?

— În visele mele.

Capitolul 28

O să discutăm foarte succint despre asta, spuse doctor Bruschino. Este vorba despre ceva relevant pentru capacitatea ta de a-ți schimba personalitatea, deși recunosc că nu știu în ce fel: metamorfoza ta subită ca personalitate, dacă nu și ca persoană, la vârsta de cinci ani. Raportul doctorul Heuvelmans concluzionează că a reprezentat triumful voinței libere asupra determinismului genetic. Triumful voinței libere asupra determinismului! Nu a putut nega că ai suferit o schimbare ciudată de personalitate, cum s-a exprimat el. Însă nu avea nici o explicație, nici o teorie asupra modului în care ai făcut-o. I se părea foarte dificil de crezut că un adult și-ar putea modifica total personalitatea. Dar un copil de cinci ani nu ar fi putut să o facă niciodată. Și totuși, faptele sunt evidente.

— Nu știu mai multe decât el despre ce s-a întâmplat, zise Caird. Nici măcar nu-mi amintesc când am avut cinci ani.

— Amintirea există acolo. Dar până acum nici o tehnică verbală, mijloace farmaceutice, stimulări sau explorări neurale nu au reușit să-ți activeze memoria copilăriei.

Ei i se părea ceva important, și poate că și era. Dar el nu se gândea niciodată la asta, decât atunci când aducea ea subiectul în discuție. Indiferent ce o fi însemnat copilăria lui, el era tot mai viu, cu fiecare zi. Oamenii din jurul lui deveneau mai solizi, mai puțin ectoplasmatici. El era asemenea unor cristale ce se precipitau într-un lichid. Lichidul era personalitatea lui originară. Cristalele erau fațetele dure ce apăreau din neființă.

Începea să se trezească la viață.

Dintr-o dată încetase să mai fie un singuratic. Întreținea conversații cu cei pe care îi ignorase până atunci, sau de care se ferise. Era vorba de pacienți, asistente, doctori, servitori și chiar organici. Reușise chiar și să învingă neîncrederea Donnei Cloyd față de el. Nu trecuse mult și ea se convinsese că omul pe care-l acuza de lașitate nu exista în corpul lui Caird. Și că el nu-și schimbase în mod voit personalitatea.

Într-o zi, Bruschino îi spuse:

— Începi să te trezești la realitate.

Două dimineți mai târziu, când intră în camera de ședințe, fu întâmpinat de un parfum vag de PH nr. 5. Inspiră adânc, simțind căldura în stomac și în vintre. Pentru o clipă se opri în ușă, în

timp ce savura parfumul scump și efectele lui. Doctorul Arlene Bruschino stătea în picioare și zâmbea. Singura haină de pe ea era dintr-un material subțire și semi-transparent. Parfumul îi confirma intenția. PH nr. 5 conținea feromoni fabricați în laborator, excitanți atât pentru bărbați, cât și pentru femei.

— Nu am nevoie de el, spuse Caird.

— Cum? zise ea. Oh, de nr. 5! Știu că nu ai nevoie de el, dar orice ajutor e binevenit. În plus, poate că aveai nevoie de un semnal.

— Este prima dată, după mult timp, pentru mine, spuse el răgușit, îndreptându-se spre ea.

Arlene ieși din spatele biroului și îl întâmpină la jumătatea drumului. Nu ajunseră la canapea. Se contopiră pe podea.

După o a doua repriză pe canapea, se ridicară și băură niște vin.

— Ai fost minunată, spuse el, respirând greu.

— Mulțumesc. Am o experiență lungă și entuziasm, deși cred că în privința entuziasmului m-ai depășit. Dar eu nu am fost privată de asta atâta timp.

— A fost greu pentru mine.

Ea se aplecă și îl sărută pe obraz.

— Și tu ai fost minunat.

— Sper că nu am fost înregistrați, spuse el. Deși nu-mi pasă, la naiba.

— Am avut grijă ca monitoarele să fie oprite. Cel puțin cele de care știu eu. Dar nu se știe niciodată. Însă, la fel ca și tine, nu-mi pasă.

— Este vorba doar de terapie, sau te-ai simțit atrasă de mine? întrebă el.

— Ambele. Terapie și pentru mine, într-un fel. Doi bărbați nu-mi ajung. Oh, cea mai mare parte a timpului sunt mulțumită. Dar din când în când...

— Mă apropii de capătul terapiei?

— Nu. Mâine ne întoarcem la terapia obișnuită. M-am gândit că îți doreai o femeie, iar eu categoric te doream pe tine. Am avut anumite fantezii – sper că nu te deranjează – în timp ce gemeam. Eram posedată numai de Caird sau și de ceilalți opt? Orgasmele multiple erau provocate de un penis sau de mai multe, toate în același timp?

— Era suficient acolo cât pentru un pluton întreg, râse el. Sunt bucuros că sunt unul dintre acei pacienți cu care doctorii pot face sex.

— Și eu la fel. Știi, pe vremuri, psihiatrii ar fi fost îngroziți de ideea ca un doctor să se culce cu un pacient. Dar acum știm mai multe. Starea unor pacienți se îmbunătățește dacă între ei și doctor există o anumită simbioză. Alții... dimpotrivă, nici nu trebuie să-ți treacă prin minte așa ceva. Totuși, e greu să nu te gândești la asta.

— Și mâine?

— Găsește-ți singur o femeie. Eu doar te-am pornit.

— Ei bine, în nici un caz nu am terminat încă, spuse el, atingându-i un sân. Nu înainte să mi se termine timpul.

— Am anulat celelalte ședințe de azi. Timpul tău se va termina atunci când nu vei mai putea. Glumesc, bineînțeles. Poți vorbi cât vrei, când terminăm cu canapeaua.

A doua zi, Caird întrebă o pacientă, pe Briony Lodge, dacă vroia să meargă în pat cu el. Dar asta se întâmplă după o petrecere în camera unui pacient, la care se uitară la un spectacol TV seminar. În mod normal, partenerii nu făceau asta decât dacă spectacolul era incitant sexual. Dar subiectul din acea seară era o dezbatere referitoare la abolirea sistemului lumii zilelor: trebuia abolit sau nu?

Caird stătea pe un scaun, lângă Briony. Amândoi beau cocteiluri. Deși pacienții nu aveau voie să bea băuturi alcoolice, decât dacă erau alcoolici, primeau o rație zilnică de 50 de grame pe oră, timp de patru ore – dacă doctorul permitea asta. În timp ce vorbeau, ea își pusese mâna pe brațul lui, apoi pe coapsă și în fine pe sexul lui, deși nu o lăsase acolo prea mult. El își pusese mâna, ușoară ca o pană, pe coapsa ei, și apoi, grea și apăsătoare, între picioarele ei. Briony nu numai că nu obiectase, ci își strânsese picioarele peste mâna lui. Până acum fusese urmată procedura aprobată social. Bărbatul sau femeia trebuia să facă primul semnal că el sau ea era pregătit. Apoi, celălalt răspundea, dacă se simțea interesat.

Caird ar fi vrut să-i sugereze să părăsească petrecerea chiar în clipa aceea și să meargă în camera lui. Vroia să vadă programul, dar ar fi putut să vadă înregistrarea lui, oricând vroia. Totuși, gazdele anunțaseră că obținuseră un supliment de băutură pentru invitații lor, atâta timp cât nu părăseau

petrecerea devreme, așa că hotărî să rămână acolo, dacă Briony era de acord. Ea acceptă, așa că așteptară începerea programului.

Programul INTERIM provenea din Moscova, ziua de marți, și era găzduit de Ivan Skavar Ataturk. Aceasta era o blondă înaltă și suplă, cu genunchi noduroși și o reputație de intelectuală. Asta însemna că se baza pe memorie ca să-și amintească referințele complicate, și nu pe date afișate pe monitoare. Semnul ei caracteristic era un toiag de cioban din argint, pe care se vedeau imagini în relief din mitologia clasică greacă, chineză și slavă. Nu își lovea niciodată oaspeții cu el, dar deseori îl apropia de picioarele lor. De obicei ei intrau în joc, prefăcându-se că le era teamă. În seara aceea, discuția era despre dorința de a desființa sistemul Noii Ere și dificultățile ce decurgeau din aceasta.

Era un spectacol de clasă, adică se desfășura în întregime în loglan. Dar cum mulți oameni nu vorbeau fluent această limbă, erau afișate subtitrări în engleză și în rusa standard de marți.

Invitații erau Stanley Wang Dobroski, asistent principal al Șefului Biroului pentru Ecosisteme, Olga Shin Müller, șef al Departamentului General de Ingineri al Statelor Europene, Tany Alvarez Balgladashi, asistent secund al șefului Biroului de Lucrări de Reconstrucție Civile din statul Siberiei de Vest și Engels Bahadur Tbilisi, prim secretar al Planului de Transport.

Ataturk, după prezentarea temei discuției și a invitaților: Cetățene Dobroski, ai fost ales la întâmplare ca să îți prezinți primul părerea. În calitate de șef al Biroului pentru Ecosisteme, probabil ai opinii clare referitoare la subiectul din această seară. Sunt sigură că ai aranjat o anumită secvență de scenarii pentru sarcinile pe care le va primi biroul tău, dacă lumea se întoarce la viața zilnică.

Dobroski: Hm. Ah, da, hm... bineînțeles. Nu am terminat încă studiul din cauza lipsei de timp, căci suntem foarte ocupați cu proiectele noastre curente. Dar, dată fiind posibilitatea acestei... catastrofă nu e cuvântul potrivit... acestui proiect ce presupune copleșitoare... hm... care cere un nivel mare de planuri, credite, materiale și muncă... ei bine... planificarea în sine, dacă un astfel de proiect va fi pus vreodată în aplicare... hm... este enormă și necesită o... bănci de date globale... la nivel mondial... la o scară gargantuescă.

În subtitrare apăru definiția cuvântului gargantuesc.
Dobroski zâmbi, afișându-și dinții pătați cu suc de palmier.
— Va fi nevoie de sub-ani întregi, înainte ca studiul datelor să fie încheiat. Impactul asupra ecosistemelor terestre trebuie cercetat foarte serios. Nu vrem nici o catastrofă ecologică, de genul celor produse în mod criminal în trecut. Și noi... hm... trebuie să ne asigurăm, fără să mai rămână nici o urmă de îndoială, că această vastă schimbare de la sistemul de viață vertical, la cele orizontale, nu ne va strica munca din ultimele ob-milenii. Astfel, acești cetățeni, fără îndoială bine intenționați, dar îndrumați greșit, care cer o întoarcere la sistemul străvechi, trebuie informați asupra dezastrelor foarte probabile și a problemelor ce vor decurge din schimbare. Ei...
Ataturk, fluturându-și bastonul: Mulțumim pentru acest avertisment.
Întoarsă cu fața spre cameră, în prim plan: Acesta a fost cetățeanul Dobroski, șef al Biroului pentru Ecosisteme de Marți. Este evident că el se opune întoarcerii la sistemul anterior Noii Ere.
Dobroski, tare: Nu am spus asta. Doar...
Ataturk: Mai târziu, cetățene Dobroski. Vei fi ascultat. Cetățeană Müller. Ca persoană importantă în cadrul Departamentului de Inginerie Generală...
Müller: Sunt șeful departamentului.
Ataturk, zâmbind: Ceea ce te face și mai importantă. Ca șefă a acestui departament extrem de esențial și important, ești pe deplin conștientă de implicațiile schimbării unui sistem care funcționează corect de câteva mii de ob-ani. Ai vrea să faci câteva comentarii introductive?
Müller: Chiar mai multe. Acest subiect nu trebuie tratat cu ușurință. Am studiat problemele, adică aspectele mai importante... nu am avut timp să abordez miile de probleme minore și detaliile lor... acestea dovedesc deseori că problemele mari nu sunt rezolvabile și ne forțează să folosim metode diferite pentru rezolvarea lor, a problemelor mari, adică...
Ataturk, îndreptând bățul spre Müller: Care este părerea ta în acest moment? Am înțeles că s-ar putea să o revizuiești, dacă ies la iveală date noi.
Întoarsă din nou cu fața spre cameră, continuă: INTERIM oferă numai opinii. Aici nu sunt rostite declarații oficiale.

Comentariile oficialităților în timpul acestui program nu le obligă nici pe ele, nici birourile lor, să acționeze conform acestor opinii.

Müller: Sunt de acord cu stimatul meu coleg, cetățeanul Dobroski. Magnitudinea sarcinilor implicate este copleșitoare. Totuși, întrebarea este legată de posibilitate sau imposibilitate. Dacă este imposibil, și acest lucru urmează a fi determinat...

Ataturk: Dar deviza departamentului tău este: Nimic nu e imposibil.

Müller: Hm, asta nu e chiar o prostie. Desigur, nu aș vrea să aplic acest peiorativ obiectivelor atinse întotdeauna și cu mare succes de către departament. Dar hai să vedem. Motto-ul: Nimic nu e imposibil se aplică numai posibilului. De exemplu, nu ai cere niciodată departamentului să mute Pământul de pe orbita lui. Sau să niveleze Munții Himalaya – deși asta ar fi posibil, dar imposibil de scump. Înțelegi ce vreau să spun.

Arlene: Da, înțeleg. Dar, fără supărare, cred că e o tâmpenie. Vrei să-mi spui că departamentul tău, combinat cu cele ale colegilor, nu pot acoperi cerințele schimbării de la sistemul de viață vertical, la cel orizontal, așa cum s-a exprimat cetățeanul Dobroski?

Müller: Nu am spus asta. Numai că...

Ataturk: Ba chiar asta ai spus.

Müller, ridicându-se de pe scaunul ei și încruntându-se: Nu e adevărat! Eu am spus...

Ataturk, îndreptând bățul spre Müller: Hei, hei, nu te încinge. Fii calmă. Hai să o luăm logic, pe baza datelor. Fără să jignesc guvernul, pot spune că voi, oficialitățile acestui sistem, deveniți uneori aroganți.

Müller, lăsându-se pe spate și încleștându-și mâinile, roșie la față: Nu sunt arogantă, iar afirmația ta este insultătoare pentru guvern. Te-ai îndepărtat de subiect. Eu...

Ataturk: Dimpotrivă, tu te-ai îndepărtat. Încerci să ocolești și să eviți subiectul, să ne duci pe o cale stabilită anterior.

Müller dădu din buze, mimând un cuvânt neauzit.

Caird i se adresă unui pacient, Pyotr Villanova Abdullah:

— Ce a spus? Ceva în rusește, nu?

Abdullah râse și zise:

— Ebi tvoiu mati. Du-te-n măta! O veche înjurătură rusească. Nu am mai auzit-o de ani de zile!

Briony Lodge își goli paharul de Wild Turkey.

— Nu pot crede că toate acestea nu au fost repetate anterior, zise ea. Oficialitățile știu de ce se află acolo, așa că guvernul nu ar permite să participe o persoană care-și pierde cumpătul. Totul este un spectacol care trebuie să arate propaganda guvernului și să o caricaturizeze, așa încât spectatorii să nu se plictisească.

Ușa apartamentului se deschise și intră una dintre gazde, cu o față fericită. Avea în brațe o cutie plină cu sticle.

Sevring u Annyati anunță:

— Atenție, toată lumea! Am de gând să obțin cât mai multă băutură! Am diverși prieteni care mi-au făcut favoarea de a-mi împrumuta băutura lor. Voi fi nevoită să le plătesc datoria mult timp de-acum înainte dar, la naiba, asta e!

În ciuda vacarmului, Caird continuă să se uite la INTERIM. Tbilisi, prim secretar al Departamentului de Planificare a Transportului, susținu că sondajele efectuate asupra a 34% din populație au arătat că 79% dintre aceștia se opuneau abandonării vechiului sistem. Ataturk respinse rezultatele. Ea pretinse că cei care făcuseră sondajele îi contactaseră doar pe acei cetățeni ale căror date arătau că erau conservatori. În consecință, toți cei intervievați se opuneau oricărei schimbări radicale. Tbilisi negă asta, spunând că sondajul fusese făcut la întâmplare, cu ajutorul computerului. Ataturk râse și spuse că Tbilisi era gata să ia în mână capătul oficial al bâtei. Personalul ei făcuse o cercetare aleatorie a 23000 de persoane dintre cele solicitate să-și spună părerea. Computerul raportase că absolut toți cei interesați fuseseră conservatori. Desigur, o verificare punctuală ar fi dus la descoperirea câtorva ne-conservatori.

Tbilisi răspunse că era șocată să audă asta și că nu credea că Ataturk era corectă. Totuși, ea avea să informeze Biroul de Planificare de acuzațiile ei. Datele aveau să fie reverificate și să fie întocmit un raport, la timpul potrivit.

— La timpul potrivit, spuse Briony.

Se întorsese pe scaun, cu un pahar de gin în mână.

— Asta înseamnă că dacă publicul va uita de acele probleme, nu va fi făcut nici un raport.

După ce discutară mai multe probleme irelevante, subiectul fu atacat din nou. Pe scurt, oficialitățile oferiră mai multe abordări posibile. Concluzia era că toți considerau că sistemul Noii Ere trebuia să continue. Distrugerea lui pur și simplu nu era

posibilă. Decât dacă se renunța la regulamentul referitor la numărul copilului, spuse Ataturk. Atunci, muncitorii necesari puteau fi luați din generațiile următoare. Ataturk recunoscu că pentru asta era nevoie de timp, de foarte mult timp. Și că aveau să apară alte probleme. Dacă rezolvau toate acele probleme, cum putea fi făcută schimbarea?

— Eu m-am săturat, spuse Caird.

Se ridică și întinse mâna spre Briony.

— Tu ce zici?

— Eu m-am săturat de mult.

Capitolul 29

Următoarele zece zile îi arătară că noua lui personalitate dezvoltase un sentiment puternic de compasiune. Apăruse din adâncuri ca un leviatan, un Moby Dick mărinimos, și îl înghițise.

Dacă vedea pe cineva nefericit, făcea tot posibilul să-l liniștească. Se ocupa de el până când simțea că respectivul nu mai era în ghearele disperării, cum se exprima el. Făcea totul cu cât mai multă blândețe. Petrecea ore lungi discutând cu oameni care se simțeau singuri, iar aceștia erau atât de mulți încât nu se putea ocupa de toți. Polițiștii intrau și ei în sfera atenției lui. Sau, mai bine zis, se mută el în a lor. În ciuda părerii prizonierilor, copoii erau și ei oameni, și mulți dintre ei erau singuratici sau nefericiți. El vorbea cu ei, glumea și uneori le făcea chiar mici comisioane. Era conștient că o parte dintre ei și mulți dintre pacienți îl considerau un fraier din această cauză.

În timpul unei ședințe, doctorul Bruschino spuse:

— Începi să devii un adevărat personaj aici. Unii pacienți vorbesc despre tine spunându-ți Sfântul Jeff. Alții... hm, îți spun Sfântul Cicălitor.

— Întotdeauna vor exista oameni răutăcioși sau care poate nu înțeleg, zise el.

Ea clătină din cap.

— Sincer, sunt derutată. Dintr-un anumit punct de vedere, ești o încântare pentru un psihiatru. Din altele, reprezinți o frustrare totală.

— Nici eu nu înțeleg. Dar nu e nevoie să înțeleg, ca să fiu așa. Să fiu, asta contează. Să fac ceva. Să acționez. La naiba cu filozofia!

— Atâta timp cât ceea ce faci este spre binele tău și al altora. Dar ești mult prea activ. Ai slăbit.

— Încerc să mănânc moderat. Până acum, am reușit.

— Mâncarea e bună?

— Foarte bună. Dar nu sunt tentat să mănânc exagerat. Mă simt plin de energie, plin de viață, tot timpul. Ar trebui să fii încântată. Nu mă simt ca o fantomă și nu-i mai văd pe ceilalți ca pe un amestec de atomi.

— Asta s-ar putea să se întâmple din cauză că te consumi atât de mult. Când se va termina combustibilul... Totuși, s-ar

putea să nu fie așa. Oricum, sunt încântată de progresul tău remarcabil.

Tăcură câteva clipe. Caird își dorea ca ședința să se fi încheiat în clipa aceea. Avea prea mulți oameni cu care vroia să vorbească, oameni care aveau nevoie de el.

Trecură trei minute, în care ea îl privi fix, ușor încruntată.

— Dacă ar fi după mine, zise ea după aceea, aș cere să fii eliberat cât de curând. Cred că ești pregătit să te întorci în societatea din exterior. Și cred că nu vei reveni la ideile de revoluționar. Vei fi un cetățean model, sunt absolut convinsă de asta.

Bruschino oftă. El așteptă. Apoi, ea spuse:

— Dacă ar depinde numai de mine, ai fi un om liber în câteva săptămâni. Din nefericire, nu depinde numai de mine. Sunt prea mulți psihiatri care vor să te studieze. Ei cred că te pot analiza, că pot afla ce este în interiorul tău. Sunt niște proști și le-am spus-o. Asta nu mi-a adus prea multă popularitate printre colegii mei, dar nu-mi pasă. Poziția mea e foarte sigură. În definitiv, sunt nepoata unui consilier mondial. Pe lângă doctori, mai e vorba și de Consiliul Mondial. Ei trebuie să fie foarte siguri în privința ta. Dacă ei vor fi de acord să-ți dea drumul, vei pleca. Dacă te vor elibera, te vor folosi drept mijloc de propagandă, drept exemplu. Eliberarea ta va fi folosită pentru a se face reclamă liberalismului și compasiunii guvernului. Nu te aștepta la prea multă libertate, atunci când vei ieși de aici. Vei fi cea mai atent supravegheată persoană de pe pământ.

— Deci există șanse să fiu eliberat?

— Mici. Te neliniștește ideea de a fi eliberat?

— Puțin, și știi asta. De ce mă mai întrebi, când poți să-mi vezi reacțiile pe ecran?

Ea râse.

— Asta este una din problemele pe care le ridici. Nimeni nu este convins, și în primul rând eu, că aparatul poate detecta reacțiile tale reale. Congresul Mondial este foarte neliniștit de ideea că există un om pe Pământ care este total indescifrabil.

— Doar un om?

— Unul. Deși ei continuă să se întrebe dacă nu mai există și alții ca tine. Nu le place asta. În același timp, se întreabă dacă nu cumva ai putea să-i înveți pe alții această aptitudine unică a ta, dacă este unică.

— Poate că am avut-o la un anumit moment. Dar nu și acum. Nu știu cum s-a întâmplat, dar am pierdut acel talent. Poate din cauză că o parte a mea s-a săturat să fie un cameleon psihic. O parte care vrea ca aceasta să fie ultima schimbare. Cred.

— Te cred că acum crezi asta. Dar ești un ticălos plin de tertipuri. De unde să știu că nu ți-ai programat propriul psihic așa încât acum să nu o știi, dar la un moment dat cunoașterea să revină?

— Programat?

— Prin anumiți stimuli, nu am nici cea mai mică idee care. Dar este posibil să fi făcut acolo, în interior, ceva care acum așteaptă cuvântul de cod potrivit, sau situația potrivită. Iar când se va întâmpla asta, hop, va sări afară un alt Hopa Mitică.

— Îți jur că...

Se opri.

— Exact. Nu are rost să juri. Nu ai nici tu de unde să știi.

Caird se ridică.

— Ascultă. Știu că timpul alocat ședinței nu s-a terminat, dar eu am treabă. Din punctul meu de vedere, nu mai am nevoie de terapie. Îți mulțumesc pentru ajutor, care a fost excelent. Mi-ar plăcea să ne mai vedem din când în când, pentru că îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine. Dar studiul și terapia s-au încheiat.

Ochii doctoriței se măriră. Gura i se deschise larg. Nu spuse nimic totuși, timp de aproape douăzeci de secunde, după indicația ceasului de pe perete.

— Pentru...! Tu... te comporți ca și cum tu ai fi doctorul și eu pacientul! Nu poți renunța!

— M-am săturat de toată această pierdere de vreme și de subtilitățile politice care mă rețin aici. Nu pot pleca din locul acesta, dar pot să fiu ne-cooperant.

— Te vor declara imposibil de reabilitat și atunci vei fi stonat.

— Voi mai avea dreptul să fac apel – dacă își respectă propriile legi. Voi face rost de un avocat bun. Eu nu-l pot plăti, dar statul va fi obligat să o facă. Orice avocat care nu se teme de stat se va arunca pe șansa de a câștiga o astfel de publicitate.

— Vorbești serios!

— Da.

Ea se ridică în picioare. Surprinderea și spaima părură să dispară în acea clipă, ca și cum ea ar fi sfidat vreo lege a gravitației psihice. Zâmbea.

— Foarte bine. Voi cere imediat să fii eliberat și voi face tot posibilul să prezint un caz solid. Este prima dată când mi se întâmplă așa ceva. Nu prea știu cum să reacționez. Dar cred că ești într-adevăr vindecat. Categoric, ești un caz perfect de revenire.

— Asta e o prostie, spuse el. Nu aveam nevoie de tratament. Aveam nevoie doar de recunoașterea faptului că nu eram... toți ceilalți oameni, că nu eram nici unul dintre ei. Eu sunt Baker No Wiley, nimeni altcineva, chiar dacă statul insistă să mă identifice drept Jefferson Caird.

— Trebuia să mă asigur de asta, spuse ea. Sper că acum vor fi și ei siguri.

— Dacă se înșeală, vor ști cum să corecteze greșeala.

Trei sub-zile mai târziu, Caird fu anunțat prin TV și printr-o hârtie oficială că va fi eliberat în curând. Nu reuși să-și dea seama dacă tremurul ușor care-l cuprinse la primirea veștii se datora fericirii sau fricii. „Voi fi fericit să scap din cocina ăsta”, își spuse el. Totuși, nu era chiar atât de bucuros cât s-ar fi așteptat. Avea senzația că un orfan ar fi simțit același lucru dacă i s-ar fi spus că trebuia să plece și să reușească să supraviețuiască într-o societate a adulților.

O întrebă pe doctoriță dacă principalul motiv pentru care fusese eliberat era influența pe care o avea datorită bunicii ei, consilierul mondial.

— Nici toată influența din lume nu ar fi reușit nimic dacă psihiatrii implicați în terapia ta nu ar fi recomandat eliberarea ta, zise ea. Bineînțeles, recomandarea mea a avut o mare greutate.

— Dar i-ai cerut bunicii tale să ajute la eliberarea mea?

— Cred că până și oamenii din Epoca de piatră își foloseau legăturile în folosul lor sau pentru al altcuiva, replică ea.

— Și tu le-ai folosit pe ale tale?

Ea zâmbi, dar nu răspunse.

În noaptea de marți în care era programat să plece, fu invitatul unei petreceri mari la care participau pacienții, personalul și o parte dintre polițiști. Se îmbătă binișor, trei femei, inclusiv Briony, îi spuseră că îl iubeau și fu nevoit să o

liniștească pe Donna Cloyd. În timp ce ea îl îmbrățișa și îl săruta, îi șopti:

— Nu știu ce o să se întâmple cu mine. Pur și simplu nu simt că am comis o ilegalitate. Dar dacă nu simt cu adevărat remușcare și regret și nu-i conving de asta, sunt pierdută.

— Anti-DA-ul îți permite să minți. Așa că minte-i.

— Tu ai mințit ca să fii eliberat?

— Nu. Dar eu nu am avut nevoie să fac asta.

Nu știa dacă ea îi va urma sfatul, dar era cel mai bun pe care putea să i-l ofere. Când se apropie miezul nopții, își luă la revedere de la toți, pe rând. Bruschino îl sărută și spuse:

— Mult noroc, Sfântule Jeff.

— Mulțumesc pentru tot, spuse el și păși în cilindru. Poate ne vom revedea cândva.

Se îndoia de asta și îi părea rău. Dar nu putea face nimic în această privință, decât să se simtă mâhnit. Spera că făcuse ceva bine cât timp se aflase acolo.

Ușa se închise. Ultima privire le-o aruncă lui doctor Bruschino, Donna Cloyd și Briony Lodge. Toate trei plângeau. Nu știa de ce, dar plânsul era bun pentru cel care plângea. Ajuta la eliberarea durerii.

Se trezi în marțea următoare în stația de primire a imigranților din Manhattan, o clădire uriașă care ocupa trei cvartale de pe Strada 12 și Strada 34. Imediat la vest de ea erau Westway Parkway și Docul de Imigrare de pe Hudson River. Câteva blocuri mai la nord era New Lincoln Bridge.

Ieși din cilindru într-un adevărat Turn Babel, dar constată că ceea ce părea confuzie era, de fapt, ceva foarte organizat. Fu preluat imediat de doi oficiali. Un polițist ținu echipele de televiziune în spatele unei sfori, cât timp Caird fu trecut prin procesul de identificare. I se făcu holograma și apoi înregistrări ale vocii sale, ale ADN-ului (de pe un fir de păr) și amprentei. Acestea fură introduse într-un computer, care verifică dacă imigrantul era într-adevăr Jefferson Cervantes Caird, a cărui nouă identitate era Nr. C*-238319-ST, cetățean al statului Manhattan, Organul Ministerial al Americii de Nord. Următorul pas în procedura normală ar fi trebuit să fie comunicarea instrucțiunilor și a adresei la care avea să stea temporar. În loc de asta, i se acordară cinci minute ca să răspundă întrebărilor

unei reportere, Wilma Perez Szuchen, o roșcată superbă care vorbea pe un ton ridicat și răspicat.

Ea îl întrebă ce simțea la întoarcerea în Manhattan, statul în care se născuse și în care locuise până în urmă cu câțiva sub-ani.

El răspunse că nu-și amintea nimic despre asta și că ea o știa foarte bine.

Szuchen: Ai fost eliberat de commonwealth și certificat drept total reabilitat. Dar cum rămâne cu celelalte alter-ego-uri?

Caird: Ce e cu ele? Au dispărut și singurul lucru pe care-l știu despre ele este ceea ce am văzut pe benzi și ceea ce mi s-a spus. Ele nu există mai mult în mine decât în tine.

Szuchen, ținând microfonul mai aproape de gură: Deci insiști să susții că ai avut o personalitate multiplă și, în consecință, ești nevinovat pe motive de nebunie?

Caird, mișcându-și capul, ca să evite să fie lovit în gură de microfon: Nu am suferit de personalitate multiplă, conform definiției științifice a termenului. Nu am fost niciodată nebun.

Szuchen: Te-ar deranja să explici celor care ne privesc ceea ce vrei să spui?

Caird: Da.

Szuchen, zâmbind forțat, evident luată prin surprindere: Ce planuri ai pentru viitor?

Caird: Planurile nu sunt niciodată pentru trecut. Sunt întotdeauna pentru viitor. Am cerut de lucru ca infirmier în spital și sper să primesc acest post. Într-o zi s-ar putea să merg la facultatea de medicină și să încerc să obțin diploma de medic. Dar nu sunt sigur de asta. Depinde.

Szuchen: De ce anume depinde?

Caird: Depinde dacă voi fi sau nu hărțuit de oameni din cauza a ceea ce au făcut personalitățile mele anterioare.

Szuchen: De ce vrei să fii infirmier?

Caird: Există multă suferință, durere și lipsă de speranță în această lume. Aș vrea să ajut la alinarea unora dintre acestea.

Szuchen: Vrei să faci bine?

Caird: Nu asta vrem toți?

Szuchen, al cărei zâmbet deveni rânjet: Bineînțeles. Nu o face pe deșteptul, cetățene Caird. Vrei să te revanșezi față de societate pentru toate crimele pe care le-ai comis?

Caird: Mănânci rahat, cetățene Szuchen. Insiști să vorbești ca o tâmpită. Încerci să mă provoci? Ți-ar plăcea să te acuz de hărțuire? Te-aș acuza de prostie, dar asta nu reprezintă o încălcare a legii.

Szuchen: Îmi fac meseria, asta e tot, cetățene Caird.

Caird: Nu prea bine, după părerea mea.

Szuchen: Te porți ca un scandalagiu și un sărăntoc, cetățene Caird. Avem rapoarte care spun că ai devenit o persoană foarte sufletistă și miloasă, dar atitudinea ta nu dovedește deloc asta.

Caird: Am treabă. Nu-mi place să-mi pierd vremea cu oameni care nu încearcă nici un pic să mă înțeleagă și care pun întrebări stupide. Nu vreau să fiu deranjat de curioși care să-mi pună întrebări referitor la ce a făcut corpul meu – corpul meu, nu eu – doar ca să-și satisfacă o curiozitate bolnavă. Sunt sigur că tu cunoști istoria cazului meu. Ai primit-o de la guvern. Dar dacă nu te-ai pregătit cum trebuia, asta nu e treaba mea. Interviul a luat sfârșit.

Capitolul 30

Cincisprezece minute mai târziu, ieșea din clădire pe Strada 12. Luă un autobuz spre Strada 14 Vest și trecu apoi într-un autobuz care îl duse în partea cealaltă a orașului, pe Strada 1 și Est 14. Străzile erau pline de biciclete, tricicluri electrice și autobuze. Singurele vehicule mai mari erau mașinile de patrulare organice. Vederea străzilor lui natale nu-i trezi nici o amintire. Porni spre nord, cărând sacul de umăr și o valiză mică, spre mijlocul enormei Stuyvesant Town Building. Aceasta avea totuși numai patru etaje înălțime. Zgârie-norii înalți care reprezentaseră semnul caracteristic al Manhattan-ului antic fuseseră dărâmați de milenii.

Intră în clădirea complexă, transpirând din cauza soarelui fierbinte de vară. Găsi birourile centrale ale conducătorilor de bloc și fu îndrumat spre apartamentul lui de la etajul doi. Introduse cardul de identitate în fanta ușii și ușa se deschise. După ce bău un pahar mare cu apă, inspectă locuința. Era atât de curată cât se aștepta să fie într-un district al săråntocilor. Făcu un duș, își puse o bluză curată și fustanelă și se duse din nou la biroul conducătorului de bloc local, pentru o înregistrare formală. Bineînțeles, secretarul văzuse banda cu interviul lui. Nu spuse nimic despre asta, dar chicoti când Caird îi spuse numele lui. După ce introduse cardul lui Caird, citi datele de pe ecranul biroului.

Îi întinse cardul înapoi, spunând:

— Heterosexual. Ce păcat!

— Viața e plină de dezamăgiri, spuse Caird, zâmbind.

— Și de clișee.

— Și de conversații glumețe.

— Dumnezeule, nu pot suporta asta! spuse secretarul. Conversațiile glumețe, vreau să spun. Întotdeauna aduc necazuri!

— Omul este născut pentru necazuri, la fel cum scânteile zboară în sus.

— Foarte adevărat. Nu e din spectacolul Good Morning, Tuesday!?

— Nu știu de unde este. O zi bună în continuare.

— Termin tocmai la 4:30. Ziua va fi practic terminată.

Caird cobor pe trepte și merse pe holurile lungi spre foaierul de vest, apoi traversă strada spre Acme Memorial Hospital, care se întindea pe patru cvartale. Se prezentă la biroul de angajare și i se spuse să se ducă în dimineața următoare de marți pentru primul lui instructaj de infirmier. După aceea, găsi o tavernă locală, Seven Stages, și intră în ea. Interiorul era spațios și întunecos, și avea mai mulți clienți decât ar fi găsit într-un district de prima clasă, la acea oră. Majoritatea locuitorilor aveau garantat salariul minim, dar aveau și slujbe cu jumătate de normă. Dacă câștigau credite peste o anumită valoare, își pierdeau salariul garantat (SMG). Așa că reușeau să se mențină sub această limită. El intenționa să muncească cu normă întreagă, așa că nu avea să fie un sărăntoc adevărat. Sau, așa cum își spuneau singuri, SMG-ist.

Cei de la bar îl priviră cu indiferență. Nu erau siguri că nu era un polițist în haine civile. Își introduse cardul într-o fantă a barului și comandă o bere. Barmanul se uită la identitatea lui și la creditul afișat.

— Hei! spuse el. Cetățene Caird! Am văzut interviul. Bravo, omule.

După ce stătu o vreme și trase cu urechea la conversațiile altor consumatori, Caird se întoarse în apartamentul lui. Nu avea chef să-și petreacă timpul singur în acea seară. Încă mai avea acea dorință de a discuta cu alții și presupuse că aceasta nu avea să dispară niciodată. Pe de altă parte, habar nu avea ce să facă. Apelă orarul evenimentelor locale și observă că urma să aibă loc o întrunire a conducătorilor de bloc, la ora șapte. Era invitat și publicul. Cum nu știa nimic despre situația locală, se gândi că se putea duce acolo. În definitiv, era o datorie civică. Totuși, sărăntocii ignorau aceste întruniri, cu excepția cazurilor în care aveau de făcut vreo plângere. Și atunci de obicei o prezentau mai întâi conducătorului lor local. Îl lăsau pe el să se ocupe de ea.

Dulapul lui de bunuri personale nu conținea deloc mâncare. După ce se uită la un afișaj al articolelor disponibile la magazinul local cu mâncare, coborî acolo și cumpără câteva, precum și un cărucior pliant. Puse în cărucior cumpărăturile, provizii stonate și niște fructe și verdețuri proaspete, se îndreptă spre lift și apoi pe hol, spre apartamentul lui. Tocmai destonase și își încălzise cina, când un bâzâit și niște litere portocalii de pe pereți îi

spuseră că primise un apel. Se gândi că era un polițist care îl verifica, așa încât codă sistemul audio-video. Pe ecran apăru o femeie tânără, bine îmbrăcată și frumoasă, în ciuda nasului lung și ascuțit.

Femeia spuse, ezitând puțin:

— Tată?

— Jefferson Cervantes Caird, zise el. Tu trebuie să fii...

I se părea oarecum familiară. O văzuse pe benzile de la centrul de reabilitare. Era Ariel Shadiah Cairdsdaughter, unicul lui copil.

— Îți cunosc numele. Aș vrea să pot spune că îmi amintesc și de tine, Ariel, dar nu pot. Îmi pare rău.

— Știu asta, zise ea. Dar aș vrea oricum să te văd. Acum. Pot veni la tine?

— Nu-ți pot refuza asta. Dar mă tem că vei fi foarte dezamăgită. Să nu speri că-mi poți trezi vreo amintire. Ar fi un efort irosit.

— Plec imediat de aici. Voi ajunge acolo cam în douăzeci de minute.

Conform datelor despre ea pe care le ceru după ce întreruperea legăturii, Caird află că Ariel preda istoria la Universitatea East Harlem. Trebuia să ia metroul East Side și să coboare la un cavartal depărtare de zona Stuyvesant. Află asta din harta de transport pe care o apelă pe ecranul de pe perete.

Era neliniștit. Pe obrajii fetei se rostogoleau lacrimi, atunci când imaginea ei dispăruse. Nu putea face nimic ca să schimbe situația, deși ar fi putut să-i spună că o iubea. Dar acea dragoste era cea pe care o avea față de toți oamenii. Nu o iubea ca un tată pe fiica lui. Se îndoia că putea să învețe din nou asta – dacă într-adevăr cunoscuse vreodată acel sentiment. Pentru ca să facă asta, ar fi trebuit să aibă un contact destul de constant și apropiat cu ea, din care să izvorască acel gen de dragoste. Cum locuințele și profesiunile lor erau atât de diferite, el și Ariel aveau să se vadă foarte rar, probabil.

Ea avusese nevoie de mult curaj ca să-l viziteze. Majoritatea oamenilor l-ar fi evitat, dacă ar fi știut cine era. El era sub o supraveghere constantă, nu se îndoia de asta. Probabil că organicii îi implantaseră un transmițător în corp, chiar dacă era o procedură ilegală. Acesta era de putere redusă, dar amplificatoarele lor detectoare puteau să-i identifice poziția în

orice clipă. Deși nu observase pe nimeni care să-l urmărească, era sigur că organicii foloseau și agenți umani ca să-l verifice. Unul din motivele pentru care alesese să locuiască într-o zonă a sărăntocilor era acela că majorității cetățenilor de acolo nu le păsa dacă el era considerat periculos de autorități. De fapt, chiar le-ar fi plăcut asta și l-ar fi admirat. Ei nu deveneau prieteni cu oricine, doar datorită statutului social al respectivului, sau al faptului că era bine văzut de polițiști.

Presupunea că Ariel fusese cercetată cu minuțiozitate și interogată cu ajutorul ceței adevărului, pentru că era fiica lui. Ea se dovedise nevinovată de orice participare sau cunoștință a activităților lui criminale. Dar Ariel știa că autorităților nu le va plăcea faptul că reînnoia contactul cu el.

Ce putea el să facă pentru ea? Foarte puține. Ar fi vrut să o ajute să treacă peste durerea pricinuită de pierderea lui – într-un fel, el era mort pentru ea – dar nu putea decât să-i fie prieten și susținător.

Destonă un sfert de litru de limonadă și niște cuburi de gheață. În timp ce bea în camera de zi, se uită la știri. Era arătat interviul lui cu Szuchen și începu să fie oarecum de acord cu părerea acesteia că fusese cam al dracului.

La baza ecranului scria: Opiniile reporterului nu sunt oficiale, și nici cele ale conducerii canalului, cu excepția cazului în care acest lucru este declarat.

Urmă ceva despre apropierea încheierii construcției unui sistem riveran artificial în Arabia de Sud. Începu să fie mai atent când fu difuzată o știre de ultimă oră. Știrea anunța că Consiliul Mondial primise rezultatele votului prin referendum al populației lumii asupra abandonării sistemului Noii Ere. Contrar așteptărilor influențate de un sondaj neoficial, cei în favoarea desființării sistemului actual reprezentau majoritatea. Populația globului, revizuită, declarată oficial, „corectată”, era de două miliarde de oameni. Din miliardul care aveau drept de vot, cincizeci de milioane nu se prezentaseră la vot. Cei care votaseră pentru desființare erau peste șase sute treizeci și trei de milioane, o majoritate de două treimi.

— Vocea poporului s-a făcut auzită! spuse reporterul, cu o voce prea entuziasmată pentru un profesionist. Bineînțeles, acest referendum este numai o observație adresată Consiliului Mondial, din care reiese dorința populației. Întrebați de

reprezentanți înalți ai lumii presei, secretarii de legătură ai celor șapte consilieri au declarat că este că este prea devreme pentru comentarii din partea augustului corp.

Mai urmară și alte comentarii, dar Caird le ascultă doar cu o ureche. Revoluția făcuse un pas înainte. În ciuda campaniei guvernului de convingere a cetățenilor că o schimbare era imposibilă, majoritatea refuzaseră să accepte această concluzie.

Ecranul se aprinse în portocaliu, se auzi un bâzâit și imaginea lui Ariel apăru într-o secțiune a ecranului de perete rezervată pentru afișarea monitorului ușii. Caird îi deschise ușa. Ariel îl îmbrățișă și îi udă pieptul cu lacrimile ei. Caird plânse și el, pentru că îi părea rău pentru ea. După ce îi dădu drumul, Ariel își șterse ochii și fața, acceptă un pahar cu limonadă și se așeză.

— Din nefericire, aceasta este o legătură simțită de o singură parte, spuse ea. Îmi dau seama că vechea relație nu mai poate fi continuată. Dar ești tatăl meu, chiar dacă ești un necunoscut. Dacă am putea să ajungem să ne cunoaștem mai bine, măcar nu am mai fi niște străini.

— Mi-ar plăcea foarte mult asta. Dar o astfel de legătură dintr-o singură parte nu e, de fapt, o legătură reală. Ceea ce ne-a legat inițial a dispărut pentru totdeauna.

— Știu asta.

Lacrimile începură să curgă din nou.

Discutară o vreme, povestindu-și unul celuilalt detaliile vieții lor recente. Ariel se căsătorise cu un oficial din Departamentul Serviciilor Fizice și era foarte îndrăgostită de el. Făcuseră cerere la Departamentul de Reproducție și Îngrijire a Copilului pentru a primi permisiunea să aibă un copil și se așteptau să o primească.

— S-ar putea să fii bunic.

— Sunt încântat, zise el. Copilul și cu mine putem începe pe picior de egalitate, amândoi vom fi noi în această viață.

Asta o făcu pe Ariel să plângă din nou, pentru că ea și Caird nu puteau face același lucru. Dar el spuse că, poate, avea să fie posibil. Ceea ce știa ea despre el putea fi de ajutor. Ariel îl iubise pe vechiul Caird și el spera că acea dragoste avea să se transforme treptat într-o dragoste față de cel care era el acum.

După o vreme, tensiunea dintre ei scăzu. Vorbiră despre altele, mai ales despre știrile despre referendum.

— Nu mă așteptam să iasă așa, zise el.

— Tu ai un mare merit în asta, spuse ea, zâmbind. Gândește-te. Tatăl meu, marele revoluționar.

— Eu, cel de acum, nu par să fiu prea entuziasmat de schimbare, dar nici nu simt un zel conservativ pentru a menține lucrurile așa cum sunt. Totuși, sunt interesat de ceea ce se întâmplă.

— Așa și trebuie. Tu ai fost catalizatorul evenimentelor revoluționare. Oricum, ca istoric, eu studiez tendințele și evenimentele curente și încerc să extrapolez posibile evoluții viitoare. S-ar putea ca Consiliul Mondial să nu se opună unei schimbări chiar atât de categoric cât indică declarațiile lor oficiale. Din punctul lor de vedere, anumite aspecte ale schimbării pot fi de dorit. Mai ales în ceea ce privește consumul de energie electrică.

Caird ridică sprâncenele.

— Schimbarea va avea ca rezultat un consum de șase ori mai mare decât în prezent.

— Gândește-te, zise ea. Energia necesară pentru căldură, iluminare și combustibil este mică în comparație cu cea necesară stonării și destonării. Puterea electrică folosită pentru stonare și destonare mănâncă aproximativ nouăzeci la sută din energia disponibilă. Energia electrică obținută de la panouri sonare, maree, apă la mare adâncime și surse magneto-hidro-dinamice este folosită pentru numai zece la sută din necesitățile noastre. Puterea de stonare provine din conversia căldurii din centrul Pământului. Dar dacă lumea revine la viața de dinaintea Noii Ere, dacă se termină cu stonarea-destonarea tuturor cetățenilor lumii, vom avea foarte multă energie suplimentară. Care va fi extraordinar de ieftină. De fapt, ceea ce se va economisi ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru plătirea costurilor curățării tuturor acelor zone și construirea de orașe noi, ferme, drumuri și așa mai departe.

— Este un mare avantaj, spuse Caird. Oamenilor ar trebui să le placă asta. Dar în alte privințe... schimbarea va implica multă muncă grea, dezrădăcinări, sacrificii, o mulțime de nedreptăți, confuzie și haos.

— Când oamenii vor realiza pe deplin ceea ce li se va cere, se vor răzvrăti, spuse Ariel. Dacă guvernul se va opune cu forța voinței lor, va fi doborât de la putere, sau cel puțin cetățenii vor încerca să facă asta. Va fi multă vărsare de sânge. Să ne

gândim la Hoboken, de exemplu. Oamenii din Manhattan-ul de miercuri sunt planificați să se mute în acea zonă. Vor locui în corturi și adăposturi, în timp ce vor construi orașul. Pentru o perioadă nedeterminată, ei vor fi într-un fel oameni deposedați și care vor suferi de traumele fizice și psihologice ce nu pot fi evitate în astfel de cazuri. Crezi că le va plăcea să-și părăsească viața lor liniștită obișnuită ca să meargă într-o zonă sălbatică, aflată sub nivelul mării – digurile sunt singurele ce împiedică marea să se reverse acolo – și să fie muncitori în construcții? Va fi nevoie de o perioadă lungă și grea înainte să poată muta în case bune și să se întoarcă la viața și profesia lor actuală. Când vor realiza cu adevărat ce-i așteaptă, vor erupe. Va fi o revoluție franceză și o revoluție rusească, în același timp.

— Nu știu, spuse el. Majoritatea cetățenilor sunt atât de condiționați împotriva violenței și pentru supunere.

— Adânc, în majoritatea oamenilor există încă sălbaticul din Epoca de Piatră. Acesta dormitează, așteptând șansa să iasă la suprafață.

Ochii lui Caird se deschiseră larg, ca și cum ar fi fost acționați de un mecanism din spatele lor.

— Aproape pot să văd cum s-a aprins beculețul de deasupra capului, zise ea.

— Dar dacă cineva vine cu un plan viabil prin care schimbarea să fie mult mai lină și fără să presupună o muncă de neîndurat din partea cetățenilor ce trebuie mutați? Dacă…?

Vocea lui se stinse.

Ea râse și spuse:

— Ar fi ceva, nu? Totuși, nu-mi pot imagina care ar putea fi această scamatorie. Sau ai tu vreo idee?

— Nu, zise el. Nu chiar. Dar mi-a trecut prin cap ceva fulgerător. Nu știu ce a fost. Poate va reveni.

Vorbiră despre altele pentru o vreme și apoi urmară tăceri lungi. În cele din urmă, Ariel spuse că trebuia să plece. Plânse puțin când își luă la revedere.

Caird simți puțină durere când ușa se închise în urma ei, dar nu-și dădea seama care era cauza exactă. În definitiv, aveau să se mai vadă. Dacă era imposibil să revină la vechea lor relație, pentru că el nu-și mai aducea aminte nimic, puteau să construiască una nouă. Dacă amândoi doreau asta… Întrebarea era, o doreau?

Înainte să se ducă în pat, apelă banda de instrucțiuni pe care trebuia să o vadă înainte să se prezinte la lucru la spital. După ce o văzu, era pregătit pentru îndatoririle lui, care erau simple, la început. În prima sub-săptămână avea să fie însoțit de un infirmier veteran, care urma să-l învețe tot ce trebuia să știe.

Capitolul 31

La ora nouă, făcu curățenie în apartament și apoi coborî patul. Comandă ecranului să-l trezească cu un sfert de oră înainte de douăsprezece, ca să poată intra în stoner, după care adormi aproape imediat. Avu mai multe vise, dar când se trezi își mai amintea numai unul dintre ele. Rămase întins câteva minute în pat, după ce din perete răsunaseră alarma și propria lui voce. Spuse peretelui că se trezise și că putea să tacă.

Visul era năucitor ca înțeles, deși originile lui erau evidente. În timp ce se afla în instituția de reabilitare, văzuse „Zombies Have Nightmares, Too”, un film de groază despre problemele psihologice ale morților-vii din străvechiul Haiti. Vroia să fie o satiră la adresa slujbașilor publici, dar majoritatea spectatorilor nu înțeleseseră asta. Mormântul din care hoarda de zombie țâșnea afară ca să-și mănânce stăpânul, pe doctorul-vrăjitor, reprezenta birocrația, un alt simbol pe care doar câțiva îl înțeleseseră. Caird visase scena finală și fusese îngrozit, dar zombii erau amestecați în ea cu elemente dintr-un alt spectacol. Acesta era „Babes In Toyland”, un remake recent dintr-o serie lungă a unui film clasic dinaintea Noii Ere. Soldații roboți de jucărie uriași, creați accidental de două personaje stupide și comice, se contopeau cu zombii, deveneau zombi, și porneau în marș ca să-i distrugă pe monștrii conduși de diabolicul Barnaby. Caird auzise efectiv muzica „Marșului soldaților de lemn”, în timp ce roboții îi învingeau pe monștrii drăcești ce invadau Toyland.

În timp ce revenea la realitate, realiză că gemea îngrozit. Unul dintre monștrii furioși scăpase de baionetele soldaților și era gata să-l prindă pe el în ghearele lui ascuțite.

Coborî din pat, bău un pahar cu apă și se duse în camera de stonare. Când trecu pe lângă cilindrul de miercuri, murmură:

— Buna dimineața.

Fața dură ca diamantul din spatele geamului rotund transparent nu-i răspunse, bineînțeles.

Exact în clipa în care închidea ușa cilindrului, prinse o imagine produsă de oceanul agitat al minții lui. Dumnezeule, sper să-mi amintesc asta! își spuse.

Și își aminti. Nu era conștient de trecerea celor șase zile de uitare dintre momentul în care pornise energia de stonare și cel

în care energia de destonare readusese moleculele corpului lui în stare de mișcare totală. Nu era conștient deloc de existența vreunei pauze. Dar, deși știa că nu era așa, el identifica stonarea cu somnul. Acesta era motivul îngrijorării că nu-și va aminti ideea ce-i explodase în minte, ca o novă.

— Chiar este ceva! spuse, deschizând ușa și ieșind din stoner. Din câte știu eu, nimeni altcineva nu s-a mai gândit la asta!

Înregistră imediat ideea și apoi se culcă din nou. Se trezi la șase, făcu exerciții timp de jumătate de oră, după care își pregăti micul dejun și îl mâncă. O secțiune a peretelui din fiecare cameră clipea în portocaliu și emitea un bâzâit slab, în timp ce mânca. După ce se duse la baie, din care ieși curat atât la exterior, cât și în interior, opri alarma. Nu avea să-și uite mesajul. Următorul pas era să solicite un fișier și să noteze numele și numărul funcționarului public cu care vroia să vorbească. După ce făcu asta, plasă un mesaj în banca de date a respectivului. Într-un anumit moment al zilei, Robert Hamadhani Munyigumba avea să citească ideea lui Caird, în biroul lui. Cât de repede avea să acționeze depindea de caracterul lui Munyigumba și de prioritățile pe care le avea în acel moment. Dacă nu avea să afle nici o veste de la el în acea marți, mai era și marțea următoare.

Așa cum se așteptase, nu primi nici un apel de la Munyigumba în acea zi, nici la spital, nici în apartamentul lui. Își ocupă timpul învățând unele sarcini pe care trebuia să le îndeplinească un infirmier. Printre acestea se numărau schimbatul așternuturilor, aducerea de flori pacienților, depozitarea produselor și mutarea pacienților în stonere seara și înapoi în paturi, dimineața. Una dintre cele mai interesante și plăcute sarcini era conversația de zece minute pe care trebuia să o aibă cu pacienții care vroiau să discute, și majoritatea lor vroiau. Totodată, ajuta la aducerea noilor veniți și destonarea lor. Aceștia fuseseră împietriți în stonere de urgență din apropierea locului în care li se făcuse rău sau fuseseră răniți.

Chiar înainte de încheierea programului, supraveghetorul care-l observase și instruise îi spuse:

— Te vei descurca, Caird. Se pare că ai o chemare pentru această profesiune. Ești primul care l-a făcut pe cetățeanul Granjean să râdă. Și reprezinți un adevărat sprijin pentru

cetățeana Blatand. Ei îi este foarte teamă de moarte, dar refuză să fie stonată și să aștepte astfel până se va găsi medicamentul pentru tipul ei de cancer. Oricum, nu l-ar primi. Este prea bătrână ca să fie destonată, cu excepția cazului în care s-ar descoperi leacul întineririi. Oricum, ești foarte bun cu ea. Dar nu crezi cu adevărat toate acele prostii religioase pe care i le îndrugi, nu?

Caird ridică din umeri.

— De ce să nu o fac să se simtă mai bine?

— Așa și trebuie. Dacă vrea o labă de iepure ca să-i poarte noroc, dă-i-o. Dumnezeule! Are o sută optzeci de sub-ani, este pe acest pământ de șapte sute cincizeci și șase de ob-ani. Ai crede că s-a săturat de viața asta. Dar nu, ea vrea să reziste până la ultima răsuflare chinuită, înainte să se ducă în ceruri.

Caird era destul de sigur ca va trece fără probleme prin perioada de probă. Nu avea să treacă prea mult și urma să-și primească ecusonul, uniforma și gradul, ca infirmier permanent. Atunci avea să primească și un salariu bun și să renunțe la SMG. Infirmierii, ca tot restul personalului de serviciu, erau bine plătiți și foarte respectați.

Marțea următoare, așteptă până la trei după-amiaza mesajul lui Munyigumba. Când încercă să ia legătura cu el, un ecran îi spuse că Asistentul principal al Secretarului Principal al OSCCBS, Oficiul Sugestiilor Cetățenilor pentru Creșterea Bunăstării Sociale, nu era disponibil pentru consultații în acel moment. Avea să răspundă apelului lui Caird cât de curând posibil.

Acel cât de curând posibil nu se întâmplă în acea zi. Și nici în marțea următoare. Cu puțin timp înainte de ora patru, Caird încercă un nou apel și primi același răspuns. Tocmai oprise ecranul perete, când supraveghetorul lui, Quintus Mu Williams, intră în camera infirmierilor.

— Hei, Caird, ia ghici! Eram în camera sergentului când am văzut o știre. Un tip, pe nume Munyigumba, un mahăr mare din OSCCBS, a propus o idee prin care schimbarea să fie posibilă! A fost transmisă pe canale și este studiată de Consiliul Mondial! A produs multă agitație. Reportera de la știri era gata să aibă un orgasm!

Caird icni, ca și cum ar fi primit o lovitură în plexul solar.

— Acest Munyigumba, spuse el. A propus ca oamenii stonați acum în depozite să fie destonați și puși să muncească la construirea noilor orașe?

— Da! zise Williams, făcând ochii mari și ridicându-și sprâncenele. Ai văzut știrea?

— Nu.

— Ți-a spus altcineva?

— Nu. Munyigumba a mai propus și ca oamenii destonați luați din depozite să trăiască zi de zi în timp ce muncesc? Și să primească grațierea pentru contribuția lor la această muncă?

— Da. Dar spune-mi, dacă nu ai văzut-o și nu ți-a spus-o nimeni...?

— Ticălosul! zise Caird. Mi-a furat propunerea. Numai că... poate că mă grăbesc. Numele meu nu a fost menționat? Nu mi s-a recunoscut aportul?

— Deloc, spuse Williams. Spui că e ideea ta?

— Categoric.

Pe fața lui Williams se citea că nu îl credea pe Caird. Aceeași atitudine o adoptară toți cei cărora le vorbi Caird, încercând să dovedească faptul că el era inițiatorul „Conceptului Munyigumba”.

Asistentul Principal al Secretarului Principal răspunse în cele din urmă mesajului lui Caird. El negă că primise vreo comunicare de la acesta. Când Caird ceru prin tribunal înregistrările apelurilor făcute către Munyigumba, descoperi, bineînțeles, că acestea fuseseră șterse. Ceea ce nu-l surprinse deloc.

Solicită o conferință de presă și îl denunță pe Munyigumba. Conferința fu redată pe scurt la știri. Syuchen, reporterul șef, se arătă foarte sarcastică față de el, atâta cât își putea permite fără să încalce limitele calomniei. Caird se aștepta la asta. Își făcuse un inamic din ea. Dar nu ar fi contat, chiar dacă i-ar fi fost prietenă. Era evident că primise ordin să-l discrediteze.

Câteva zile mai târziu, reporterii anunțară că Munyigumba fusese transferat în Zürich-ul de marți. Primise o creștere a salariului și un nou grad. Avea să fie unul dintre onorații membri ai nou formatului Comitet de Lucru, care urma să planifice folosirea criminalilor destonați. Se aștepta ca contribuția lui în acel grup să fie valoroasă.

Chiar și sărăntocii din taverna Seven Stages făceau glume pe seama pretenției lui, deși ei îi erau amici. Pentru o vreme, unii dintre ei îl strigară „cetățene Munyigumba”. Caird își linse rănile, care se vindecară rapid. Ar fi fost frumos să poată rămână în istorie ca inițiatorul acelei idei. Dar ceea ce conta cu adevărat era ca ideea lui să rezolve o mare problemă.

Cu toate acestea, autoritățile nu aveau să lase ca problema să fie uitată. Erau pe urmele lui, deși nu ar fi recunoscut asta. Când ajunsese la jumătatea perioadei de probă, fu chemat în biroul căpitanului Ad Sherwin Lennow, noul supraveghetor șef. Lennow îi întinse o foaie ce conține un comunicat al Departamentului Educației din Manhattan. Caird o citi și apoi îl privi pe Lennow, fără să-i vină să creadă.

— Nu se poate. Aici se spune că nu sunt calificat pentru pregătirea ca infirmier pentru că nu am educația de liceu. Și că nu o am nici măcar pe cea de școală generală!

— Nu există nici o înregistrare în acest sens, zise Lennow. Am verificat personal înainte să te chem.

— Bineînțeles că nu există! spuse Caird cu înflăcărare. Îmi cunoști datele biografice. Cum ar fi putut să existe?

— Îmi pare rău. Dosarul tău de lucru și indexul de capacitate sunt bune și nu-mi place ideea că te voi pierde. Poate că va fi doar ceva temporar, totuși. S-ar putea să nu fie nevoie să te întorci la școală...

— Să încep cu clasa întâi!

— ... dacă poți convinge Departamentul Educației să te examineze direct pentru diploma de liceu. Dacă aș fi în locul tău, aș depune imediat o cerere.

— Nu sunt un scandalagiu, spuse Caird, fluturând foaia ca și cum ar fi fost un steag bătut de un vânt încins și furios. Nu vreau decât să fiu un bun cetățean și să contribui cu ceva la bunăstarea societății.

— Hmmm, spuse Lennow, împreunându-și mâinile și zâmbind ușor. Există acea pretenție a ta că cetățeanul Munyigumba a furat ideea de la tine. S-a sugerat – nu de către mine, te asigur – că acea pretenție reflectă o anume instabilitate mentală. Eu unul nu am dat atenție acestor vorbe.

— Cine spune asta?

— Nu îți pot spune. Oricum, nu asta contează. Ci asta, zise el, arătând foaia. Nu pot face altceva decât să te concediez, deși

regret că trebuie să o fac. Când vei avea o diplomă de liceu în dosar, voi fi fericit să te angajez din nou. Vechimea pe care ai acumulat-o în timpul perioadei de probă va fi menținută. Asta dacă te întorci să lucrezi aici.

Caird nu putea face altceva decât să se supună și să-și prezinte cererea să dea examenele. Completă formularul, deși nu era sigur că le putea trece, căci memoria lui era extrem de selectivă. Conform legii, ar fi trebuit să primească un răspuns la cerere în cel mult patru subzile. Cu toate acestea, trecură opt zile, Departamentul Educației argumentând că circumstanțele neobișnuite îngreunaseră decizia. Nu explicară care erau acele circumstanțe, iar în răspuns se spunea că nu i-ar fi folosit la nimic să le ceară. Existau, dar asta nu însemna că erau neapărat și adevărate.

În a douăsprezecea sub-zi, după-amiaza târziu, petiția îi fu refuzată. Motiv: cazul unic al lui Caird făcea necesar ca o cameră legislativă inferioară a Manhattan-ului, compusă din șefii de super-blocuri, să dea o lege care să-i acorde acea permisiune. Legea urma să fie aprobată de camera superioară, formată din cinci lideri de districte.

Caird se duse la biroul funcționarului însărcinat cu reprezentarea lui, Amazing „Maizie” Grace Haydn. Aceasta îi spuse că putea depune o petiție la camera inferioară ca să aprobe o lege pentru o „situație personală”.

— Dar simt că există un complot guvernamental ca să fii ținut în frâu. S-ar putea să mă înșel. Tot ce ți s-a întâmplat are justificare legală. Din ceea ce mi-ai spus cred că, indiferent ce vei face ca să avansezi, vei întâmpina obstacole. Din anumite motive, guvernul vrea să stai la SMG, vrea să te țină cât mai jos.

— Nu le pot face rău, spuse Caird.

— Nu într-un mod pe care să-l știi. Totuși, ei au probabil motivele lor, pe care, bineînțeles, nu ți le vor spune.

— Nu pot sta degeaba și să mă uit la TV. Aș înnebuni.

— Poate că asta vor și ei. Părerea mea este că le-ar plăcea să scape de tine pentru totdeauna. Ești o enigmă, o cantitate necunoscută. Ei nu sunt convinși că nu-ți vei schimba din nou personalitatea. Și ei cred că acea nouă personalitate ar putea fi un pericol pentru ei.

Zâmbi și adăugă:

— În definitiv, există precedente care să justifice această temere. Îmi pare rău, sincer. Vrei să mă întâlnesc cu un apărător public și să scriem o petiție pentru investigarea cazului tău?

Caird se uită la pereții-ecran. Când începuse să vorbească cu ea, zece apeluri erau trecute pe așteptare. Acum erau treizeci. Deși nu arăta nici o grabă, ea avea mult de lucru.

— Poate mai târziu, spuse el. Trebuie să mă gândesc la asta.

Se ridică și se apleacă, cu palmele lipite în fața pieptului.

— Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

— Mi-a făcut plăcere, spuse ea. Ce-ai zice să luăm cina împreună, la ora opt?

Capitolul 32

Era cu adevărat frumoasă, de talie medie, dar zveltă, cu un păr negru creț, ochi negri mari și foarte vioi și o piele cu o depigmentare fină de culoarea jadului. Era simpatică, dar ambițioasă. Studia pentru un masterat în psihologia erodinamicii. De ce să fie interesată de un sărăntoc care avea perspective foarte mici să urce la o clasă superioară?

O spusese chiar ea. Caird reprezenta o enigmă și, în consecință, era fascinant.

— În clipa asta nu am nici o relație serioasă, spuse ea. Colegul meu de cameră s-a mutat, la cererea mea.

— S-ar putea să fiu un handicap pentru cariera ta.

Ea râse și zise:

— Nu am spus că te invit să te muți la mine. În plus, de unde știi că m-ai încurca?

— Te vor urmări și nu le va plăcea dacă vei continua să ai un contact strâns cu mine.

— Lasă asta în grija mea.

Maizie plăti cina, la un restaurant de clasă de pe Strada 34. Caird descoperi că ea cânta uneori acolo, obținând astfel credite suplimentare. În tinerețe fusese membră a unei trupe de acrobați. Își amintea dacă o văzuse la televizor vreodată? El clătină din cap.

Maizie își alesese primele două nume când împlinise douăzeci de ani. O persoană își putea schimba numele ori de câte ori vroia, atâta timp cât informa autoritățile de schimbare. Numărul cardului de identitate rămânea același. Alesese Amazing Grace pentru că era titlul cântecului ei favorit și, în același timp, atrăgea atenția.

— După ce mi-ai cerut o întrevedere, am cercetat datele tale biografice deși, bineînțeles, știam destul de multe despre tine, spuse ea. Una dinte personalitățile tale a fost Wyatt Bumppo Repp, scenarist și producător de televiziune. Știi că scrisul este una dintre puținele profesiuni care nu necesită o educație de liceu?

— Nu, nu știam.

— Nu am auzit de nici un scriitor care să nu fi făcut colegiul, dar întotdeauna trebuie să existe un început. Vezi tu, artele au scăpat cumva de aceste cerințe. Poți fi cântăreț, compozitor,

muzician, pictor, sculptor, poet sau scriitor și să nu ai liceul făcut. Presupun că legiuitorii au considerat că aceste profesiuni nu necesită educație. Nu poți preda artă fără diplomă, dar poți să o practici.

— Totuși, un barman trebuie să aibă liceul.

— Așa este. Din nefericire, ai avea mari probleme dacă te-ai apuca de scris scenarii pentru televiziune. Dacă vei cere o slujbă, nu poți prezenta experiența lui Repp ca fiind a ta. Tu nu ești Repp. Și, oricum, nu ai fost scenarist în lumea de marți. Dacă dai niște scenarii canalelor și mahărilor le vor plăcea, tot nu vor vrea să te angajeze. Ar fi anunțați de guvern că ești persona non grata. Dar... știi să cânți? Suficient de bine ca să primești o slujbă?

— Nici pe departe.

— Ai vreun talent artistic, în vreun domeniu?

— Nu.

Ea sorbi din paharul de vin, îngustându-și ochii, după care spuse:

— Am o idee. Mi-am luat libertatea de a contacta vice-președinții câtorva canale în legătură cu asta și au spus că sunt interesați. Dar au arătat foarte clar, chiar fără să o spună, că nu te vor putea angaja. Cu toate acestea, le-ar plăcea ideea unui serial bazat pe viața ta. Te bucuri de o publicitate enormă și ei sunt de părere că guvernul nu va face presiuni ca să oprească serialul. Nu ai avea nici un control asupra lui. Pe de altă parte, vei fi bine plătit pentru permisiunea de a fi folosită viața ta. Ai putea să revii atât de mult în atenția publicului, încât să forțezi legislația să aprobe acea lege specială pe care o vrei.

Caird simțea o furie amestecată cu admirație față de ea. Era clar că se agitase ceva pentru el. Probabil că toate acestea se întâmplaseră înainte de prima lor întâlnire.

— Dacă voi fi de acord cu asta, canalul mă poate înfățișa în ce mod dorește, spuse el. Eu știu ce s-a întâmplat. Tot ce am făcut va fi dramatizat ca actele unui criminal și fără îndoială la sfârșit mă vor pune să manifest un regret social acceptabil și să mă căiesc. În scenariu nu va fi nimic ce ar putea fi considerat anti-guvernamental. Nimic despre fraudele guvernului, despre corupție și crimă.

— Totul va fi prezentat așa încât publicul să simtă simpatie față de tine, să se identifice cu tine. Vei fi portretizat ca un om

sincer, dar care a greșit drumul. Iar schimbarea ta finală de personalitate va fi arătată ca o renunțare la personalitățile tale anterioare. Ar fi un act de abnegație, sacrificiul menit să te separe de actele tale anterioare. În final ai fi Bunul Cetățean Caird.

— Asta și sunt, zise el. Dar nu-mi place ca ceea ce am făcut să fie interpretat greșit, drept acte criminale. Însă guvernul nu va înceta să mă hăituiască. Nu mă vor lăsa să fiu ceea ce ei pretind că vor să fiu, și ceea ce vreau și eu să fiu.

— Nu e chiar așa de rău, spuse ea. Mă refer la scenariu, atunci când va fi scris. Mi-a venit o idee grozavă. Povestea va fi spusă din punctul tău de vedere – se va spune asta înaintea fiecărui episod și va fi subtitrat din nou din când în când, în timpul acțiunii. În felul acesta poate fi ocolită orice intervenție a guvernului. Bineînțeles, va trebui arătat și punctul de vedere al guvernului, dar acesta poate fi minimizat. Eu...

— Tu te-ai gândit la asta! spuse el. Vorbești ca și cum ai lucra deja pentru acel canal.

— Oh, așa și este, zise ea. Știi câte slujbe suplimentare am. Aceasta este încă una. Eu... nu ți-am spus? Am uitat, înseamnă. M-am angajat să lucrez la acest proiect. Ăsta este tot un proiect. Și...

Caird se ridică, își împături șervetul și îl puse pe masă.

— Te-ai folosit de mine! De aceea iei masa cu mine și de aceea m-ai invitat practic în patul tău. Și ești funcționarul care ar trebui să mă reprezinte!

— Hei, strigă ea, părând furioasă. Fac tot ce pot pentru tine, ca funcționar public. Nu-mi neglijez niciodată meseria și nu las nimic să interfereze cu ea. Să nu uiți asta! Dar nu e nici o lege care să spună că nu pot face rost de credite suplimentare sau că nu pot încerca orice vreau. Chestia asta cu televiziunea e prea bună ca s-o ratezi. În plus, cred că am talent de scenarist. Nu e nevoie de cine știe ce talent pentru asta, știi. Și nu trebuie să uiți că va fi și în folosul tău. S-ar putea să-ți schimbe toată viața în bine!

— Categoric o va schimba pe a ta, spuse el. Mulțumesc pentru cină.

Ieși din restaurant. Nu fără regrete, totuși. Cum ea era inginer în erodinamică, probabil că știa totul despre mecanismul raportului sexual. Însă regretele îi trecură rapid. Ea nu-l iubea,

probabil nici măcar nu ținea la el, așa că nu putea să-i ofere singurul lucru care ar fi contat cu adevărat pentru el.

Nouăzeci de sub-zile mai târziu, apăru un episod pilot de două ore al unui miniserial de șapte episoade, Omul care a zguduit lumea. Caird nu fu luat pe nepregătite, căci fusese anunțat de asta în urmă cu o lună. Află că acel canal nu avea nevoie de permisiunea lui pentru asta. Originalul Caird și personalitățile lui ulterioare, Tingle, Dunski, Repp, Ohm, Zurvan, Isharashvili și Duncan nu mai existau. Nu trebuia luat în considerare acordul lor pentru a fi portretizați. Partea finală, în care se vorbea de noul Caird, nu era ficțiune. Avea să fie compusă din benzi făcute în timp ce el se afla la institutul de reabilitare, fotografii cu el mâncând, făcând exerciții și vorbind cu ceilalți deținuți și cu organicii. Imaginile urmau să fie însoțite de voci ale mai multor comentatori, doctori, reporteri și oficiali ai guvernului. Existau și filme cu el după ce se întorsese în Manhattan. Nu știa că fuseseră făcute aceste filme, dar nu fu surprins.

În ciuda faptului că își spunea că ar fi fost extrem de deranjant pentru el să urmărească serialul, era prea curios ca să-l ignore. Când se termină, fu bucuros că se forțase singur să-l privească. În multe privințe era la fel de ignorant în privința fostelor lui personalități ca orice alt cetățean. Singura metodă pe care o avea pentru determinarea momentelor în care programul devia de la adevăr era compararea secțiunilor suspecte cu benzile documentare făcute în situațiile respective. Cum majoritatea acestora erau reportaje scurte de știri, nu prea avea cu ce să le compare.

Află mai multe decât ar fi crezut. Se părea că acel canal avusese acces la multe rapoarte oficiale, bineînțeles, cu permisiunea guvernului. Astfel, fusese arătată o reconstituire a evadării lui din instituția din care se presupunea că evadarea era imposibilă. Conform declarației anterioare episodului respectiv, scenele erau sută la sută realiste.

— Deci așa am făcut-o, își spuse el.

Ca și alți spectatori, fu emoționat când el, ca William St. George Duncan, o salvă pe Panthea Snick din depozitul din New Jersey. Și se minună de propria-i deșteptăciune, când se strecură într-un laborator de lângă bârlogul fugarilor și aranjă fabricarea unui duplicat care să fie găsit în pădure, de organici.

Vânătoarea fusese întreruptă pentru o vreme. Autoritățile crezuseră că aveau dovada morții lui.

Cu toate acestea, nu se spuse nimic despre fraudele, minciunile și corupția din mijlocul păturii superioare a ierarhiei. Personajele negative era toți membri ai unor organizații subversive care se infiltraseră în poziții de autoritate, inclusiv consilierul mondial, decedat acum, David Jimson Ananda.

O parte a spectacolului erau benzi făcute în timpul conferințelor organice reale, din timpul când urmărirea lui Caird era în plină desfășurare. Acestea i se părură interesante. Era prima dată când erau prezentate public astfel de întruniri. Nu numai că ofereau o imagine a metodelor copoilor și a frustrării lor în timp ce-l vânau, dar contribuiau la creșterea suspansului, cu toate că spectatorii știau care era sfârșitul.

Actorul care juca rolul lui Caird arăta exact ca el. Asta pentru că nu era un actor, ci un model simulat pe computer al persoanei reale. Rolul lui Snick era jucat tot de o simulare.

Segmentul final nu se încheie așa cum i se spusese lui. Era o fantezie cu opt simulări ale persoanei lui, adunate într-o cameră și vorbind între ele. Sfârșeau prin a se certa, deseori chiar violent, în legătură cu ce începuseră să facă și cu motivul pentru care direcția respectivă deviase spre un final anti-social. În cele din urmă recunoșteau că se înșelaseră. Ei crezuseră că luptă cu guvernul, dar până la urmă se dovedise că se luptau cu alți criminali. Aceștia erau niște oficiali în poziții minore, care vroiau să avanseze, care doreau mai multă putere și folosiseră mijloace ilegale ca să obțină asta.

Totul era foarte convingător, deși Caird nu fu pe deplin convins. Era sâcâit de senzația că personajul Caird original, care se presupunea că știa ce se întâmpla, nu ar fi fost de acord cu asta.

Deși comentatorii nu spuseră nimic despre efectele revoluționare finale ale acțiunilor lui Caird și ale tovarășilor lui, orice spectator inteligent putea să vadă aceste implicații. Datorită lui Caird, societatea nu avea să mai fie niciodată la fel. Factorul de încetinire a îmbătrânirii, anti-DA-ul și cerința publicului de dezintegrare a sistemului Noii Ere de viață numai într-o zi a săptămânii i se datorau lui Caird. Ar fi trebuit să fie erou. Statui ale lui să fie ridicate în locuri publice. Sau cel puțin așa se părea.

Episoadele țineau două ore fără un sfert. Caird realiză că acea durată fusese planificată de producători și guvern după comunicatul ce urmă imediat după ultimul episod.

Apăru Szuchen, vechea lui inamică. Ea părea foarte gravă, deși era obligatoriu ca reporterul să zâmbească, chiar și atunci când anunța cele mai mari catastrofe.

— Cetățeni, acesta este un comunicat de maximă importanță! Vă rog să rămâneți pe recepție! Consiliul Mondial tocmai a anunțat că Schimbarea a fost inițiată! Este lansată, definitiv! Din acest moment istoric, la 8:46, Z4-M4, Luna Libertății, lumea s-a schimbat! A început Schimbarea!

Urmară altele, inclusiv un interviu cu Primul Secretar Munyigumba, omul responsabil de ideea care convinsese Consiliul Mondial că Schimbarea era posibilă. Caird ascultă un minut, apoi opri monitorul.

În timp ce se pregătea să doarmă câteva ore înainte să intre în stoner, își spuse: Evenimentele vor arăta dacă, până la urmă, Munyigumba va fi un erou sau un ticălos. S-ar putea să-i pară rău că mi-a furat ideea.

Capitolul 33

Guvernul comunică atât de rapid Planul de Cincizeci de sub-ani, încât Caird înțelese că se gândeau de mult la schimbare și trasaseră planurile necesare pentru îndeplinirea ei. Acum, când ideea strălucită a lui Munyigumba părea să fi rezolvat sau măcar să fi micșorat această problemă, Consiliul Mondial făcuse planuri ce fuseseră păstrate mult timp în băncile de date, ca material secret.

Din computere curgeau planurile de tăiere a anumitor păduri, pozițiile fermelor, construcția drumurilor, a albiilor de râuri, caselor, fabricilor, aeroporturilor și a altor sute de articole necesare. Cea mai mare parte a muncii și a manevrării mașinilor și roboților avea să fie făcută de mulți din cei stonați în depozite. Pe lângă ei, urmau să contribuie toți cetățenii neproductivi sau semi-productivi care se ofereau voluntari pentru aceste proiecte.

Ca cetățean fără slujbă, Caird știa că într-o zi va fi și el chemat în cadrul acestei forțe de muncă. Găsi anunțul de a se prezenta pentru instrucțiuni afișat pe perete într-o dimineață, când merse în bucătărie, imediat după ce se trezise. Lotus Hiatt Wang, în al cărei apartament trăia acum, stătea la masă și bea cafea. Ea era funcționar la un magazin și o cunoscuse când își cumpăra o umbrelă. Era înaltă, cu părul negru și ochi albaștri (depigmentați) și era foarte drăguță. Dar uneori avea obiceiul să se vaite despre faptul că fusese neglijată de părinții ei. În ciuda acestor dispoziții uneori iritante și frustrante, ținea mult la ea.

Wang rămase tăcută la intrarea lui. Caird oftă, gândindu-se că femeia căzuse din nou într-una din dispozițiile ei negre. Dar fața ei întunecată nu era cauzată de el sau de părinții ei. Ci de mesajul de pe perete. Deși oprise alarma, literele continuau să pâlpâie portocaliu strălucitor.

În timp ce el citea mesajul, ea spuse:

— Știam eu. Amândoi! Vom fi forțați să mergem în sălbăticie! Iar eu nu vreau să merg.

— Vom fi împreună.

— Tu și optimismul tău blestemat! spuse ea. Mare brânză!

— Privește-o altfel. Este o aventură. O vacanță plătită, cu muncă inclusă, pentru ca să nu te plictisești. Gândește-te la toate locurile acelea, la oamenii pe care-i vei cunoaște. Te

plângeai de cât de monotonă e munca de vânzător. Poate că vei manevra un buldozer uriaș. Gândește-te câtă putere vei avea în mâini. Imaginează-ți că ți-ai călca părinții cu șenilele acelea mari de metal.

— Îmi produci greață, spuse ea, încruntându-se.

El își puse niște cafea și se așeză.

— Numai oamenilor grețoși li se poate produce greață.

— Ăsta e un proverb grețos.

Caird ridică din umeri și o bătu pe mână. Avea multă compasiune de oferit și era clar că Lotus sorbea o mare parte din ea. Uneori, totuși, se ferea. Și nu-i plăcea faptul că el stătea acasă, în loc să meargă la muncă. Îi explicase de nenumărate ori că nu era vina lui.

— Poți ieși din casă, ca să găsești ceva, orice, pentru care să fii plătit, replica ea mereu.

Cu toate acestea, în zilele ei libere era veselă și amuzantă, și la fel de sexy ca o pisică siameză în călduri – asta dacă nu se întâmpla să se gândească la părinții ei. Îi plăcea să fie colegă de cameră cu un bărbat faimos, chiar dacă era șomer. El era recunoscut chiar și atunci când mergeau în Central Park la un picnic, și oamenii veneau întotdeauna să vorbească cu el. Iar ea strălucea în lumina reflectată.

Marțea următoare, se prezentă împreună cu Wang, raportând prin intermediul ecranului că primiseră anunțul. Spuseră ecranului să tipărească acest raport, în cazul extrem de improbabil în care nu era înregistrat în banca Departamentului de Muncă Voluntară. Așteptară șase sub-luni înainte să fie anunțați să se prezinte personal în clădirea DMV-ului din Houston și Womanway. Lotus își sună șeful de la magazin ca să îl informeze că nu putea să vină la lucru în dimineața următoare. El îi spuse că trebuia să se prezinte la DMV pentru instrucțiuni în ziua ei liberă. Regulile recent emise specificau clar acest lucru. După ce ea îi transmise ordinul DMV-ului, el îi spuse că o va suna imediat. O apelă trei ore mai târziu, foarte roșu la față. Se certase zdravăn cu oficialul de la DMV. Îi spuse furios lui Lotus că își putea lua liber. Deși îi explicase regulile acelui ticălos de la DMV, ticălosul îi replicase calm că departamentul putea trece peste acele reguli, dacă circumstanțele o cereau.

— Nu ar fi admis niciodată că DMV-ul a făcut o greșeală, spuse șeful ei. Știe că așa este, dar acoperă greșeala spunând

că ei pot încălca regula. Ei bine, o să sun la biroul regulilor departamentale și o să vedem dacă ticălosul acela a mințit.

Mai târziu, șeful o sună pe Lotus și îi spuse că nu exista nici o permisiune de prioritate, în cazul instrucțiunilor de la DMV. Dar el se calmase și își spunea că era prea mare bătaie de cap ca să facă scandal în legătură cu aroganța și stupiditatea DMV-ului. Se putea trezi chiar el în ape tulburi dacă făcea asta, deși dreptatea și legea erau de partea lui.

Caird și Wang merseră la DMV la ora opt dimineața, împreună cu aproape trei sute de alți oameni. După o întârziere de o oră, fură introduși într-o cameră de vizionare. Banda de instrucțiuni pe care o priviră ar fi putut fi transmisă la fel de ușor în apartamentul lor, dar acolo nu se afla nimeni care să răspundă la vreo întrebare.

— Îmi dau seama cât de lină va fi Schimbarea, spuse Caird, în autobuz, în drum spre casă. Foarte bine organizată, fără rateuri, fără pierderi de timp.

— Ți-am spus eu că va fi un balamuc.

Lotus nu spusese nimic de genul acesta, dar Caird, discret, nu comentă.

În seara aceea, în timp ce se afla împreună cu Lotus la Seven Sages, o femeie uriașă, numită Quigley, apăru lângă masa lor. Cu picioarele depărtate, ochii roșii și o voce tulbure, Quigley spuse:

— Tu ești marele revoluționar, idiotul responsabil de toate astea.

— De ce anume? întrebă calm Caird. Deși nu recunosc că eu sunt revoluționarul.

— Nu mă lua pe mine cu porcăria aia cu personalitatea multiplă! mugi Quigley. Dacă nu ai fi fost tu, acum n-ar fi trebuit să plec să muncesc ca o proastă în pădurile din Hoboken! Aș putea trăi așa cum vreau eu. Dar nu, a trebuit să apari tu să strici totul!

— Guvernul a făcut asta, nu eu.

— Dă vina pe guvern, dă vina pe guvern!

Cu câteva clipe înainte, vocea puternică a lui Quigley făcea exact același lucru la bar, blestemând guvernul. Acum, dintr-o dată, Caird era personajul negativ.

Înainte să poată protesta din nou, fu doborât de pe scaun de un pumn puternic în frunte. Căzu rău, pe jumătate năucit,

incapabil să se miște, pentru o clipă. Quigley îi înfipse în coaste tocul ascuțit al pantofului ei. Lotus țipă și o lovi în ceafă pe roșcata uriașă cu sticla ei cu bere. Quigley se clătină, dar își reveni rapid și o plezni pe Lotus cu dosul palmei peste gură. Apoi izbucni bătaia generală. Caird rămase întins pe spate până la sosirea polițiștilor, deși ar fi vrut foarte mult să se avânte în grămadă. El nu dăduse nici o lovitură, dar fu arestat la un loc cu ceilalți. Cum nu opusese deloc rezistență, i se permise să meargă în furgonetă împreună cu alți câțiva scandalagii mai pașnici. Quigley și câțiva dintre ceilalți fură potoliți cu armele paralizante și stonați, iar apoi transportați la secție. Un judecător le ținu o prelegere lui Caird și Lotus, plătiră o amendă mică și promiseră să meargă la un psiholog timp de trei zile. Quigley îl scuipă în față pe judecător și încercă să-l atace din nou pe Caird. Fu stonată din nou și apoi trimisă la închisoare.

— Acum trebuie să-mi iau și mai multe libere ca să merg la psiholog, spuse Lotus, în timp ce mergeau spre casă. Sper să nu se mai întâmple niciodată ceva de genul acesta.

— Mă îndoiesc că voi fi foarte popular, zise el. Există prea mulți ca Quigley. Vor da vina pe cel care este cel mai la îndemână, și acela voi fi eu.

Avea dreptate. De unde până atunci fusese un erou pentru localnici, acum era un proscris. Primirea obișnuită de care se bucura erau priviri ostile și insulte murmurate. După o vreme nu mai merse la Seven Stages, ci în altă parte, deși Lotus se plângea că îi lipsea vechiul local și prietenii ei. Primi și acolo același tratament din partea celor care fuseseră numiți în proiectul Hoboken. În cele din urmă, începu să bea mai mult acasă, ceea ce o făcu și mai nefericită pe Lotus. În final ea îl dădu afară, plângând și strigând că el n-o iubise niciodată. Viața ei fusese un iad de când începuse să trăiască cu el. Amândouă afirmațiile erau niște denaturări ale adevărului, dar Caird nu protestă. Își luă un apartament de burlac în West Side.

O mai revăzu pe Lotus de mai multe ori. Nu putea evita asta, căci trebuia să meargă la aceleași ședințe de instruire, iar după întruniri era nevoit să îndure reproșurile ei. Ea spunea că, dacă ar fi iubit-o cu adevărat, s-ar fi opus atunci când îi spusese să plece. Ar fi protestat, ar fi argumentat și ar fi convins-o, dacă ar fi iubit-o cu adevărat. De la plecarea lui se simțise oribil, absolut distrusă. Dar nu îl mai vroia înapoi.

— Atunci ar fi mai bine să nu mai vorbim unul cu celălalt, spuse el și se îndepărtă.

— Exact! strigă ea după el. Respinge-mă, ticălosule! Nu m-ai iubit niciodată! Am știut-o tot timpul!

— De ce dau toți vina pe mine? îl întrebă Caird pe psiholog, Adrian Koos Hafiz, la ultima lor întâlnire. Nu eu am produs schimbarea.

— Oh, ba da, tu ai făcut-o, zise Hafiz. Dacă nu ai fi fost tu, nu s-ar fi întâmplat niciodată asta.

— E evident că guvernul a plănuit-o tot timpul, spuse Caird.

— Dar nu ar fi venit atât de repede, zise doctorul Hafiz. Poate încă pentru mult timp, dacă nu ai fi intervenit tu.

— Nu-ți place deloc de mine, nu-i așa? întrebă Caird. Ar trebui să fii furios pe guvern, nu pe mine. Nu eu sunt cel care a făcut-o. Eu nu sunt acel Caird original. Nici măcar nu vreau să fiu numit Caird. Eu mă gândesc la mine sub numele de Baker No Wiley.

— Nu te poți aștepta ca cetățenii obișnuiți să facă diferența.

— Dar tu? Și pe tine te-a deranjat Schimbarea?

— Al naibii deranj! zise tare Hafiz. Mi s-a ordonat să merg în Hoboken, în calitate de consilier al taberei! Știi ce înseamnă asta pentru mine și pentru familia mea? Ai idee la câte trebuie să renunțăm? Nu, sigur că nu, sărăntocule!

— Te-aș putea raporta pentru atitudine lipsită de profesionalism, pentru antagonism și pentru insulte, zise Caird. Dar nu o voi face. Condoleanțele mele.

Schimbarea nu mergea rapid. Trecură patru sub-luni înainte să fie informat că trebuia să se prezinte pentru antrenamentul ca chelner într-o sală de mese din Brooklyn Forest Park. Necesitatea unei diplome de liceu pentru acea meserie fusese uitată. Timp de patru sub-săptămâni călători zi de zi cu un autobuz DMV peste Podul Washington și apoi spre nord, spre locul de pregătire. Conform plăcii de la poartă, acea zonă fusese ocupată în vremurile de demult de un Spital al Veteranilor Americani. Caird petrecu o sub-săptămână, sub supraveghere atentă, servind mâncare la o masă lungă de lemn, într-un adăpost uriaș. Mesenii erau roboți programați să se poarte ca niște oameni care serveau masa. Cel care le setase comportamentul fie era un glumeț, fie avea o imagine foarte cinică asupra oamenilor. Mașinile cu aspect de oameni erau

foarte flămânde, irațional de pretențioase și necivilizate. Dărâmau „accidental” pahare și carafe cu apă și suc de portocale, se pătau cu mâncare pe cămăși, vărsau mâncare pe mese și podele și deseori râgâiau și trăgeau vânturi. Plângerile lor referitoare la încetineala și calitatea proastă a serviciului erau foarte zgomotoase.

Caird nu află niciodată de ce tabăra fusese instalată acolo și nu în zona Hoboken. Nu află nici de ce era nevoit să învețe opt ore pe zi, timp de douăzeci și opt de zile, un lucru pe care l-ar fi putut învăța în cel mult cinci ore.

Abia aștepta să servească oameni adevărați. Dar atunci când o făcu, descoperi că cetățenii ar fi putut la fel de bine să fie roboți. Slavă Domnului, nu erau la fel de neîndemânatici ca roboții, dar erau la fel de pretențioși, se plângeau mai des și mai zgomotos și nu erau mult în urma simulărilor lor mecanice atunci când era vorba de înjurături și de maniere proaste la masă. La început crezu că asta se datora faptului că majoritatea mesenilor erau sărăntoci. Apoi, o dată cu trecerea timpului, descoperi că acolo erau mai mulți din „clasa superioară”, decât sărăntoci.

Situația se înrăutăți când mesenii aflară că el era Jefferson Caird, omul pe care îl condamnau pentru situația lor. Găseau ceva în neregulă în tot ce făcea și nu se abțineau să-l insulte. Aproape de capătul celei de a treia sub-săptămâni, fu atacat. Un bărbat care bombănea referitor la calitatea mâncării (pe nedrept, după părerea lui Caird) se ridică de pe scaunul lui, îl izbi pe Caird în față cu farfuria lui cu carne și verdețuri și apoi îi trase un pumn în stomac.

Caird nu fu consolat de arestarea imediată și de condamnarea ulterioară a atacatorului. El fu nevoit să petreacă două zile într-un pat de spital. Mai mult, cu excepția unui infirmier, Robert Gi Snawky, se părea că era detestat și urât de tot personalul spitalului. Snawky îi spuse lui Caird că auzise că erau locuri în noile echipe de destonare. Îl sfătui pe Caird să ceară o astfel de sarcină. Caird se îndoia că în acele grupe avea să scape de resentimentul oamenilor. Totuși, munca ar fi fost mai interesantă decât cea de chelner.

Din când în când, Caird vorbea cu fiica lui prin intermediul ecranului. Îi spuse lui Ariel despre problemele lui și despre dorința de a fi transferat în echipa de destonare.

— Era o vreme când aș fi disprețuit încercarea de folosire a unor relații ca să primesc o slujbă, îi spuse el. Dar am devenit mai realist. Soțul tău are o poziție destul de înaltă în Departamentul Serviciilor Fizice. Crezi că m-ar putea ajuta?

— O va face, dacă știe ce e bine pentru el, spuse Ariel.

Trecu o sub-săptămână înainte să aibă din nou vești de la ea.

— Vești bune! Morris și-a folosit influența și i s-a promis că cererea ta va fi aprobată. Va fi în mâinile unui comitet general, membrii lui au toți vize intertemporale, din cauza necesității unei coordonări rapide, iar o femeie pe care o cunoaște Morris – vrea ca nimeni să nu-i știe numele – va avea grijă să ajungi în grupa de destonare.

Cererea fu acceptată, dar nici legăturile lui Morris, nici viteza computerelor nu puteau accelera încetineala de ghețar a birocrației. Caird fu informat abia după două sub-luni că cererea lui fusese aprobată. Trebuia să se prezinte la o tabără din New Jersey, la trei sub-săptămâni din momentul în care fusese anunțat de numirea lui acolo. Cum era prea departe ca să facă naveta zilnic, își luă o locuință acolo. Aceasta se dovedi a fi foarte aproape de depozitul din care el, ca Duncan, o eliberase pe Snick din starea ei de stonată. Caird nu află asta decât atunci când i-o spuse Ariel, în timpul unei conversații la mare distanță, dintr-o seară de marți. După o perioadă de instrucție, trecu la munca sub supraveghere directă. Sarcina lui era să ia persoanele destonate și să le îndrume prin perioada de acomodare. I se părea o muncă fascinantă, deși uneori dramatică.

Numai cei sănătoși fizic și suficient de tineri erau scoși din cilindri. Comiseseră cu toții ilegalități, de diverse grade. Unii dintre ei erau acolo de peste o mie de ob-ani, așteptând inventarea unor tehnici psihologice sau a unor tratamente chimice care să asigure reabilitarea lor. Dar nu erau trecuți prin terapie. În loc de asta, mergeau să muncească pentru Commonwealth-ul Organic al Pământului. Mai mult, acum aveau să lucreze zi de zi. Guvernul hotărâse ca muncitorii destonați și supraveghetorii lor să nu mai fie stonați șase zile din șapte.

Nu era ușor să-i facă pe unii destonați să înțeleagă ce se întâmpla. Când în cele din urmă reușeau să priceapă, li se spunea că, dacă nu vroiau să participe la Schimbare, puteau să fie stonați din nou. Dacă alegeau să muncească, la sfârșitul a

cincisprezece sub-ani erau grațiați. După care, dacă reușeau să nu mai creeze probleme, puteau deveni cetățeni cu drepturi depline.

Erau cinci miliarde de oameni în depozite. Dintre aceștia, aproape un miliard erau sănătoși, fizic și psihic, și suficient de tineri ca să fie aleși ca muncitori. Asta însemna că, în ciuda procesului lent al destonării, populația Pământului avea să crească cu un miliard în următorii cincisprezece ani. Știind că acest număr de oameni ar fi reprezentant o povară pentru resursele Pământului și că aveau să fie greu de controlat, guvernul urma să destoneze numai aproximativ o sută de milioane de oameni. Aceștia erau în majoritate criminali condamnați pentru ilegalități mai mici, deși printre ei erau mulți care fuseseră stonați pentru crime pasionale.

— O sută de milioane de nebuni! spuse șeful lui Caird. Vor trebui ținuți în tabere îngrădite, păziți de paznici înarmați. Altfel vor fugi în păduri. Nu există suficient personal pentru urmărirea lor. Chiar și numai paza și îngrijirea lor este un proiect tare al dracului!

Și asta era destul de rău, își spuse Caird. Ceea ce era și mai rău era că cei care-i păzeau, instruiau și serveau pe destonați deveneau și ei prizonieri.

— În jurul taberelor va fi sârmă ghimpată, spuse șeful. Îți dai seama că nu a mai existat un astfel de lagăr de peste o mie de ani?

Caird știa că mulți dintre cei destonați nu aveau să se califice ca muncitori. Ei aveau să se întoarcă în cilindri, urmând să fie eliberați alții, care să-și încerce norocul.

Unul dintre cei aflați sub supravegherea lui, Michael Simon Shemp, era un tânăr foarte cinic.

— Mda, ne promit că vom fi liberi după ce vom construi toate orașele noi, îi spuse el lui Caird. Dar stai să vezi. Când se va termina, înapoi în stonere. Vor găsi ei vreo scuză.

— Dacă crezi asta, de ce nu ceri să fii stonat din nou?

— Nu. Orice este mai bun decât asta. Cred.

Orice altceva îi aștepta pe Shemp și Caird, ei nu mai erau „săritori peste zile”. Aveau să vadă fiecare răsărit și fiecare apus. Să se bucure de creșterea naturală și lentă a unei flori, de la stadiul de sămânță, la boboc și apoi la înflorire, fără intervale lipsă între plantare și tăiere.

Capitolul 34

Una dintre sarcinile lui Caird era să observe și să evalueze conduita și atitudinea celor aflați sub îngrijirea lui. Dacă vreunul dintre ei părea prea periculos sau imprevizibil, Caird trebuia să-și raporteze părerea ofițerului organic șef care se ocupa de acea secțiune. Lui Caird nu-i plăcea deloc ideea că era posibil să fie nevoit să trimită pe cineva înapoi în stoner.

Shemp fusese selectat pentru destonare din cauză că fusese muncitor în construcții. Deși asculta ordinele cu promptitudine și cu un zâmbet pe față și deși nu arăta nici un semn de indisciplină, datele lui biologice indicau că avea un temperament violent. Fusese condamnat pentru că ucisese un polițist care încercase să-l aresteze. Nu reușise să fie reabilitat, așa că fusese stonat. Shemp avea douăzeci și șase de sub-ani pe vremea aceea. Unicul lui copil, o fiică, se născuse când Shemp avea douăzeci și cinci de ani. Ea trăia încă, dar era în New Haven-ul de miercuri, sub zona Connecticut, și avea optzeci și opt de ani. Fiul ei era mort, iar nepotul ei și un strănepot trăiau tot în New Haven.

— Aș vrea să-i văd, spuse Shemp.

— N-ai nici o șansă să faci asta, zise Caird. Decât după ce vei fi eliberat ca reabilitat. Iar terapia o vei începe doar după ce îți închei munca aici, ceea ce înseamnă peste mulți ani.

— Ceea ce înseamnă niciodată, nu-i așa?

— Nu pot spune asta. Fii realist. Ai fi un străin pentru familia ta. Nu există un trecut de intimitate îndelungată. În plus, ești un condamnat. Asta i-ar face să se simtă stingheriți.

— O să-i văd, într-un fel sau altul.

— Vei încerca să evadezi?

Shemp nu răspunse, dar intenția lui era evidentă. Cu toate acestea, Caird nu raportă acea conversație. Nu era un turnător, deși ar fi trebuit să fie. Încercă să-l convingă pe Shemp să nu o facă, și avu impresia că reușise. Cu toate acestea, într-o dimineață Shemp nu se prezentă la apel. Două ore mai târziu fu adus înapoi din pădurea în care fugise, spre nord. Faptul că fusese găsit atât de rapid îl făcu pe Caird să înțeleagă că în corpul lui Shemp fusese plasat un emițător. Bănuia că toți destonații aveau astfel de emițătoare în corp. Deși asta era ilegal, probabil că și în el se afla unul.

Jumătate de oră după întoarcerea în tabără, Shemp fu împins, urlând, într-un cilindru, fu stonat și apoi dus înapoi în depozit. Caird fu chemat de șeful lui.

— Asta va fi o pată neagră în dosarul tău, zise Donald Turek Normandy. Ar fi trebuit să ne avertizezi de tendințele lui de recidivare.

— De unde puteam să știu? întrebă Caird. Nu mi-a spus niciodată că vrea să evadeze. I-am spus că evadarea e imposibilă.

— Știm asta. Shemp a fost interogat sub DA și când a fost întrebat dacă ți-a spus vreodată că vroia să încerce să evadeze, a negat. Dacă ar fi spus da, ai fi rămas fără slujbă și probabil ai fi fost acuzat de conspirație.

Caird se gândi la conversația lui cu Shemp. Era bine că Shemp spusese doar că vroia să-și vadă urmașii „într-un fel sau altul”. Oamenii sub efectul DA-ului răspund foarte punctual la întrebări.

— Vei primi o copie a unei mustrări oficiale, spuse Normandy. Dar, în ansamblu, ai un dosar bun. Te înțelegi cu criminalii și se pare că ei te plac, deși chiar și asta ar putea trezi bănuieli. Știi cum sunt unii polițiști. Dar acum nu mai contează. Mergem la Hoboken. Munca este aproape terminată aici. Acolo vei continua să faci ceea ce faci și aici, dacă nu o dai din nou în bară.

Două sub-luni mai târziu, se urcă într-un tren din apropiere de depozit și călători cu un vagon ce plutea la câțiva centimetri deasupra șinelor, în timp ce era propulsat de câmpurile electromagnetice produse de șirul de inele uriașe ce încercuiau drumul. Sosi la stația de lângă Hoboken după douăzeci de minute. Peisajul fusese alcătuit mai mult de păduri, dar la un moment dat trecuse pe lângă un luminiș mare, unde mașini și oameni construiau un oraș nou.

După ce i se arătă locuința lui, un dormitor mic într-un adăpost monstruos de mare, participă la instructajul de inițiere. Care nu fu scurt deloc. Dură trei ore. Apoi servi prânzul și merse într-un tur al Hoboken-ului și apoi al complexului de depozite aflat la câțiva kilometri de el, în pădurea vestică.

Orașul avea o populație de 35.000 de oameni pe zi și era format în principal dintr-o clădire cubică cu latura de opt sute de metri, cu patru etaje și docuri. Deși se afla în Pădurea New Jersey, zona era sub jurisdicția statului Manhattan. Planurile

prevedeau extinderea orizontală a orașului, așa încât să poată găzdui 300.000 de cetățeni. Aceștia aveau să fie ocupanții de joi ai statului Manhattan, zi care fusese aleasă prin tragere la sorți. Dar mai era mult până la acea imigrare.

În timp ce se afla într-unul din depozitele uriașe, Caird observă mai multe grupuri care erau conduse printre numeroasele șiruri de stonați. Conducătorul grupului său îi duse pe culoarul central, pe lângă corpurile cenușii, care stăteau unul lângă altul, ca niște soldați goi la o paradă. În centru era un spațiu liber mai mare și acolo grupul lui se întâlni cu un altul. Cei doi șefi le dădură pauză și apoi începură să stea de vorbă între ei. Caird stătea într-o parte, cam plictisit, privindu-i pe membrii celuilalt grup. Fața unei femei se desprinse parcă singură din mulțime. Caird se cutremură ca și cum ar fi fost lovit de trăsnet. Femeia era scundă, avea o față drăguță și părul negru ca abanosul tăiat băiețește. Se îndreptă spre ea, năucit.

— Scuză-mă, zise el. Nu ești Panthea Pao Snick?

Ea icni.

— Jeff Caird!

— Baker No Wiley, de fapt, spuse el. Dar oficial sunt Caird.

— Da, știu. M-ai luat prin surprindere.

— Nu-mi amintesc de tine din contacte directe, zise el. Te-am văzut pe benzi. Nu știu dacă ar fi trebuit să vin la tine. Nu am nici cea mai mică idee ce simți pentru mine. Dar...

Ea îl surprinse ridicându-se și trăgându-i capul în jos, ca să-l sărute pe buze. Când îi dădu drumul, Snick spuse:

— Credeam că nu o să te mai văd niciodată.

— Și tu ești consilier de acomodare?

— Da.

Tăcură câteva secunde. Despre ce puteau să vorbească? El nu cunoștea aventurile lor comune decât la mâna a doua. Dar se simțea foarte atras de ea. Dacă ar fi fost capabil de o pasiune bruscă de școlar, ar fi crezut că se îndrăgostise. Dar asta era o prostie. Totuși, fusese atras spre ea ca un somon tras de instinct în susul râului, spre locul de depunere a icrelor.

Gândea, sau mai bine zis reacționa, ca un adolescent.

De ce nu? Într-un fel, avea numai trei sub-ani.

Cum reacționa ea? Care fusese de fapt relația lor? Fuseseră iubiți?

O întrebă unde stătea. Ea spuse că locuia în Sectorul 3.

— Coincidență! zise el, zâmbind. Și eu sunt în același sector! Ce triunghi ai?

— Numărul șase.

— Eu sunt numărul opt, numai două mai încolo.

Se opri și apoi întrebă:

— Vrei să ne întâlnim?

Ea își înclină capul spre stânga și spuse:

— Vrei să vorbim despre noi? Ești curios să afli ce s-a întâmplat de fapt?

— Și asta.

— Arăți... pari... diferit, spuse ea. Fața, vocea, gesturile, aceleași. Dar tonul, expresiile tale... sunt mai blânde. Și mai e ceva... ce anume?

El nu-i răspunse imediat. Era orbit, ca și cum fusese ridicată o perdea groasă dintr-o cameră întunecoasă, revelând că afară era o amiază luminoasă. Timpul părea să devină mai dens. Își spuse că crononii se acumulau brusc asupra lui. Crononi? Particulele temporale, echivalentele protonilor și gravitonilor. Ce concept straniu. Totul avea să meargă mai repede acum. Ceea ce era o masă fără formă, aparent fără formă, era acum îndesată într-un vârf de lance ascuțit. Auzi pași, care acum începuseră să fugă, deși mai înainte mergeau doar.

Se reculese și se chinui să iasă de sub acea greutate, care era în același timp ușoară. Apa era grea, dar aducea iponderabilitate, ridicând casele și aruncându-le de colo-colo, ca și cum ar fi fost niște baloane de săpun. Se simțea în același timp greu și ușor.

— Nu mai sunt aceeași persoană, spuse el.

— Cine mai este?

— Nimeni nu se schimbă așa cum m-am schimbat eu.

— M-ai iubit sau așa lăsai impresia, spuse Snick. Nu ai spus-o niciodată. Presupun că simțeai că eu nu te iubeam. Eram aproape de asta, poate aș fi făcut-o, numai că...

— Numai că...?

— Tu... Te admiram pentru curajul tău, pentru hotărârea și viclenia ta. Alunecai ca untul fierbinte, de câte ori încercau să te prindă. Totodată erai deschis, simpatic și sensibil... în acele circumstanțe... atrăgător. Dar existau prea multe momente când simțeam că nu erai cu adevărat acolo... cu mine, adică. Cred că majoritatea oamenilor nu ar fi sesizat asta. Dar eu

observ rapid astfel de lucruri. De fiecare dată când începeam să cred că dispărea, revenea. Mă refer la acea depărtare, la zidul acela. La început am crezut că e vorba de superficialitate. Dar am descoperit că nu era așa. Doar că erai... în altă parte. Probabil că nici tu nu-ți dădeai seama. Dar eu da. Și asta a contat foarte mult. Nu vroiam un bărbat care să se învârtă mereu în jurul meu, uneori să vină spre mine, dar să nu fie niciodată aproape.

— Eu cred că acum mă pot apropia. Dar nu știu sigur. De ce nu-mi dai o șansă?

— O voi face. Însă s-ar putea să fie prea târziu. Dacă nu e prea târziu, ei bine, două vase legate cu odgoane se scufundă uneori împreună. Oricum, seamănă prea mult a luptă.

— A fost doar o metaforă, spuse el.

— Din asta e făcută viața. Noi suntem niște metafore.

— Asta ce înseamnă?

Ea râse și spuse:

— Nu știu.

— Trecem prin viață făcând totul să reprezinte comparații și metafore. De fapt nu atingem niciodată realitatea.

— De unde știi tu asta? întrebă ea. Nu trăiești de prea mult timp.

— Asta e adevărat. Poate.

Caird auzi muzică de la o ușă deschisă. Cineva asculta o bandă cu un exemplu din ceea ce anticii denumeau rock-and-roll. Deși banda originală fusese descoperită într-o excavație și era datată 1220 E.N., era rezultatul final a numeroase reînregistrări. Istoricii spuneau că prima înregistrare fusese făcută în 1988 A.D. Cântecul era numit „Jettison” și fusese înregistrat de un grup numit Naked Raygun. Tipul acela de muzică fusese necunoscut până de curând, dar cele douăzeci de exemplare găsite fuseseră reînregistrate și distribuite. Sărăntocilor și adolescenților le plăcea ritmul alert și cuvintele anti-sociale, deși unele dintre ele nu mai erau potrivite. Cetățenii respectabili era deranjați sau chiar dezgustați de acea muzică.

Lui Caird îi plăcea versiunea lui Naked Raygun de rock vechi. Pulsa ca inima compactă a cosmosului, chiar înainte de marele Big-Bang, când se distrugea singur, ca să poată fi recreat.

Acum, repetând „Jettison”, simțea că crotonii se strângeau și mai tare, ca niște menghine. Prin ei trecu gândul că personalitatea lui era o epavă aruncată în toate părțile de furtunile care mocneau în sufletul lui. Sau despre care presupunea că existau acolo.

El era un ciclu incomplet, el însuși era ciclul în care curbele erau gata să se întâlnească.

Poate că era un gând provocat de abisul apărut când dăduse peste Snick. Nu avea date obiective care să-i confirme sentimentele.

Cele două grupuri se reuniseră acum și supraveghetorii le vorbeau pe rând.

Grupul intrase în secțiunea din spate a depozitului.

— Așa cum știți din experiență, spuse un supraveghetor, începeți cu ultimii sosiți și apoi continuați până la cei mai vechi. Există cincizeci de mii de stonați în această clădire, dintre care au fost selectați cinci mii drept potențiali candidați ca muncitori în construcții.

Femeia continuă să vorbească monoton, spunându-le lucruri pe care le știau deja, dar pe care erau obligați în mod oficial să le asculte. Caird era aproape de partea din spate a grupului, foindu-se de pe un picior pe altul, privind în jur, ascultând doar cu o ureche. În lateralul lui și puțin în spate era un șir de piedestale de piatră, pe care erau plasate bazine cioplite. În fiecare dintre ele era corpul unui copil și aceștia păreau să fie de diferite vârste, de la nou-născuți până la copii de șase luni. Era curios, pentru că mortalitatea infantilă era foarte rară. Și totuși acei inocenți avuseseră ghinionul să moară la scurt timp după ce ieșiseră din găoace. Acel șir, care se întindea cât putea să vadă în lungul depozitului, era rezervat copiilor. Ceilalți copii pe care-i văzuse erau suficient de mari ca să stea în picioare.

Se îndreptă spre cel mai apropiat copil, care avea o căciuliță roz pe cap, ochii închiși, iar culoarea lui gri pal era acoperită cu tonuri cu aspect natural, deși părea adormit.

De la acel copil trecu la următorul. Acesta avea o căciuliță albastră cu volănașe și părea și el gata să se trezească în curând și să ceară lapte sau schimbarea scutecelor.

Se întrebă ce îi provocase moartea. Se aplecă să se uite la plăcuța de identitate sigilată în partea de sus a piedestalului.

Citi numele.

Depozitul parcă se umplu de lumină. Sclipirea neașteptată a acesteia îl orbea. Țipă și apoi întunericul se repezi peste el, pe tăcute, și el simți cum cădea. Dar era ca și cum ar fi fost o pană ce cădea în gol. Era aproape imaterial.

Numele copilului mort și stonat era BAKER NO WILEY.

Capitolul 35

O vreme fu vag conștient de tavanul aflat mult deasupra lui, de fețele care se uitau în jos la el și de vocile care parcă pătrundeau printr-un filtru gros. Nu putea auzi cuvintele, dar putea detecta tonul lor întrebător și îngrijorat. Apoi toate se stinseră treptat. Ciclul își unise capetele, un cablu pozitiv și unul negativ atingându-se unul pe celălalt. Șocul trecuse prin el și îl smulsese din timpul și locul prezent. Se depărta rapid de imaginile și sunetele prezentului. Apoi acestea dispărură, și o dată cu ele dispăru orice urmă de conștiință, orice urmă a prezentului.

Acum era îngrozit și țipa, deși nu putea auzi nici un sunet. Cădea. Nu. Cobora atât de rapid încât impresia era de cădere. Dar simțea... mușchii... pielea lunecoasă... a unui gât gigant care îl înconjura. Era înghițit.

Acum era mestecat și asta se întâmpla cumva după ce fusese digerat. Nu numai că mergea în jos, dar mergea și în spate. Apoi nu mai era mestecat. Era făcut bucăți, iar acestea explodau. Ardeau și se dezintegrau, cu o lumină mai întunecată decât întunericul prin care trecea.

Tăcerea și întunericul deveniră parte din el. Era ingerat, nu mai era o ființă separată, un lucru distinct. Era parte a tăcerii și întunericului, și acestea erau o parte a lui. Dar ceva uriaș și monstruos împingea obiectul compus din el și din ceea ce-l înconjura spre un vârf pe care-l simțea, dar nu putea să-l vadă. Sunetul și lumina înlocuiră tăcerea și întunericul și acum era din nou el însuși, fără să mai fie inclus în ceva ce i se părea globular.

Se vedea pe sine pe un ecran ce ocupa tot peretele.

Acolo, în pat, sub el și în fața lui, era Jefferson Cervantes Caird. De cinci sub-ani, era unicul copil al doctorului Hogan Rondeau Caird, biochimist și medic, indiferent ce-or fi însemnat acele titluri, și al lui doctor Alice Gan Cervantes, biolog molecular, orice ar fi însemnat asta.

După indicația ecranului de perete ce strălucea în întunericul dormitorului lui, se trezise la 3:12, marți dimineață. În seara trecută de marți se dusese la culcare, fusese cărat în stonerul lui și împietrit. Apoi, în această dimineață, fusese destonat și, încă dormind, fusese dus în patul lui. La ora aceea, tatăl și mama lui

probabil dormeau și ei. Dar el trebuia să coboare din pat. Îi era sete și trebuia să urineze.

Coborî din pat, atingând în același timp capul unui urs mare de pe cealaltă pernă, ca să-l asigure că avea să se întoarcă repede. Și ca să se asigure și pe sine de asta. Ieși din dormitor, la lumina slabă ce venea de pe hol. Holul se lumină puțin mai mult când păși în el. După ce își goli vezica, trase apa la toaleta silențioasă, își puse un pahar cu apă și bău o parte din ea. Era pe hol, la jumătatea drumului spre dormitor, când îl auzi pe Baker No Wiley strigându-l încet, din spatele ușii parțial deschise a camerei de stonare.

Jeff se duse la ușă, dar nu intră în cameră. Era înspăimântat de figurile rigide din interiorul cilindrilor, oameni morți, dar care totuși nu erau morți. Intra foarte rar în acel regat al frigului și rigidității chiar și ziua, și nu intrase niciodată acolo după lăsarea întunericului, decât atunci când îl duceau în brațe, adormit, mama sau tatăl lui. Uneori avea coșmaruri foarte urâte, în care se trezea în acea cutie ca un coșciug și nu putea să iasă, iar cei parțial morți se îngrămădeau în jurul stonerului și se uitau la el prin geam, rostind amenințări tăcute și făcând gesturi prin care îi arătau cum aveau să-l mănânce, dacă ieșea din stoner.

Era îngrozit pentru că nu putea să iasă din cutie și pentru că, dacă ar fi reușit, ar fi fost făcut bucăți de degetele de piatră ale adulților și mestecat mărunt de dinții lor de piatră.

Le spusese părinților lui și psihiatrului despre aceste vise. Îi spusese numai mamei lui despre Baker No Wiley, după ce ea îi promisese că nu va mai spune nimănui despre el. Se părea că ea nu-i spusese psihiatrului numele lui Baker No Wiley, deși îi explicase că fusese imposibil să nu-i vorbească acestuia despre prietenii lui de joacă imaginari. Sau despre mirajele lui mentale, așa cum le numea ea uneori.

Jeff bănuia că mama lui își călcase promisiunea și îi spusese tatălui ei numele lui Wiley. Din când în când, tatăl lui făcea mici aluzii din care reieșea că știa. Dar nu recunoscuse niciodată asta, iar mama lui negase că i-ar fi spus vreodată despre Wiley.

Mama lui sugerase acel nume, atunci când Jeff îi mărturisise prima dată că prietenul lui de joacă apăruse într-o zi, ieșind din camera de stonare, iar el, Jeff, căuta acum un nume pentru el. În acel moment, mama lui nu fusese îngrijorată în legătură cu

„mirajele” sau fanteziile lui. Jeff nu o întrebase niciodată de unde venise cu acel nume sau ce însemna pentru ea.

Acum, Jeff nu-i mai spunea totul mamei lui. Avea senzația că ea îl trădase.

— Baker nu e real, spusese mama lui. Tu l-ai inventat, ca să compensezi timiditatea ta excesivă. El este fratele tău vitreg – în imaginația ta, cel puțin – dar este mai mare, mai puternic și mai curajos decât ești tu în realitate. Tu îți creezi aceste fantezii, folosindu-l pe el drept reprezentantul tău delegat.

Jeff nu înțelesese multe dintre cuvintele ei, de exemplu compensare, excesiv și delegat. Dar consultase banda-dicționar și le învățase. Mama lui avea dreptate. Era foarte timid și retras și era deseori înghiontit de băieții din clasa lui, de cei mai mari și uneori chiar și de fete. Atunci când îl strigau cu diverse porecle, când își băteau joc de el sau când îl loveau, el fugea. Nu-i plăcea școala, de fapt o ura, și petrecea cât de mult timp putea în dormitorul lui. Acolo se uita la televizor ca să își învețe lecțiile de la școală sau ca să se distreze, și se juca cu prietenii lui „imaginari”.

Ca și ceilalți, Baker fusese destul de neclar atunci când apăruse prima dată, atât de firav încât lumina trecea prin el. O dată cu trecerea timpului, Baker devenise mai solid și opac. Devenise la fel de real ca și copiii de la școală, dar mult mai plăcut. Celelalte „miraje” ale lui Jeff dispăruseră treptat și rămăsese numai Baker.

Baker nu era o fantezie. Jeff era la fel de sigur de asta pe cât de sigur era că respira. Putea să atingă pielea lui Baker, o simțea solidă, putea simți respirația lui Baker pe fața lui.

În unele privințe, Baker era mai real decât colegii lui de școală. Era foarte amuzant să se joace cu el și era cel mai amuzant atunci când Jeff își imagina că bătăușii erau în dormitorul lui, iar Baker îi bătea măr.

Bătăușii ar fi fost umpluți de sânge de Baker, dacă Jeff nu-i spunea să se oprească. Baker era un luptător grozav și nu-i era teamă de nimeni și de nimic.

Acum, Baker ieșise din spatele ușii și veni pe hol. Părea să se înalțe mult deasupra lui Jeff și era mult mai musculos.

Din cine știe ce motiv, Baker era în haine de stradă, nu în pijamaua lui exact ca cea pe care și-o punea Jeff când se ducea la culcare.

— Hai să ne jucăm, Jeff, spuse Baker. Acum putem să facem tot ce vrem. Puteam chiar să ieșim afară. Casa ne aparține.

Jeff se sperie.

— Vrei să spui că mami și tati au plecat?

— Nu, prostuțule. Vreau să spun că părinții tăi dorm. Putem să ne prefacem că apartamentul este al nostru și că putem face tot ce vrem în el.

Baker duse un deget la buze.

— Dar trebuie să facem liniște, ca să nu-i trezim pe mami și tati.

— Nu știu, zise încet Jeff, deși inima îi bătea repede din cauza incitării.

— Ei, dar s-ar putea să facem prea mult zgomot, continuă Baker. Așa că hai să ne strecurăm afară și să ne bucurăm de aventură. Acum nu sunt mulți oameni mari pe stradă.

— Dar monitoarele? întrebă Jeff.

— Cine să se uite la ele la ora asta din noapte? spuse Baker. Polițiștii nu se vor uita la ecrane decât dacă vor primi un apel de la cineva sau dacă pornește vreo alarmă.

— Mda, poate, zise Jeff. Dar dacă deschidem ușa din față, se va declanșa alarma lui mami și tati.

— Ba nu. Mami și tati nu știu că noi știm cuvântul de cod ca să o oprim.

— Da, dar...

— Pisicuță sperioasă! Plângăciosule! Fetițo! Fricosule!

— Nu-mi spune așa, zise Jeff. Tu ești prietenul meu, fratele meu geamăn. Tu nu trebuie să-mi spui așa. Nu-mi place.

— Ei bine, ba o s-o fac, spuse Baker, rânjind. Trebuie să te fac să mergi, omule. Te iubesc, dar uneori nu sunt prea mulțumit de tine. Trebuie să semeni mai mult cu mine. Cum o să faci asta, dacă nu exersezi să fii ca mine?

— Bine. Numai că mai întâi trebuie să mă schimb în haine de stradă.

Își puse hainele, încet și fără tragere de inimă. Tremura de frică, dar în același timp se simțea foarte incitat. Poate, doar poate, reușea să facă asta, să aibă o aventură reală. Singura problemă era că... dacă era prins, el avea să fie pedepsit, iar Baker nu putea fi nici măcar atins.

Porniră pe hol, după ce Jeff comandase ecranului de perete să mențină luminile de pe hol la nivel scăzut. Dacă se trezea

vreunul dintre părinții lui și vedea luminile aprinse, putea să se ridice din pat și să facă cercetări.

La jumătatea drumului, auzi voci. Era un murmur din care nu putea înțelege nimic. Se opri și îi șopti lui Baker:

— Sunt treji! Nu putem merge acum.

— Ai vrea tu! zise Baker. Hai să mergem, oricum.

Merseră încet pe hol, Jeff gândindu-se că inima avea să-i spargă pieptul cu bubuiturile ei. Înainte să ajungă la ușa dormitorului, care era puțin deschisă, Baker spuse:

— Hai să ascultăm. Poate că vom descoperi ceva. Știi, adulții nu ne spun multe lucruri. Se cred atât de superiori și misterioși.

Jeff îl urmă pe Baker la ușa dormitorului. Înăuntru era întuneric. Mami și tati vorbeau atât de încet, încât Jeff auzea rar câte un cuvânt. Apoi își auzi numele. Vorbeau despre el.

Se încordă să audă mai mult, dar vocile erau prea joase, deși erau intense. De ce erau treji la ora aceea și vorbeau despre el? Avea impresia că vorbeau despre ceva ce îi preocupa de mult și avea să-i preocupe încă mult timp. Păreau în același timp triști și supărați, supărați unul pe celălalt.

Baker șopti la urechea lui Jeff, deși nu era nevoie să facă asta. Numai Jeff putea să-l audă.

— Haide înapoi în dormitorul nostru. Putem porni monitorul din dormitorul lor și să ascultăm.

— Nu e frumos, spuse Jeff. În plus, dacă ne vor prinde, pe mine mă vor pedepsi, nu pe tine.

— Nu ne vor prinde, zise Baker. Ai de gând să fii un papă-lapte toată viața?

— Dar dacă au spus peretelui să oprească sonorul din camera lor? întrebă Jeff. Nu o să putem auzi nimic.

— Cum să aflăm asta, dacă nu încercăm? Fă ce-ți spun eu și nu o să mai fii un fricos. Poate.

Asta îl înfurie pe Jeff.

— Nu sunt așa cum îmi spui tu, numele acelea urâte. Nu sunt!

Ezita. Era foarte curios să afle ce vorbeau părinții lui despre el.

— OK. O facem. Dar dacă suntem prinși, nu o să mă mai joc niciodată cu tine!

— Sigur, spuse Baker. Și atunci cu cine o să te joci? O să fii singur de tot. Nu o să ajungi niciodată nicăieri, vei fi întotdeauna

un papă-lapte, dacă mă alungi. Sau dacă te părăsesc eu pe tine. Ești destul de dezgustător, știi.

În timp ce se întorceau pe hol, Jeff se întrebă dacă făcuse ceva foarte rău, ceva despre care nu știa. Din câte știa el, fusese destul de bun. Nu făcuse nimic care să-i supere. Doar că nu era curajos și refuza să se bată cu copiii care știau că-l pot bate, și că era timid, atunci când i se spunea să recite în clasă. Nu avea ce face în privința asta, și ei n-ar fi trebuit să i-o reproșeze.

Dar nu știi niciodată la ce să te aștepți de la părinți. Ei se supără pentru cel mai neînsemnat lucru. Aveau reguli și regulamente care deseori nu au nici un sens. Explicațiile lor – atunci când se oboseau să explice – lor li se păreau clare, dar lui i se păreau niște prostii. Uneori își spunea că adulții nu erau mai umani decât acei extratereștri din spațiu, de la televizor.

Dar el nu era sigur nici că toți colegii lui de școală erau de pe Pământ.

Intră cu Baker în dormitorul lor și se așeză lângă el, pe canapea.

— Dacă vor porni monitorul din camera noastră, ca să vadă dacă sunt bine? întrebă.

— De ce ar face asta?

Jeff activă vocal legătura cu dormitorul părinților lui și crescu volumul ca să amplifice sunetul, în timp ce inima îi bătea și mai tare. Nu vroia și legătura video. Dacă ar fi fost prins făcând asta, pedeapsa ar fi fost dublă. Oricum, camera lor era în întuneric și nu ar fi putut să-i vadă. Dar dacă aprindeau lumina și făceau știi-tu-ce?

Îi spuse lui Baker acel gând. Baker pufni și zise:

— Nu mi se pare că au niște voci prea iubitoare.

— Nu, spunea mama lui. Nu trebuie să-i spunem niciodată. Nu o s-o facem. Șocul l-ar afecta pentru tot restul vieții. Nu e un băiat puternic, este sensibil, prea sensibil. În plus, dacă îi spunem, și apoi el spune altcuiva? Am avea probleme foarte mari, și tu știi asta.

— Bineînțeles că știu, zise tatăl lui. Nu sunt prost, deși tu vorbești ca și cum aș fi. Nu-i vom spune decât atunci când va fi suficient de mare ca să știe că trebuie să-și țină gura.

— Dar de ce să-i spunem? întrebă mama lui. Nu e ceva ce trebuie să știe neapărat. Asta nu-l va face mai fericit sau mai bun.

— Este adevărul!

— Fii blestemat, cu adevărul tău cu tot! Nu vorbim despre știință aici. Vorbim despre fiul nostru, despre sentimente umane. Ce legătură are adevărul cu asta? Mai bine să nu știe că e o minciună, o minciună pentru binele lui, ca să nu mai vorbim de-al nostru. Știi că oamenii se mint tot timpul unii pe ceilalți. Există cazuri în care adevărul trebuie spus, dar există și minciuni de care oamenii au nevoie. Iar Jeff are nevoie de asta.

— Nu, spuse tatăl lui. Adevărul ar trebui să fie spus întotdeauna. Dar trebuie spus cu discreție, și la momentul și împrejurările potrivite.

Ce? Ce anume? se întrebă Jeff. Avea senzația că i se frângea inima, iar el transpira și tremura. Despre ce era vorba?

Știa din dramele de la televizor că unii copii erau adoptați de cupluri fără copii. Din motive pe care nu le înțelegea, un copil adoptat era într-un fel de pericol. Sau era o rușine. Ceva ce trebuia temut, în ciuda faptului că actorii spuneau că dragostea era cel mai important lucru. Nu este din carnea și sângele meu! Cineva spusese asta, într-un spectacol.

— Hai să lăsăm asta și să dormim puțin, pentru Dumnezeu! spuse tatăl lui. Am o zi grea mâine. EX va face testele finale. Iar tu trebuie să te întâlnești cu reprezentantul de la MBDA și...

— Mereu spui asta, sau găsești alt gen de scuză, zise mama. Pentru Dumnezeu, hai să discutăm acum și să ajungem la o concluzie rațională! Nu mai pot suporta această amânare și nu există nici un motiv real pentru ea!

— O decizie rațională, spuse sarcastic tatăl. Prin asta vrei să spui decizia ta. De ce să nu așteptăm? Chiar dacă hotărâm să-i spunem, nu o putem face acum. Vor mai trece ani întregi până atunci. Așa că de ce să nu așteptăm să vină acel moment, dacă va veni vreodată. Când va avea optsprezece ani, și îi vom putea spune și despre immeri?

— Știi cum sunt eu, spuse mama lui. Nu-mi place să tărăgănez lucrurile. Temporizarea mă înnebunește. Ai dreptate cu faptul că nu-i putem spune acum. Dar n-aș putea dormi noaptea ani întregi făcându-mi griji în privința asta, dacă nu stabilim acum ce e de făcut.

— Ești nebună.
— Măcar eu o recunosc.
— Ce vrei să spui cu asta?
Urmară alte discuții, o parte din ele fără înțeles pentru Jeff. După o vreme, deveniră mai calmi și mai puțin încăpățânați. Deși vorbeau despre alte probleme, reveneau mereu la principalul subiect al disputei. Jeff puse cap la cap diversele informații și apoi începu să înțeleagă subiectul care nu-i lăsa să doarmă. Sau crezu că înțelege. Mintea lui de copil de cinci ani nu putea pricepe unele dintre cuvintele lor.
La început fu ca o scurgere mică, apoi deveni o răbufnire, iar în final digul se sparse și apele se revărsară afară.
Jeff Unu, diferit de el însuși, Jeff Doi.
Jeff Unu fusese copilul lor, născut în ziua în care i se spusese lui Jeff Doi că se născuse el.
Jeff Unu murise la două luni de la naștere.
Nici unul dintre părinți nu spuse clar ce sau cine cauzase moartea copilului. Ascultând cuvintele și simțind tonul vocilor lor, Jeff Doi ajunse la părerea că mama lui era responsabilă de accident. Creierul copilului fusese afectat serios și murise câteva minute mai târziu.
Mama lui avea patruzeci și cinci de sub-ani, pe vremea aceea. Părinții lui amânaseră să aibă un copil pentru că erau prea ocupați cu viețile lor profesionale și sociale. Asta o spunea mama lui, cu o voce răutăcioasă. Apoi, cum ea era bătrână ca să fie mamă, iar ovulul ei criogenizat fusese distrus într-un incendiu, deciseseră că aceea era ultima lor șansă. Așa că Jeff Unu, un băiețel sănătos, venise pe lume printr-o cezariană. Era primul și ultimul copil al doctorilor Caird și Cervantes. Deși cuplurile cu rangul lor profesional înalt și cu genele lor excelente aveau dreptul să aibă doi copii, ea fusese nevoită să ceară permisiunea, din cauza vârstei. Și o primise numai pentru că doctorii își folosiseră influența pe lângă niște înalte oficialități. Oricum, nu mai putea primi permisiunea să aibă un al doilea copil.
Jefferson Caird înțelese asta, în timp ce se privea pe sine și pe Baker No Wiley pe ecranul pe care-l proiectase mental. Când avea cinci ani nu știa nimic despre acea procedură, bineînțeles. Și nu știa nimic nici despre immeri. Mai înțelese apoi că mama lui nu putea informa autoritățile că deși vârsta ei cronologică era

de patruzeci și cinci de ani, cea fiziologică era de numai treizeci și doi. Ea devenise immer la șaptesprezece ani, moment în care i se injectase FII-ul.

Copilul, Jeff Unu, murise. În primele câteva minute după ce stonaseră copilul, părinții intenționaseră să cheme ambulanța spitalului și pe organici, deși știau că nu se mai putea face nimic pentru copil. Apoi, doctorul Caird avusese o idee. El și soția lui vroiau foarte mult un copil al lor sau cel puțin așa gândeau pe vremea aceea.

Tatăl lui destonase copilul și luase câteva celule de piele de la acesta. Apoi le stonase. Moartea nu fusese raportată. Folosind organizația subterană a immerilor, Caird și Cervantes duseseră corpul stonat al lui Jeff Unu într-un depozit din pădurile din New Jersey. Ca să justifice existența corpului, immerii introduseseră date false în băncile de date.

Jeff Unu, acum numit Baker No Wiley, își ocupase locul în șirurile tăcute și nemișcate din depozitul de lângă Hoboken.

Clona fusese crescută în laboratorul condus de doctorul Caird, deși numai acesta știa că era o clonă. Doctorul avu grijă de înregistrările pseudo-experimentului, de explicațiile de la finalul acestuia și de presupusa eliminare a corpului. Jeff Doi fusese adus pe furiș acasă și luase locul lui Jeff Unu. Tatăl lui îl operase, ca să formeze un ombilic artificial. Cei câțiva prieteni care văzuseră copilul nu observaseră diferența de vârstă.

— Îmi doresc atât de mult să nu-i fi sugerat să-și numească prietenul imaginar Baker No Wiley! spuse mama lui și începu să suspine. De ce am făcut-o? Mi-a cerut un nume și acesta mi-a venit imediat pe buze! Am știut că e o greșeală încă din clipa în care l-am rostit. Acum, când îl aud rostind acel nume și uneori chiar și când nu o face, mă gândesc la copilul nostru de acolo...

— Îl avem pe Jeff.

— Știu, știu. Îl iubesc. Dar o clonă nu este aceeași persoană ca donatorul. Are experiențe diferite. Oricum. Nu este la fel, chiar dacă are aceeași compoziție genetică. Este o persoană separată și diferită.

— Știm amândoi asta, zise tatăl lui. Nu are rost să repetăm mereu aceeași poveste.

— Nu este o poveste! strigă ea. Este viață, realitate. Doare!

— Nu te-ai adaptat prea bine, spuse tatăl.

— Vrei să spui că ar trebui să merg la psiholog? O simplă sprayere cu DA și toată povestea se află. Știi asta.

— Poate că am făcut o greșeală, spuse doctorul Caird.

— Nu! Niciodată! Îl iubesc pe Jeff, și la fel și tu! Dar…

— Hei, Jeff! spuse Baker No Wiley.

— Ce e? zise Jeff.

Se simțea năucit, incapabil să se miște, cu creierul amorțit, târându-se încet, ca o lavă pe o pantă lină, dar rece, rece.

Baker se ridică de pe canapea și se opri în fața lui. Părea necăjit, dar în același timp foarte puternic și curajos. Jeff simțea nevoia să țipe, să suspine și să plângă, dar nu reușea să facă nimic din toate acestea. Cu toate acestea, pe Baker se părea că nu-l durea nimic.

— Există o singură soluție, zise Baker.

— Care? întrebă Jeff.

— Hai să ne jucăm spunând că eu sunt persoana reală și că tu ești eu.

Atunci, lumina de pe ecran începu să pălească. În timp ce se stingea, și chiar înainte ca întunericul total să înlocuiască lumina, Jeff îi văzu pe Jeff Unu și pe Baker No Wiley îmbrățișându-se și contopindu-se. Era ca și cum Baker era o celulă care îl înghițise pe el, pe Jeff Unu. El devenise amândoi.

La ultima sclipire de lumină, care se stingea rapid, Jeff își spuse: Probabil că am mințit atunci când psihiatrul din copilărie m-a tratat cu DA. Sau era atât de adânc îngropat în mine, încât nici măcar DA-ul nu a putut scoate nimic la suprafață.

Capitolul 36

— Este un copil de cinci ani, în corpul unui adult, spuse Snick.

Îl privea pe Jefferson Caird pe un ecran. El se juca cu un urs mare de pluș, vorbind cu el și, din când în când, vorbind și cu cineva invizibil. Copiii din camera mare de joacă se obișnuiseră cu el și uneori îl lăsau să se joace cu ei. Dar încă nu știau ce era cu el acolo. Deși li se spusese că nu era retardat mental, era evident că îl considerau un fel de creatură extraterestră. Li se spusese să nu facă nici cea mai mică remarcă referitoare la el, dar unii nu se puteau abține. Și Jeff trebuia urmărit de aproape. Un copil de cinci ani cu forța și greutatea unui adult putea fi periculos printre copiii mici.

— Va trebui să abandonăm acest experiment, zise doctorul.

— Dar nu se poate să fie izolat, zise Snick. Nu se va dezvolta niciodată normal. Ce veți face cu el?

— Nu știu încă, spuse psihiatrul. Este unic. Nu a existat niciodată un caz ca el.

— Doar nu vă gândiți să-l stonați? Să-l trimiteți într-un depozit până când vor fi descoperite tehnicile prin care să fie tratat? Dacă vor fi descoperite vreodată.

— Nu. Este prea interesant, prea plin de provocări. Ne vom dezvolta tehnicile în timp. Colegii mei și cu mine nu vom renunța la șansa de a-l studia.

— Asta e tot?

— Nu mă înțelege greșit, zise psihiatrul. Bineînțeles, îl voi privi ca pe o ființă umană cu probleme ce ar trebui rezolvate, nu ca pe un experiment. Nu sunt rece și detașată. Nu este o insectă, iar eu nu sunt un entomolog.

Snick îl privi pe Caird, care strângea la piept jucăria și se legăna în față și în spate, vorbind cu băiatul pe care numai el putea să-l vadă. Îndreptă amplificatorul spre el, așa încât vocea lui adâncă deveni audibilă.

— Uite ce avem aici, Jeff...

— Jeff? întrebă Snick. Este el însuși?

Psihiatrul clătină din cap.

— Nu cred. Este năucitor. Dar nu este un alter ego. Pur și simplu nu știu... încă.

— A evadat din nou, spuse Snick.

— Cum? Oh, înțeleg ce vrei să spui. De el însuși.

— Da, zise Snick, dar ea voise să spună că el păcălise din nou guvernul.

Aruncă o privire ceasului afișat pe perete.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Dar voi reveni din când în când. Mulțumesc că mi-ați permis să intru aici.

— L-ai iubit?

— Este singurul bărbat alături de care aș fi trăit foarte mult.

— Nu dispera, spuse psihiatrul. Se va dezvolta într-un adult normal...

— Ceea ce nu a fost niciodată..., zise Snick.

— Dar s-ar putea să devină unul. Sau adultul din el poate ieși din nou la suprafață.

— Care adult? întrebă Snick.

Psihiatrul zâmbi și își ridică sprâncenele.

— Cine știe?

Snick îi aruncă o ultimă privire lui Jeff Caird și ursulețului lui, înainte să iasă din cameră. Își aminti bolboroseala rostită de el, după ce căzuse pe podeaua depozitului. În toată acea gângăveală, două propoziții fuseseră suficient de clare ca să fie înțelese.

— Lumea zilelor se destramă. La fel și eu.

Capitolul 37

Trecuseră douăzeci și cinci de ani de când începuse Schimbarea, douăzeci și cinci de ani măsurați după rotirea Pământului în jurul Soarelui. Cu zece ani în urmă, divizarea timpului în subiectiv și obiectiv încetase definitiv. Fusese păstrat calendarul Noii Ere, de treisprezece luni pe an, dar oamenii trăiau orizontal în raport cu el, nu, ca înainte, vertical. Zilele de naștere erau sărbătorite acum o dată pe an, nu o dată la șapte ani.

Multe orașe fuseseră completate cu cincisprezece ani în urmă. Multe orașe fuseseră construite mai recent, cu cinci ani în urmă.

Ariel Cairdsdaughter se înșelase în previziunile ei că o revoluție mondială și sângeroasă va dărâma guvernul și va instaura unul nou. Existaseră unele rebeliuni, dar acestea fuseseră zdrobite rapid, și uneori cu sălbăticie. În general, cetățenii, deși deseori nefericiți, se supuseseră. Și majoritatea se declaraseră mulțumiți de ceea ce realizase revoluția. Și anume: desființarea sistemului de viață al Noii Ere, administrarea FII-ului – agentul de încetinire a îmbătrânirii – fiecărui om de pe Pământ, Lună și din coloniile marțiene, și legalizarea și punerea la dispoziție a anti-DA-ului. Oamenii își recăpătaseră vechea lor capacitate de a minți.

Una dintre cererile revoluționarilor fusese ca membrii guvernului să fie supravegheați îndeaproape. Aceasta avea să ducă la descoperirea corupției și prevenirea ei. Fuseseră făcute unele reforme mai mici, dar urmărirea atentă a oficialităților și puterea de a-i înlătura prin comitete de supraveghere nu fuseseră realizate. Din când în când, existau cereri sporadice ale unor grupuri de cetățeni pentru rezolvarea acestei probleme. Dar rezultatele erau foarte slabe.

Deși Guvernul Mondial și guvernatorii provinciali erau aleși prin vot popular, Consiliul Mondial era cel care selecta candidații ce puteau candida pentru post.

Urmărirea atentă a oamenilor de către guvern era în continuare în plină desfășurare. Guvernul insista că asta era pentru binele oamenilor și această situație nu se schimbase, în ciuda demonstrațiilor sau a petițiilor în masă.

Cuplurile aveau permisiunea să aibă numai doi copii, totuși exista o minoritate de cetățeni care continua să se agite pentru lărgirea limitei la trei.

O mică minoritate nu încetase să ceară dreptul credincioșilor de a construi biserici, sinagogi, moschee și temple și să abroge legea ce interzicea celor credincioși să lucreze pentru guvern.

Phantea Pao Snick, cântărind toate idealurile atinse sau pierdute, se gândi la Jeff Caird. Dacă el era acum Caird cel original, își spuse ea, asta însemna că era în continuare acolo, undeva, luptând pentru obținerea revoluției totale.

Phantea Snick avusese șapte slujbe diferite în cei douăzeci și cinci de ani ce trecuseră de la începerea Schimbării. Trăise în trei orașe diferite: Trenton, New Jersey, Springfield, Illinois și reședința ei actuală, Denver, Rocky Mountains State. Avea treizeci de sub-ani când începuse schimbarea și acum avea 250 de ob-ani. Dar vârsta ei fiziologică de pe cartea de identitate era de 33,5 ani.

De șapte ani era coordonator planificator în Departamentul Reconstrucției. Această poziție presupunea mult timp în aer liber, pe teren. Acum totuși, era din ce în ce mai mult reținută la birou. Fiind o femeie de acțiune, devenea din ce în ce mai morocănoasă, cu fiecare zi care trecea. Cum avea mai mult timp liber, începuse să citească listele de angajări, atât la serviciu, cât și acasă. Cea mai atrăgătoare ofertă în acel moment era legată de un proiect de plantare a pădurilor, în munții Siberiei Centrale. Slujbele pe care le dorea de fapt erau în Departamentul Organic și le examină, deși știa că nu avea nici cea mai mică șansă să obțină vreodată una.

De aceea, vizita generalului Anthony Wik Horn, membru superior al Biroului de Afaceri Interne al Departamentului Organic al Americii de Nord reprezentă o mare surpriză pentru ea. În primul rând, Horn nu făcuse aranjamentele pentru vizită prin intermediul ecranelor. Ea apăruse în acea dimineață la birou, trecuse pe lângă secretară fără să-i răspundă la întrebări și intrase în biroul lui Snick. Snick nu protestă la această lipsă de protocol, pentru că femeia era un organic de rang înalt. Epoleții, treselele și emblemele de pe roba ei verde atestau acest fapt. Pentru o clipă, Snick se gândi că femeia venise să o aresteze. Dar dacă generalul ar fi vrut să o rețină, ar fi fost suficient să

trimită niște ofițeri ca să o ridice. Sau doar să ia legătura cu ea prin TV și să-i ordone să se prezinte la secție.

Anthony Wik Horn era înaltă și cu forme frumoase. Talia ei era surprinzător de mică, deși sânii enormi și șoldurile curbate o făceau probabil să pară mai mică decât era. Snick decise că Horn putea fi descrisă prin clișeul „statuară”. În același timp, era impunătoare prin aspect și personalitate. Vocea ei era neobișnuit de joasă, pentru o femeie.

Horn se opri exact în fața biroului, se uită în jos la micuța Snick, își împreună mâinile la piept și se aplecă puțin.

— General-detectiv Anthony Wik Horn! spuse ea tunător. Stai jos!

Snick se conformă, zicând:

— Presupun că nu e nevoie să mă prezint și eu.

— Bineînțeles că nu!

Horn rămase în picioare, deși Snick îi oferi un scaun.

— Am venit aici personal, pentru că superiorii mei consideră că e mai bine să nu folosim legătura telefonică, zise ea. Am primit această sarcină pentru că s-a decis că este necesar ca de ea să se ocupe o oficialitate de rang înalt. Sper că mă vei scuza, dar am făcut aranjamente pentru închiderea ecranelor de pe perete, iar acest birou a fost cercetat în căutare de microfoane.

Snick se uită la cenușiul mat al benzilor de recepție-emisie și ridică din umeri, fără să comenteze. Așteptă ca Horn să o informeze în legătură cu motivele misiunii ei.

Horn zâmbi, expunându-și dinții mari și albi.

— Biodatele tale spun că nu ești prea vorbăreață.

Snick nu văzu nici un motiv să comenteze.

— Înregistrările ședințelor tale de la centrul de reabilitare au mai revelat și că ești foarte dezamăgită și extrem de frustrată pentru că ți s-a interzis profesiunea de ofițer organic.

— Atunci știi și că această frustrare provine în special din nedreptatea care mi s-a făcut, din faptul că mi s-a făcut o înscenare. Am spus-o atunci și o spun și acum. Guvernul m-a îndepărtat. Eram un ofițer devotat și am fost trădată chiar de oamenii cărora le eram loială. Care ar fi fost reacția ta, dacă ai fi fost tratată așa?

— Aș fi urât departamentul pentru asta, zise Horn. Fără nici o îndoială. De fapt, nu mi s-a ordonat să-ți prezint propunerea departamentului. Atunci când am auzit de ea, m-am oferit să fiu

eu cea care să te contacteze. Te înțeleg foarte bine. Ai fost tratată teribil de urât. Se pare că departamentul își dă seama de asta acum. Și vrea să facă unele amendamente.

— Amendamente? întrebă Snick. După atâta timp?

Horn ridică din umerii ei mari și zise:

— Ar fi putut să nu se întâmple niciodată. Sunt autorizată să-ți ofer o reabilitare totală în departament. Vei primi și o promovare. Vei fi colonel de teren. Toate datele referitoare la activitatea ta revoluționară, precum și la stonarea ta ilegală vor fi șterse din biografia de pe cartea ta de identitate. Nu putem șterge aceste date din băncile de date permanente ale organicilor, dar vor putea fi accesate numai de oficialii cu rang foarte mare și numai în caz de extremă necesitate.

Snick ridică mâna.

— Stai o clipă. De ce mi se oferă toate acestea?

— Voi fi sinceră, spuse Horn. Nu știu nimic despre acest caz. Nu știu toate răspunsurile. Mie mi s-a spus că dosarul tău arată că ai fost un ofițer extrerm de competent. Ba chiar mai mult de atât. Un detectiv extraordinar. Totodată, ai dovedit foarte multă ingeniozitate și agresivitate cât timp erai revoluționară și...

— Nu am fost niciodată un revoluționar autentic, spuse Snick. Am devenit așa ceva pentru că am fost forțată.

— Știm asta. Este în rapoartele doctorului de la reabilitare. Și...

Snick întrebă, îngustându-și ochii.

— Reabilitarea mea va fi făcută publică? Sau este ceva ce va fi știut doar de departament?

— Tocmai vroiam să vorbesc despre asta, zise Horn, părând puțin neliniștită. Nu va fi nici o publicitate. Se consideră că e mai bine ca totul să fie făcut în liniște, dar nu vei avea nici o problemă în treburile interne ale departamentului.

— Vreau ca reabilitarea mea să fie făcută publică, spuse Snick.

Horn se așeză și oftă, ca și cum ar fi știut că urma să fie o discuție mai lungă decât se așteptase.

— Vreau ca oamenii care au fost direct responsabili de înscenare să fie pedepsiți. Și vreau să văd totul pe canalele de știri și pe benzi închiriate.

— Dumnezeule! spuse Horn. Biodatele tale indică faptul că ai tupeul unei maimuțe, și e clar că nu era o exagerare! Primești brusc ceea ce îți dorești de ani de zile, iar tu emiți pretenții!

— Am crezut că mă înțelegi, zise Snick. Din ceea ce spui nu reiese asta. Repet. Vreau să fie pedepsiți și vreau o recunoaștere publică a faptului că mi s-a făcut o înscenare, precum și scuze din partea guvernului.

— Nu prea ești într-o poziție în care să emiți pretenții, spuse Horn.

— Eu cred că sunt. Nu știu cum sau de ce am ajuns în această poziție, dar sunt sigur că sunt.

— Ești și foarte încăpățânată, zise Horn. OK. Sunt autorizată să-ți acord anumite concesii. Dacă eu spun da, voi fi susținută pe deplin de superiorii mei. Cu toate acestea, trebuie să realizezi... pot să-ți spun Thea?... Trebuie să realizezi că omul responsabil de stonarea ta a fost David Ananda, cunoscut și sub numele de Gilbert Immerman. El este mort de mult și la fel sunt și cei care i-au îndeplinit ordinele. Morți sau stonați.

— Dacă asta e adevărat...

— Este, Thea.

— ... tot mai vreau ca întreaga înscenare să fie făcută publică.

Horn se încruntă puțin, după care spuse:

— Foarte bine.

— De ce acest brusc interes față de mine? întrebă Snick. Guvernul nu are conștiință și nu face nimic, decât dacă este forțat să o facă, sau dacă este în interesul lui.

— Am fost colegă cu Jefferson Caird, pe vremuri, zise Horn. Eram amândoi locuitori de marți, iar eu eram comisar organic pentru Manhattan.

— Ce legătură are asta cu întrebarea mea?

— Vrem să dai de urma lui Caird, spuse Horn.

Asta o surprinse pe Snick, deși nu lăsă să se vadă nimic.

— Nu știam că a dispărut.

— Acum trei ani, zise Horn, aplecându-se în față și privind-o adânc în ochi. Nu este căutat pentru vreo crimă, cel puțin nu încă. Cartea lui de identitate nu a mai fost folosită de trei ani. Asta nu este o ilegalitate, dar este împotriva legii ca un cetățean să se mute în alt loc, fără să comunice această mutare. El trăia în Colorado Springs și studia electronica la Universitatea Rocky

Mountain. Și-a luat liber și s-a înscris într-un program de doctorat de patru ani. Cu o zi înainte de începerea cursurilor, a dispărut. În ziua aceea a fost o furtună electrică violentă. Se pare că a profitat de ea și a evitat detectarea de către sateliți.

— Jeff, murmură Snick. Nu mai știam absolut nimic despre el. I-am urmărit progresele timp de șase sau șapte ani. Apoi m-am mutat. Din când în când... știi cum sunt reporterii. Din când în când mai apăreau reportaje despre el. Dar când a încetat să mai fie în centrul atenției, comentariile au încetat și ele. Ultima dată când am auzit vești despre el, o ducea foarte bine, deși încă nu-și amintea nimic din viața lui dinainte de vârsta de cinci ani. Și nu-și amintea nimic despre personalitățile lui anterioare.

— Departamentul l-a urmărit cu atenție, desigur, spuse Horn.

— Bineînțeles. La fel ca și pe mine.

Horn se lăsă pe spate și spuse:

— Am vrea să-l găsim, să aflăm ce face. Așa cum am spus, nu este căutat pentru nici o ilegalitate – încă. Dar au existat anumite probleme, intervenții, introduceri de date, defectări ale sateliților, despre care bănuim...

— Că au fost cauzate de Jeff?

— Da.

— Dar nu aveți nici o dovadă?

— Nu. Dar el trebuie găsit, oricum. Este dispărut.

Snick își simți inima bătând mai repede, în timp ce ceva fierbinte și delicios alerga prin corpul ei. Era din nou vânător.

Totuși, prada era Caird. Ce avea să facă, dacă îl găsea?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Horn spuse:

— Nu trebuie să-l arestezi. Știm cât de implicată ai fost personal în relația cu el. Trebuie doar să ne raportezi când și unde îl vei găsi. Dacă totuși simți că e de datoria ta să-l reții, o poți face.

— Sunt surprinsă, spuse Snick. Este datoria mea să arestez orice infractor, indiferent în ce relații aș fi cu el.

— Aceasta este o misiune foarte specială și trebuie îndeplinită fără zarvă. Dacă este vinovat doar de faptul că nu și-a raportat locuința, va fi amendat sau pus la muncă forțată timp de șase luni, poate ambele. Dacă comite vreo fărădelege sau a făcut-o deja, va fi arestat și va avea parte de un proces. În nici unul dintre cazuri, nu se va face nici un fel de publicitate.

Adevărul este că departamentul nu vrea să trezească anumite amintiri și să-l transforme din nou într-un martir.

— Ceea ce sugerezi că este posibil să fi făcut el este destul de grav, zise Snick.

Horn ridică din umeri și spuse:

— Este nevinovat, până la proba contrarie. Cu excepția faptului că nu și-a raportat mutarea, bineînțeles.

— Dacă l-a ucis cineva și i-a îngropat corpul?

— Oh, am luat în considerare toate posibilitățile, spuse Horn. Aceasta nu este prea sus, pe lista probabilităților.

— O voi face! zise Snick. Desigur, numai dacă condițiile mele sunt îndeplinite.

— Vor fi. Vei fi exonerată total. Cazul tău va fi făcut public și vei fi reinstalată în departament, cu un grad nou. Vei avea mână liberă, vei primi tot ajutorul pe care-l vei cere. Oh, da! Am uitat să menționez că îți vei primi și toate creditele pe care le-ai fi avut dacă ai fi rămas în slujbă. Vor avea la bază salariul de căpitan-detectiv, gradul pe care-l aveai atunci când ai fost stonată. Va fi o sumă destul de mare.

Îmi oferă mită, își spuse Snick. Nu era nevoie să facă asta. Trebuie să mai existe și alt motiv pentru care m-au angajat să mă ocup de asta. Nu doar din cauză că mă pricep. Dar eu îl cunosc pe Caird mai bine decât oricine, mult mai bine, și acesta poate fi un avantaj în urmărirea lui. Acesta putea fi unul dintre motivele pentru care o foloseau pe ea.

Ce ironie. Începuse acest lung circuit încercând să-l prindă pe Caird, în loc de asta fugise cu el, iar acum îl urmărea din nou. Capetele firelor pozitiv și negativ erau gata să facă contact. Poate.

După ce discutară cincisprezece minute despre detaliile cazului, Horn se ridică.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Voi fi singura ta legătură. Pentru moment, îți spun la revedere.

Se înclină, se întoarse, se opri și se întoarse iar cu fața spre Snick.

— Oh, mai este un mic amănunt, dar s-ar putea să fie semnificativ. În timp ce era în Colorado Springs, Caird avea o fotografie a ta înrămată, pe perete. A luat-o cu el, când a plecat.

Snick avu senzația că, dacă ar fi vorbit, vocea ar fi trădat-o. Simțea un nod în gât, dar în același timp, respirația îi devenise fierbinte.

— Asta înseamnă ceva? întrebă Horn.

Snick înghiți cu greu și spuse:

— Nu știu. Nu voi afla decât atunci când îl voi găsi, nu?

— Oare? spuse Horn.

Zâmbi și se întoarse iar să plece.

Phantea Snick parcurse cele două luni obligatorii la o academie organică și apoi o lună în teren. După aceea i se acordă gradul de colonel care îi fusese promis. În această perioadă studie numeroasele benzi trimise de Horn. Toate se refereau la acea parte a carierei lui Caird cunoscută de departamentul organic, inclusiv supravegherea lui din momentul în care avusese acea „regresiune la copilărie”, cum o numiseră doctorii. De atunci, conduita lui fusese exemplară. De fapt, până în momentul dispariției lui fusese în asemenea măsură un cetățean model, încât polițiștii consideraseră asta drept suspect.

Existau șase cazuri de introduceri de date false în băncile de date din Las Vegas și Colorado Springs, în timp ce Caird locuia în cel de-al doilea oraș. Deși el fusese bănuit de comiterea acelor infracțiuni, copoii nu avuseseră nici o dovadă.

Departamentul era foarte deranjat de această problemă, deoarece cel care o făcuse – oricine ar fi fost el – trecuse de măsuri de securitate considerate absolut impenetrabile.

Un alt eveniment mult mai serios era oprirea simultană a tuturor sateliților de urmărire de deasupra zonei Rocky Mountains. Cum aceștia refuzaseră să răspundă la orice semnale de la stațiile de la sold, nu se puteau auto-testa. Fusese nevoie să fie trimise nave spațiale cu ingineri la bord, pentru repararea sateliților. Deși inginerii reușiseră să-i pornească din nou, nu reușiseră să identifice sursa opririi lor. Era evident că niște transmisiuni din zona Munților Stâncoși produseseră defecțiunea. Copoii scormoniseră acel teritoriu ca niște furnici care mirosiseră mierea. Vânătoarea fusese și mai intensă decât aceea din perioada în care Caird fugise din Colorado Springs. (Asta dacă într-adevăr părăsise orașul, își spuse Snick).

Cercetarea continua, dar acum era o operațiune de rutină, de către patrule pedestre sau cu nave, fără un program regulat.

De la incidentul cu satelitul, nu se mai întâmplase nimic.

Snick își spuse că Jeff Caird, sau oricine altcineva cauzase problema încercase doar să-și verifice tehnicile electronice. El demonstrase că acestea funcționau și că metodele utilizate și sursa lor nu puteau fi aflate.

Toate tipurile de senzori, vizuali, în infraroșu, ultraviolet, sonici și olfactivi fuseseră folosite în acele căutări. Totodată, știindu-se că era posibil ca fugarii să se fi ascuns în peșteri, fuseseră verificate hărțile magnetometrice ale întregii regiuni. Acele caverne fără intrări fuseseră verificate personal, ca să se asigure că nu fuseseră săpate intrări noi sau că cele vechi nu fuseseră ascunse prin camuflare. Acea cercetare lungă și scumpă nu dusese decât la prinderea câtorva fugari. Nici unul dintre aceștia nu putea fi responsabil de introducerea datelor sau de defectarea sateliților.

Snick își spuse că era foarte probabil ca Jeff Caird să se afle acolo, în sălbăticie. Într-o noapte se trezi, speriată, auzind vocea unui om lângă patul ei. Dar fusese un vis și ea auzise numai vocea, nu și cuvintele celui care vorbise.

Cu toate acestea, rămase pe marginea patului, tremurând, în minte strălucindu-i puternic un gând nou. După câteva clipe de gândire concentrată, intră din nou sub cuverturi și adormi în două minute. A doua zi, ceru ecranului din apartamentul ei ultima supraveghere magnetometrică a zonei centrale a Munților Stâncoși. Era veche de zece ani și era cea folosită de polițiști în căutarea lor. Harta precedentă fusese făcută cu douăzeci de ani în urmă. O ceru și pe aceasta și compară cele două hărți.

Computerul găsi imediat o discrepanță între ele. Era vorba de un complex de peșteri de la mijlocul lui Cloud Peak. Era în Masivul Bighorn și era cel mai înalt munte din zona cunoscută pe vremuri drept Wyoming.

Snick râse încet.

Caird reușise să șteargă acel amănunt din ultima hartă.

Polițiștii, bazându-se pe acea hartă, nu merseseră la cavernă, ca să o cerceteze.

— Șmecher ca întotdeauna! spuse Snick.

Capitolul 38

Mai întâi, trebuia să afle dacă nu cumva îi fusese plasat un microtransmițător. Faptul că era un procedeu ilegal cu excepția cazului criminalilor condamnați nu era ceva ce i-ar fi oprit să o facă. Deși ea fusese total reabilitată (conform psihiatrilor), fusese reîncadrată în departamentul organic și cazul ei fusese făcut public, departamentul nu avea încredere deplină în ea.

Pe de altă parte, Snick era polițist veteran și ei se așteptau ca ea să verifice posibilitatea ca în corpul ei să fi fost plasat un microtransmițător.

Dar știind că ea știa asta, era posibil ca polițiștii să fi calculat că ea va considera drept scăzută probabilitatea acelei acțiuni ilegale. Poate că intraseră în apartamentul ei în timp ce dormea, îi injectaseră un hipnotic și îi plasaseră dispozitivul sub piele. Rana putea fi acoperită cu epidermă artificială.

Trebuia să se asigure că nu se întâmplase asta. Se duse la un spital organic, să fie scanată. Nu fu surprinsă când descoperi că în corpul ei erau două microtransmițătoare. Unul în partea de sus a antebrațului stâng. Celălalt sub piele, la ceafă.

Bineînțeles, acea examinare avea să fie raportată generalului Horn. Horn avea să se pregătească să facă față indignării furioase a lui Snick și a procesului legal intentat de ea împotriva departamentului organic. Generalul se întreba, probabil, dacă nu cumva întreaga ei carieră era în pericol. Dar Snick nu făcu nimic, lăsând-o pe Horn să creadă că nu-i păsa că i se plasaseră transmițătoarele. În definitiv, dacă Snick era loială, de ce să o deranjeze semnalele? Acestea o puteau asigura că putea fi localizată dacă era singură în anumite situații și dacă avea nevoie de ajutorul colegilor ei.

Horn ar mai fi putut deduce că Snick nu vroia probleme. Dar lui Snick nu-i păsa ce credea Horn. Ea vrusese doar să fie sigură că i se plasaseră microtransmițătoarele.

După ce verifică prognoza meteorologică pe termen lung (care nu era mult mai bună decât cele din urmă cu două mii de ob-ani, în ciuda progreselor științei meteorologiei), Snick își făcu planurile și așteptă, destul de răbdătoare. Ploaia și furtuna izbi zona Rocky Mountain cu două zile după data la care fusese prevăzută. În a treia seară, norii furioși aduseră întunericul asupra lui Colorado Springs, vântul începu să îndoaie copacii, iar

fulgerele transformară norii într-un haos electric. Snick urcă în aeronava pe care o rechiziționase și în care încărcase haine și echipament. Aeronava se ridică în grozăvia aceea naturală, în ciuda ordinelor departamentului de control aerian ca toate echipajele să rămână la sol.

Snick se mânjise cu o pastă metalică peste zonele marcate cu cerneală pe antebraț și ceafă. Și deconectase transmițătorul automat plasat în spatele unui panou, la pupa navei.

Ajunse la Cloud Peak în șapte ore, înfruntând vântul lateral puternic și încercând să se mențină la cincisprezece metri deasupra copacilor sau a terenului golaș, orbită din când în când de fulgere, cu ochii pe instrumente și mai ales pe ecranul topografic. Sistemul de navigație automată programat o aduse la intrarea complexului de caverne, care abia se vedea în lumina farurilor. Intră în arcada dură a versantului abrupt al muntelui. Vântului prinse nava și o roti, făcând-o să râcâie peretele drept al intrării. Snick ateriză la patru metri după ce trecu de intrare.

La lumina farurilor văzu o cavitate de vreo șase metri lățime și zece adâncime. În continuarea ei era gura unui tunel ce mergea drept câțiva pași, apoi cotea și dispărea. Nu era suficient de larg pentru navă. Coborî și porni prin tunel, cu o lanternă în mână. Tavanul varia de la jumătate de metru până la un metru deasupra capului ei, iar zidurile erau uneori atât de strâmte încât se freca cu umerii de ele. Apoi ajunse în fața a două intrări. În dreapta era o gaură suficient de mare ca să se târască prin ea fără să se lovească cu capul sau să se zgârie prea rău. La lumina lanternei văzu că tunelul mergea drept, în întuneric. Gaura din stânga era îngustă, dar și prin ea se putea târî și apoi părea să se deschidă într-un spațiu mai mare.

Snick intră în ele, deși era posibil ca în ambele tuneluri să fie capcane. Amândouă se înfundau cu o grămadă de stânci. Chiar dacă erau continuări ale tunelurilor de dincolo de bolovanii căzuți, erau blocate.

Asta însemna că intrarea sau intrările în complexul de caverne erau în altă parte – asta dacă Jeff Caird era în interiorul acelui munte.

Dormi restul nopți într-un sac de dormit, pe o saltea gonflabilă. Ceasul deșteptător o trezi cu patru ore înainte de răsărit. Încă ploua, dar furtuna trecuse și vântul nu era prea puternic. După ce mâncă, luă nava și porni în pădure. Își umplu

rucsacul cu mâncare, apă și alte articole și apoi se urcă într-un pin. La jumătatea acestuia, găsi o cracă destul de confortabilă și se legă de ea. Următoarele șase ore fură groaznice, dar ea era un veteran al pândelor lungi, plictisitoare și incomode.

La zece fără șase minute dimineața, văzu prin binoclu ceva mișcându-se în tufișuri. Nu era prima dată. Până atunci îi mai atrăseseră atenția două căprioare, o vulpe și un urs. Dar acum se mișca o parte a pământului acoperit de ace de pin. Era între doi copaci ale căror crengi se întrepătrundeau.

Își imaginase că orice tunel subteran săpat de Caird nu ar fi avut ieșirea prea adânc în interiorul pădurii. Și că trebuia să fie undeva în acea zonă.

Ușa trapei, acoperită cu ace și ramuri lipite la un loc, se înălță. Deși vederea îi era stingherită de crengile dintre ea și trapă, văzu cum un bărbat își scotea capul afară. Omul privi în jur, cu prudență. Probabil că existau senzori de mișcare în acel loc și în apropiere, care să detecteze dacă se afla cineva în zonă, înainte de ieșirea lui. După ce se asigură că nu era nimeni în preajmă, bărbatul ieși și începu să coboare trapa camuflată. Snick își dezlegase sfoara cu care se legase de trunchi și începuse deja să coboare.

Două minute mai târziu, ajunse în spatele omului, care purta costum și cască de camuflaj. Bărbatul avea în mână o carabină cu laser și un detector de sunet parabolic. Pe spate avea un cilindru mic atașat la un furtun lung și flexibil, la capătul căruia era un cilindru mic, deschis la un capăt. Snick era sigură că era un detector de miros setat să detecteze moleculele mirosului de căprioară. Omul spera să ducă niște carne de vânat la masa lui Caird.

— Nu mișca! strigă Snick.

Omul ascultă. La următoarea ei comandă, puse încet pușca la pământ și apoi înaintă câțiva pași. Snick ridică pușca și spuse:

— Întoarce-te.

Bărbatul se supuse. Ochii i se măriră puțin, dar fața îi rămase impasibilă, în timp ce-și ținea mâinile la ceafă.

— Nu încerca să folosești acel cuțit de la ceafă, de sub jachetă, zise ea. Dar nu am venit aici ca să te arestez. Mă numesc Panthea Pao Snick. Mă recunoști?

Omul zâmbi.

— Te-am recunoscut. Eu sunt Sherban Shi Mason.

— Du-mă la șeful tău.

Snick nu se putu abține să zâmbească când îl auzi râzând în hohote. Apoi spuse:

— Nu sunt aici ca să-ți fac rău ție sau altcuiva din grupul lui Caird.

— Te cred. Caird a spus de multe ori că tu îl vei găsi într-o zi. Sau invers.

Câteva minute mai târziu ajunseră la baza puțului și continuară să meargă încet printr-un tunel lung și îngust. Acesta urca încet, printre zidurile de stâncă. Bărbatul mergea în față, tot cu mâinile la ceafă, în ciuda protestelor lui că Snick nu avea de ce să se teamă de el. Lanterna ei lumina drumul în față. Apoi urcară pe niște drugi de metal înfipți în peretele puțului. Snick își atârnase carabina la spate. Deși își băgase revolverul în toc, îi spusese lui Mason că putea să-l scoată înainte ca el să aibă timp să încerce ceva. Nu credea că el o va face, dar nu trăise atât de mult având încredere în necunoscuți. Sau în cunoștințe de demult.

Ea urcase prima pe scară, ținând lanterna în dinți. Mason trebuia să o urmeze, când ea ajungea la capătul treptelor. Snick îi spuse că putea încerca să o ia la fugă spre celălalt capăt al tunelului, dar că l-ar fi împușcat înainte să ajungă la următorul puț spre ieșire.

— Te cred, zise el. În plus, nu am nici un motiv să fug.

Ea împinse trapa și plimbă raza lanternei în jurul camerei. Nu se vedeau nici oameni, nici mobilier. Când Mason urcă și el în cameră, continuară să înainteze pe un alt coridor îngust, el mergând în față. Apoi deschise o ușă din spatele căreia se revărsă lumină.

— E în regulă! strigă el. Sunt Mason! Sunt cu Panthea Snick!

Snick tresări când auzi în spate vocea unei femei.

— E rândul tău să nu te miști.

Vârful dur al unei arme îi era înfipt în spate.

— La naiba! zise Snick încet, lăsându-și arma să cadă și ducându-și mânile la ceafă.

Nu văzuse nici un fel de linii în zidul tunelului care să indice că acolo era o ușă. Dar trebuie să fi fost una, pe care venise femeia ce ajunsese în spatele ei. Snick se bucură că nu năvălise în acel loc cu intenția de a ucide pe cineva.

Trei bărbați și o femeie ieșiră din spatele ușii. Snick intră. Cu Mason acum în spatele ei și ceilalți de o parte și de cealaltă, după ce îi luaseră arma și cuțitul de vânătoare, Snick fu îndrumată prin tunel într-o tavernă foarte mare, cu stalactite atârnând din tavan și stalagmite proiectându-se din podeaua neregulată. Câteva lămpi mari ofereau o lumină slabă. Trecură prin alte câteva caverne din stânga. Acolo erau câțiva oameni, majoritatea dormind în saci de dormit.

— Știi, spuse Mason, nu ai fi aici... scuză-mă, probabil că majoritatea nu o știu... dacă nu ar fi fost Caird. El este cel care a presat guvernul să te reabiliteze și să te reprimească în departamentul organic.

— Nu, zise Snick tare, așa încât Mason să o audă clar. Nu am știut asta.

— Caird a anunțat Consiliul Mondial că are dovezi certe despre afacerile murdare ale câtorva membri ai lor. I-a asigurat că va dezvălui acele probe publicului, dacă tu nu ești reprimită.

— Cum a făcut asta? întrebă Snick. Și cum ar fi comunicat datele publicului?

Mason nu răspunse direct la întrebare.

— Unul dintre cei din grupul nostru este un geniu în computere.

Snick observă că traseul pe care o duceau nu cuprindea mașinăriile mari necesare interferenței electronice cu sateliții. Tot ce văzuse putea fi strâns rapid și cărat de acolo de către proprietari. Era clar că erau pregătiți să părăsească locul acela în orice clipă.

Ajunseră la capătul tunelului, în fața unei uși acoperită de o draperie groasă. Mason îi spuse să se oprească, dădu draperia la o parte și intră în cameră. Snick zări rapid o cameră luminată puternic, cu pereți de stâncă. Își ținu respirația o clipă când văzu pe unul dintre pereți o fotografie mare a ei. În poză era chipul ei, privind drept în față.

Când i se spusese că Jeff Caird luase o fotografie a ei atunci când fugise din Denver, se gândise la implicații. Caird, ca Baker No Wiley, nu își amintea de ea. Dar văzuse numeroasele benzi despre el și fostele lui personalități. Ea apăruse într-o parte dintre ele și fără îndoială că apoi el obținuse și benzile care o aveau pe ea ca subiect. De ce?

Nu reușise să găsească decât un singur răspuns. Indiferent de schimbarea personalităților, el era atras de ea. Chiar și o simplă bandă scotea la iveală acel sentiment adânc înrădăcinat în el. Probabil că acum era îndrăgostit de o imagine. Dar acea imagine trezea o memorie a inconștientului.

Deși Snick nu era deloc romantică, era foarte atinsă de asta și își simți inima încălzindu-se.

Identitățile lui erau ca niște mărgele de culori și forme diferite, de pe același șirag, își spuse ea. Șiragul era persoana de bază, identitatea inițială. Ea exista, netedă și neîntreruptă și având întotdeauna același material și aceeași densitate, prin centrul fiecărei mărgele. Caird cel original era șiragul. Ceilalți, Tingle, Dunski, Repp, Ohm, Zurvan, Isharashvili, Duncan și Caird cel prezent erau mărgelele.

Șiragul fusese întotdeauna un rebel, deși unul foarte viclean, un șmecher.

Mason ieși de după draperie, murmurând:

— Nu l-am mai văzut niciodată așa.

Se uită la Snick.

— Deși ar fi trebuit să mă aștept. Poți intra acum. Singură.

Deși nu era în firea ei să ezite, Snick se opri câteva secunde înainte să dea draperia la o parte. Apoi, inspiră adânc și intră în cameră. Draperia căzu în spatele ei cu un foșnet foarte slab, ca o sabie șuierând prin aer.

Caird era singur în camera mare, dar cu tavan scund. Pe peretele îndepărtat era un cilindru de argint mare, probabil un alimentator de energie. Peste tot pe podea erau cabluri. Pe ecranele de pe pereți se vedeau cuvinte, numere și formule, precum și canale de știri din mai multe locuri: Zürich, Shanghai, Sydney, Cairo, Chicago, Buenos Aires.

Caird stătea în fața unui birou, cu fața spre ea, și zâmbea. Apoi porni spre Snick, cu brațele întinse. O cuprinse în brațe și o sărută, lipindu-și buzele de ale ei pentru mai multe secunde.

Snick nu se așteptase la o primire atât de călduroasă, dar se bucură de ea.

Când îi dădu drumul, Caird spuse:

— Știu că mă aștept la prea multe. Dar am fost copleșit pentru un moment.

— Nu ești un străin pentru mine, spuse ea. Și chiar dacă nu-ți amintești de mine ...

— Ai venit să rămâi? Am știut întotdeauna că mă vei găsi, într-un fel sau altul. Dar nu eram sigur în ce rol vei veni. Adică...

— Știu ce vrei să spui, zise ea. Nici eu nu eram prea sigură. Dar, da, am venit să stau.